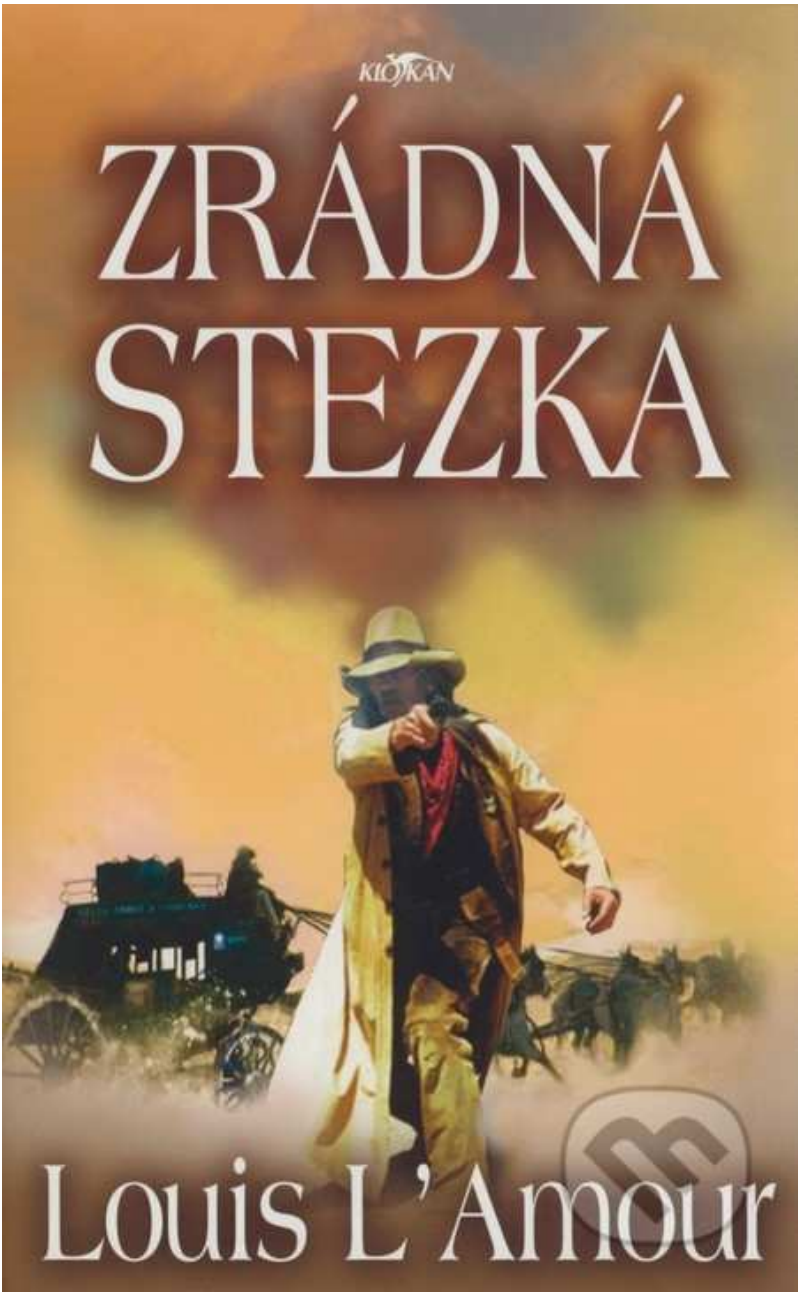

KLOŽKAN
ZRÁDNÁ STEZKA
Louis L'Amour

ZRÁDNÁ STEZKA

Louis L’Amour

Copyright© 1951, renewed © 1979 by Bantam Books
Autor's Note Copyright © 1992 by Beau L'Amour
This translation is published by arrangement
with The Bantam Dell Publishing Group
a division of Random House, Inc.
Copyright © Bohumila Kučerová
Copyright ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu TheTrail to Seven Pines
přeložila Bohumila Kučerová
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2006
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno
Vydání první

ISBN 80-7362-249-1

1. kapitola

DVA MRTVÍ MUŽI

Hopalong Cassidy zastavil svého bělouše na lysém horském hřebenu. Větrem ošlehaný pískovec nepokrývala sebemenší vrstva hlíny a několik pokřivených cedrů v dohledu se zdálo vyrůstat ze samotné skály, jak je pro tyto stromy typické. V tuto poslední hodinu dne před západem slunce byl vzduch podivuhodně průzračný, až se předměty na úbočí hory na druhé straně údolí rýsovaly tak zřetelně, jako by je od Hopalonga dělila vzdálenost několika yardů, a nikoli mnoha mil.

Místo, kde se zastavil, bylo ozářeno sluncem, ale na západě, kam měl namířeno, se na nebi vršily do majestátních výšek kupovité mraky, vedle nichž hory vyhlížely jako trpaslíci. Hřebeny mocných mračen se velkolepě skvěly ve slunci, avšak jejich ponuré ploché spodní části byly nacucané deštěm. Hopalong přimhouřil oči a zkoumavě se zadíval vzhůru k obloze. Ten pohled jej ale nepotěšil.

Město Seven Pines, honosící se pověstí nejdrsnějšího místa na západ odkudkoli, leželo dobrých dvanáct mil odsud, ukryto v horách na druhé straně údolí. Dávno předtím, než urazí pouhou třetinu této vzdálenosti, se z mraků spustí do údolí pořádný lijavec. Potřebuje si najít nějaký úkryt, a to co nejdříve.

Pozorně se ze sedla rozhlédl po kraji. Asi míli odtud, směrem na sever, vedla trasa dostavníku, ale nikdy neslyšel o tom, že by se na ní mělo nacházet nějaké přístřeší, a jeho informace.se zatím ukázaly jako nanejvýš přesné. Zatímco se rozhlížel, obrovské mračno se přesunulo blíž, vyšlehl z něj blesk a zarachotil hrom.

Na jihu a západě se údolí zužovalo a za ním se rozkládala rozlehlá rovinatá pustina, zvaná Adobe Fiat. Dno údolí, většinu času bez vody, se po dešti změní v mazlavou a kluzkou břečku, skrývající zrádné prohlubně a výmoly. Horské úbočí po straně údolí bylo neschůdné, tvořené rozeklanými skalisky a drolící se horninou. Mezi skalami se v některých kaňonech nacházely soutěsky, ale ty by se v bouři, která se blížila, mohly stát smrtelnými pastmi. Hopalong Cassidy žil na Západě dost dlouho na to, aby si byl dobře vědom nebezpečí, číhajících na dnech kaňonů a vyschlých říčních koryt. Právě jeden takový náhlý příval vody ukončil jeho nepřátelství s Texem Ewaltem a udělal z nich přátele, většinou ale neznamenal pro nedostatečně prozíravého poutníka nic jiného než smrt.

Už se chystal znovu rozjet, když tu náhle upoutal jeho pozornost jakýsi pohyb. Prudce se napřímil. Z ústí kaňonu pod ním směrem na jihozápad se vynořila skupinka jezdců. Cosi v tom, jak se drželi těsně při sobě, ho varovalo. Přikázal svému koní pokleknout, aby se alespoň částečně skryl za jalovcem. Na tuto vzdálenost nebyl schopen rozeznat ani s pomocí dalekohledu žádné detaily, kromě bílé skvrny na boku a na hlavě jednoho z koní. Jezdců bylo šest a rychlým tempem se přesouvali směrem na sever. Drželi se blízko horského úbočí a vybírali si trasu, která jim nabízela úkryt před případnými pohledy.

Pozoroval je, dokud mu nezmizeli z dohledu, a trochu se mračil, protože znal kraj, ve kterém žil. V této oblasti byl sice cizincem, ale Západ a zdejší mravy dobře znal, a tak snadno vytušil, že oněch šest jezdců má před sebou nějaké poslání. Poslání, jež vyžadovalo, aby zůstali neviděni pro kohokoli, kdo by projížděl dostavníkovou cestou.

„Jedeme, Troppere," přikázal Hopalong tiše svému běloušovi. „Podíváme se, co se bude dít. Ať se propadnu, jestli tamti nebudou znát nějaký úkryt. Nemají o nic větší chuť zmoknout než my."

Bělouš se dal do pohybu dolů svahem směrem na sever. Hopalong Cassidy znovu ustaraně pohlédl na blížící se mračno, jednu po druhé vytáhl své šestiranovky a pečlivě z nich setřel prach. Byly to odřené, stříbrem vykládané kolty ráže.45. Jejich kostěné pažby byly protkány jemnými prasklinami, to však nic neměnilo na

jejich dokonalé vyváženosti. Od chvíle, kdy je naposledy musel tasit, uplynuly už týdny, avšak byl si moc dobře vědom, že cenou, kterou platí za svoji bezpečnost, je neustávající bdělost.

Jeho bezprostředním cílem bylo sice městečko Seven Pines, ale ve skutečnosti tímto krajem jen projížděl. Někde na severu měl svůj ranč jeho starý kamarád ještě z honáckých dob, Gibson ze starého ranče 3TL. Žil na něm spolu se svojí ovdovělou dcerou. Hopalong měl v plánu se u nich na pár dní zastavit a pak pokračovat dál na severovýchod do Montany.

Přítomnost jezdců ho znervózňovala, byť slibovala blízkost úkrytu. Nikterak netoužil zaplést se do nějaké přestřelky, mít jakékoli nepříjemnosti. Svoje putování si naplánoval výhradně jako poznávací cestu, platil je pouze z vlastní kapsy a nehodlal nikam spěchat.

Na krempu klobouku mu zabubnovalo pár kapek deště. Hopalong se zamračil, vytáhl z tlumoku svůj nepromokavý plášť, a aniž zvolnil tempo, přehodil jej přes sebe. Nyní už byl dole ze svahu a mířil ke skupině cedrů, zatímco jeho oči nepřestávaly pátrat po nějakém úkrytu. Zahlédl starou důlní skládku, ale šachta byla vyhloubena už dávno a stavení se rozpadla.

Když dojel na stezku vinoucí se po úpatí hory, narazil na stopy skupiny jezdců před ním a zkušeným pohledem si je přečetl stejně snadno, jako si jiný člověk přečte noviny. Koně byli čerství, dobře okovaní, jen jeden měl příliš úzkou podkovu, což ho nutilo stáčet kopyto trochu dovnitř. Přihnala se další sprška, nabírala na síle, až se změnila v liják, který zahalil hory i poušť do šedého závoje. Obloha potemněla a valící se mračna zakryla slunce. Krajina před ním se ponořila do temnoty bičované provazci deště.

Sedavý proužek stezky ho vyvedl z důlní skládky dolů. Hopalong pobídl koně do cvalu a sjel na hlavní cestu. Na okamžik zastavil, aby vyhledal stopy jezdců, které déšť ještě nestačil zcela smazat. Křížily cestu a pokračovaly dál křovinami podél ní.

Přeháňka polevila a Hopalong ucítil důvěrně známou vůni, jakou má po dešti prach. Ozvalo se zahřmění a liják opět zesílil. Do zad se mu opřel mocný nápor větru. Nyní už naprostou temnotu pouze čas od času osvítily klikatící se blesky. Široké údolí burácelo

hřměním hromů a voda padala z nebe jako jednolitá stěna, jíž prudký vítr dodával ještě na síle.

Hopalong se vydal po dostavníkové cestě a Tropper nezvolňoval cval. Pak bouře prudce ustala a v nastalém tichu zaslechl Hopalong rachot výstřelů.

Dva… tři další… další palba… a pak jediný výstřel. Ten poslední, osamocený, jako by cosi ukončil.

Hopalong přitáhl koni uzdu a napínal uši do nenadálého ticha. Znovu se rozpršelo, nejprve téměř neslyšně, pak déšť opět nabýval na síle, až propukl v další prudký lijavec. Hopalong si stáhl krempu do čela a zvedl límec pláště k uším. Pobídl koně a rozjel se směrem, odkud zazněly výstřely. Studená kapka mu spadla za límec a hledala si cestu dolů po páteři. Zachvěl se chladem a dál napínal oči do temnoty před sebou.

Nikterak nedychtil dostat se na místo přestřelky, ale tento kraj byl pro něj nový a znal ho jen z doslechu. Kdyby teď sjel ze stezky, mohl v údolí snadno zabloudit a jen těžko by v tom nečase našel správnou cestu. Náhle ucítil, jak se svaly jeho bělouše napjaly, a v záři blesku spatřil v blátě přímo před sebou ležet lidské tělo.

Přitáhl koni uzdu a počkal si na další blesk. Když se rozsvítilo, zíral usilovně na stezku před sebou, ale byla prázdná. Ať už se tu odehrálo cokoli, skončilo to. Sklouzl ze sedla a obrátil muže na záda. Kapky deště se rozstřikovaly na bílém, mrtvém obličeji a na těle provrtaném kulkami. Jedna z děr byla v hlavě. Hopalong škrtl sirkou, zaclonil ji dlaní a stiskl rty. Ty první výstřely muže skolily k zemi, avšak ten poslední byl vypálen z pistole přiložené přímo k lebce, jejíž ústí mu popálilo vlasy a kůži. Tímto mužem si chtěli být stoprocentně jisti.

Rychle prohledal mrtvému všechny kapsy a vyndal z nich náprsní tašku, doklady a volně uložené bankovky. Postará se, aby se ty věci dostaly k příbuzným, pokud nějaké měl, a zároveň mohou posloužit i pro jeho identifikaci. V tomto dešti by papíry brzy promokly a staly se nečitelnými.

Tento muž se nevzdal bez boje. V ruce svíral pistoli, ze které byla vypálena jedna rána.

Hopalong zapomněl na déšť, stál nad mrtvým a zvažoval situaci. Muže museli vytáhnout z dostavníku, protože ležel po straně cesty, a vypadalo to, že dostal šanci. Využil ji, ale prohrál. Hluboko do povrchu stezky se zařezávaly koleje dostavníku. „Ozbrojené přepadení," mumlal si pro sebe Hoppy. „Tenhle hombre buď sám začal střílet, nebo se nechal vtáhnout do přestřelky. Rozhodně však nevypadá jako obyčejný cestující. Nebyl to žádný zelenáč."

Hopalong nasedl na koně, ujel však jen krátkou vzdálenost, protože blesk osvítil další tělo. Seskočil a sklonil se k němu. Když se muže dotkl, ozvalo se zaúpění. Hopalong se narovnal a počkal si na další blesk. V jeho záři spatřil na nedaleké skále převis, který vypadal dostatečně hluboký, aby se v něm mohl skrýt.

Uvázal koně k jalovci, pak se vrátil, zvedl muže a odnesl ho do skalní průrvy. Déšť sem nepronikl a písek tu byl suchý. Hopalong nalámal uschlé větévky z dávno mrtvého stromu a rozdělal oheň. Když se rozhořel, postavil na něj vodu a rozepnul zraněnému kabát a vestu. Jediný pohled mu stačil, aby zjistil, že zranění je vážné.

Jedna kulka šla do masa dole na levém boku. Rána silně krvácela a muž měl oblečení po celé levé straně nasáklé krví. Nad ní však byla ještě jedna, nebezpečnější rána. Nacházela se přímo nad srdcem a Hopalong cítil, jak se mu při pohledu na ni ježí všechny chlupy.

Když voda začala vřít, pomalu vyčistil zraněnému rány a pevně je ovázal obkladem vyrobeným z rozštípnutých a lehce opražených listů opuncie. Tuto medicínu používali Indiáni a někteří starousedlíci, aby zabránili zanícení ran, a on neměl nic jiného při ruce.

Ve střelných ranách se vyznal a věděl, že mužovy šance na přežití nejsou velké, mladík však vypadal statně a byl zjevně ve výborné kondici.

Hopalong se vydal pro další palivo a cestou zavedl svého bělouše hlouběji do průrvy a sundal mu sedlo. Na kousku naváté zeminy tu rašila tráva a koník se do ní čile pustil. Když se Hopalong vrátil ke svému pacientovi, viděl, že má otevřené oči. Rozhlížel se kolem sebe s nechápavým údivem. Hopalong se nad nín>naklonil a tiše na něj promluvil: „Jen klid, příteli. Koupils to docela ošklivě."

Mladík na něj zíral se svraštělým obočím. „Kdo – kdo jste?"

„Jen tudy projíždím. Zaslechl jsem před sebou střelbu, a když jsem přijel na místo, našel jsem mrtvolu muže a pak tebe.“

„Takže jsem jednoho z nich dostal?“

„Pochybuju. Tenhle hombre měl na sobě dlouhý kabát a šedý klobouk. Vypadal jako tvrdý chlap a měl zrzavý knír.“

„Ach, to byl pasažér.“ Muž chvíli mlčel a těžce dýchal. Byl to vcelku pohledný mladík s ostrými rysy, každým coulem venkovan z tohoto dobytkářského kraje. Měl při sobě dva revolvery a vypadal jako někdo, kdo s nimi umí dobře zacházet.

„Co se stalo?“ zeptal se Hopalong.

„Přepadli nás. Já jel jako – jako ochrana. Postřelili mě, ale já se nevzdal a myslím, že jsem jednoho z nich zasáhl. Pak mě dostali znovu a já spadl dolů z dostavníku. Byli maskovaní – jako vždycky.“

„Vždycky?“

„Tohle bylo už čtvrté přepadení za poslední tři měsíce… Já jel poprvé. Ti předešlí strážci to taky nakoupili.“ Po tváři zraněného přelétl lehký úsměv. „Vypadá to, že ti grázlové nemají ozbrojený kurýry zrovna v lásce.“

Hopalong vařil na ohni polévku z hrsti mouky a sušeného masa. Nyní už byla horká, a tak z ní zraněnému podal pár lžic. Nespěchal, nechal pacienta, aby si po každé lžíci trochu vydechl, v naději, že mu polévka dodá síly. Zdálo se, že ztratil hodně krve.

„Jak se jmenuješ, amigo? Měl bych to vědět, pro všechny případy.“

Mladík na něj upřeně pohlédl. „To je to se mnou tak špatný? Jsem Jesse Lock. Nu, nepočítám, že bych někomu zvlášť chyběl. Můžete vyhledat mýho bratra a dát mu vědět. Žije nahoře v Robertsových horách. Jmenuje se Ben Lock.“

Déšť pomalu ustával, až bylo slyšet jen zurčení odtékající vody a zvuk kapek padajících ze stromů. Zraněný naštěstí upadl do neklidného spánku, ale jeho přerušovaný dech dělal Hopalongovi starosti. Pokud už dostavník dorazil do Seven Pines, pak pro muže postřelené při loupeži už určitě vyslali pátrací skupinu. Mohou se ale také domnívat, že oba jsou mrtví nebo že cesta je zničená deštěm. Hoppy vstal a osedlal Troppera. Obával se, že mu nezbývá než

opustit Jesseho Locka a vydat se pro pomoc. Bylo to jistější než čekat, jestli je někdo najde.

Když Jesse Lock znovu otevřel oči, obloha už šedla. Hned si všiml sedla na běloušovi. Zamžoural směrem k Hopalongovi. „Tak dobře na tom ještě nejsem," zašeptal chraptivě. „Myslím, že to se mnou není moc slavné."

„To není." Cassidy uložil zraněného do pohodlnější polohy. „Jak daleko je to do Seven Pines? Potřebuješ doktora."

„Dvanáct mil. Najděte doktora Marshe – je to dobrej chlap."

Hopalong ještě jednou omyl pacientovi rány. Vypadaly lépe, než čekal. Přiložil čerstvý obklad, zatímco ho Lock se zájmem pozoroval. „Už jsem o tom slyšel. Indiánská medicína, že?"

„Ano. Jedu pro doktora. Zvládneš to tady sám?"

Zraněný posměšně zamrkal. „Nepočítám, že bych se někam zatoulal a zlomil si nohu. A taky jsem si jistej, že bez doktora se z toho nevylížu." Odmlčel se a smutně pohlédl na Hopalonga. „Ale nemám žádnou radost, když vás vidím odjíždět, amigo."

Hopalong podal zraněnému jednu z jeho zbraní. „Pro všechny případy," řekl. „Mohlo by je napadnout, že na ně něco víš, a můžou se vrátit. Ale silně o tom pochybuju. Jsi tady v bezpečí, neboj se."

Rychlým cvalem se vrátil na cestu. Tropper byl kůň, který miloval rychlý běh, a byl šťastný, že může vyrazit. Neujeli však ani čtyři míle a Hopalong spatřil na cestě před sebou černou skvrnu, ze které se vyklubala čtyřkolka a půl tuctu jezdců. Ve voze seděli dva muži, hranatý chlap s kaštanovými vlasy a vousy a vyšší mladší člověk s úhledně zastřiženým světlým knírkem a chladnýma, leč přátelskýma modrýma očima. Hopalong zvedl ruku a skupina zastavila.

„Našel jsem zraněného," řekl. „Pospěšme si. Je mezi vámi doktor Marsh?"

Světlovlasý mladý muž přikývl. „Já jsem doktor Marsh."

Hopalong obrátil koně a vedl je zpátky po rozbředlé cestě. Jeden z mužů měl šerifskou hvězdu. Byl to vysoký starší muž s šedýma očima a mohutnými kníry. „Kdo zůstal naživu?"

„Říkal, že se jmenuje Lock."

„Promluvil?"

Hopalong si náhle pronikavě uvědomil, jak se ostatní kolem nich shromáždili a napjatě naslouchají. „Je těžce zraněný," vyhnul se Hopalong odpovědi. „Odnesli si něco?"

„Odnesli si všechno!" zvolal statný muž řídící čtyřkolku. „Celý můj výtěžek! Zlato za třicet tisíc dolarů! Ještě jedno takové přepadení, a jsem na mizině!"

Tryskem vjeli do kaňonu a na Hopalongovo znamení zastavili a sesedli z koní. Hopalong Cassidy v čele skupiny pak spěchal do skalní průrvy, ale náhle se zastavil a obrátil k nim pobledlý obličej se ztvrdlými rysy.

Jesse Lock byl mrtev. V ruce svíral pistoli, jejíž ústí leželo těsně u jeho spánku!

„Sebevražda!" zvolal jeden z mužů. „Zastřelil se!"

„Vypadá to tak," přitakal jiný. Hopalong zvolna zvedl hlavu, neboť se mu zdálo, že v tom hlase slyší téměř uspokojení. Nevěděl však, kdo z nich ta slova pronesl.

„Ale proč by něco takového dělal?" promluvil ten, který předtím zmínil sebevraždu. „Nedává to smysl."

Hopalong se spěšně vzdálil od skupiny. Jeho modré oči bystře pátraly po zemi a rty mu zkřivily hořké výčitky, které si v duchu činil. Proč jen nezůstal u zraněného! Co měl ale dělat, když ten chlapec naléhavě potřeboval lékaře.

„Musel trpět strašnými bolestmi," poznamenal kdosi. „A nejspíš je už nedokázal déle snášet."

Šerif nic neříkal a Hopalong na něj zvědavě pohlédl. Když se staroch stále nehodlal ujmout slova, pravil Hopalong tiše: „Nezabil se. Byl zavražděn."

„Zavražděn?" Všichni na něj zaraženě pohlédli. „Ano, byl zavražděn," opakoval Hopalong Cassidy. „Když jsem tohoto muže opouštěl, byl naživu a dobré mysli. Nevypadal jako někdo, kdo by se hodlal zastřelit."

„Co na to říkáte vy, Hadley?" ozval se vysoký statný muž s širokým brunátným obličejem. „Pokud to nebyla sebevražda, tak co tedy? Podívejte se, jak drží zbraň."

Šerif Hadley vrhl na Hopalonga pronikavý pohled a zamyšleně se tahal za svůj mohutný knír. „Byl naživu, když jste od něj odcházel? A zbraň měl ve svém dosahu?“

„Sám jsem mu ji dal do ruky. Nechtěl jsem ho tu nechávat samotného, ale naléhavě potřeboval doktora, pokud měl přežít. Počítám ale, že by se z toho vylízal.“

Doktor Marsh mezitím prohlédl tělo mrtvého. Nyní k nim vzhlédl. „To je pravda. Ty rány jsou ve velice slušném stavu, když uvážíme okolnosti. Co jste mu na ně dal za obklad?“

„Opuncii. Indiáni ji používají, aby zabránili zanícení ran.“

„Jen se podívejte!“ Muž s rudým obličejem ukazoval na polohu revolveru. „Když to nebyla sebevražda, tak co to tedy bylo?“

Hopalong cítil, jak se v něm vzdouvá hněv. Vzhlédl a změřil si muže chladným pohledem. „Ten chlap byl naživu, když jsem od něj odcházel,“ opakoval. „Věděl, že je těžce zraněn, ale nesl to statečně. Ten mladík,“ jízlivě se ušklíbl, „nebyl žádný poseroutka. Nezabil se.

Zřejmě usnul,“ pokračoval. „Někdo se sem přikradl, odpráskl ho jeho vlastní pistolí a pak mu ji strčil do ruky. Jen se podívejte, kde je hlaveň pistole. Přímo u jeho spánku! Výstřel by mu ji ale musel odhodit od hlavy a možná úplně vyrazit z ruky!“

Doktor Marsh přikývl. „Ten gentleman má pravdu, Hadley,“ řekl tiše. „Zpětný ráz by ji odmrštil od spánku. A taky na tak blízkou vzdálenost by jedna strana obličeje byla silně popálená. Já ale vidím na kůži jen pár zrnek prachu.“

Rudolící muž nespouštěl z Hopalonga Cassidyho oči. Jeho pohled zvolna putoval od černého sombrera přes košili ke kalhotám zastrčeným do vyšívaných jezdeckých bot a pak k nízko zavěšeným pistolím s kostěnými pažbami. Nakonec se znovu vrátil k chladným očím stříbrovlasého muže. „To vás staví do špatného světla,“ nadhodil. „Byl jste poslední, kdo ho viděl živého.“

„Ne.“ Hopalong ho zpražil mrazivým pohledem. „Poslední, kdo ho viděl živého, byl jeho vrah.“ Kývl směrem k cestě. „Tam vzadu je ještě jeden. Velký chlap v dlouhém plášti.“

Hopalong si začínal jednotlivé muže zařazovat. Ten, který řídil čtyřkolku, byl Harrington, správce a podílník dolu. Právě jeho ztráta postihne nejvíce. Statný brunátný chlapík byl Pony Harper, koňský

handlíř a majitel stájí a ohrad v Seven Pines a také dodavatel hovězího pro důl a dělníky, kteří asi třicet mil odtud stavěli železnici. Další muž, se zažloutlými bělmy očí, vpadlými tvářemi a nízko zavěšenými kolty, se jmenoval Rawhide. Vydal se vyhledat mrtvého na cestě. „Někdo ho o všechno obral!“

„Co jste čekal?“ zeptal se Hadley suše. „Ti muži byli přece lupiči.“ Hopalong zarputile mlčel. Po tom, co se přihodilo Jessemu Lockovi, si chtěl prohlédnout obsah náprsní tašky mrtvého nejprve v klidu sám, než ji předá někomu dalšímu.

Po cestě od města se k nim blížil další jezdec. Byl to urostlý čtyřicátník s příjemnou tváří. „Zdravíčko, Ronsone!“ pozdravil jej Hadley a kývl bradou směrem k mrtvému. „Už jsi někdy předtím viděl tady toho hombre?“

„Já jsem jej viděl.“ Rawhide olízl cigaretu. „Je to Sim Thacker, ten pistolník.“

„Thacker!“ Ronson zíral na mrtvolu. „Je mrtvý! Kdo to udělal?“

„To kdybysme věděli, znali bysme odpověď na spoustu dalších otázek,“ řekl Hadley. „Vypadá to, že ten, kdo mu to udělal, mu nejprve dal šanci a pak jej provrtal jako řešeto.“

„A jako třešničku na dortu inu vpálil poslední kulku do hlavy,“ dodal Hopalong suše. „Té bandě setsakra záleží na tom, aby za sebou nenechala žádné svědky. Vypadá to, že mají strach, aby je někdo nepoznal.“

Nikdo chvíli nepromluvil. Doktor Marsh prohlédl Thackera a pak se postavil. „Já jsem tu už zbytečný,“ řekl. „Co vy, Harringtone?“

Správce dolu potřásl hlavou. „Naložíme je a jedeme zpátky.“

Hadley se obrátil k Hopalongovi. „Zdržíte se v Seven Pines? Rád bych vás viděl u výslechu. Zítra.“

„Přijdu. Pojedu teď s vámi.“

Cestou do města toho moc nenamluvili. Hovor se většinou točil kolem lupičské bandy a jejích dosavadních činů.

Série přepadení jí vynesla už sto tisíc dolarů ve zlatě, vše v těžkých zlatých prutech. Muži se dohadovali, jak se asi zločinci zlata zbaví, protože všechna místa prodeje, jež připadala v úvahu, už byla upozorněna.

Harrington si prohlížel Cassidyho. „Vypadá to, že umíte zacházet se zbraněmi. Budu potřebovat někoho, kdo nahradí Jesseho Locka.“

Hopalong se zasmál. „Podle toho, co jsem slyšel, se lidi o tohle místo zrovna neperou. Vaši ozbrojení kurýři prý mají dost vysokou úmrtnost.“

Harrington věcně přikývl. „To je pravda, nepopírám. Potřebuji muže, který se nedá jen tak snadno zastrašit. Jesse byl pravda pohotový střelec. Ale moc si věřil. Měl jsem už delší dobu podezření, že tuší, kdo ti lupiči jsou, ale nechával si to pro sebe. Nu, teď už se od něj nic nedozvíme.“

„Říkal, že má v Robertsových horách bratra. Chtěl, aby se mu dalo vědět, kdyby se s ním něco stalo.“

„Jo, Ben Lock.“ Harrington potřásl hlavou. „Bude to pro něj rána, a jestli se nemýlím, ti vrazi by si měli začít dělat starosti. Ben není z těch, kdo by smrt svého bratra nechali jen tak bez odplaty.“

Vyjeli z údolí a čtyřkolka v čele průvodu zamířila do úzkého kaňonu. Začaly se objevovat roztroušené důlní skládky a chatrče a nakonec cesta vyústila na úzkou ulici lemovanou budovami s falešnými průčelími. Ulice se táhla v délce asi čtvrt míle a příkré svahy kaňonu za přední řadou budov byly posety domky a nejrůznějšími polorozpadlými chatrčemi a boudami.

Přímo proti stájím se nacházela kancelář dostavníku a vedle ní saloon. Proti saloonu byl obchod se smíšeným zbožím a o kousek dál si Hopalong všiml sedlářství, ševcovského krámku, kovárny, holičství, zubařovy ordinace, právnické kanceláře, vězení, hotelu, penzionu a řady dalších obchodů a hráčských doupat. Jen saloonů napočítal devět. Na samém konci ulice měl svoji provozovnu prubíř.

Hopalong obrátil koně ke stájím a za sebou uslyšel Harringtonův hlas: „Nezapomeňte! To místo je volný!“

Pony Harper a Rawhide rovněž odbočili. Harper na Hopalonga zvědavě pohlédl, ale neřekl nic. Rawhide seskočil ze sedla, a když Harper zašel do kanceláře, tiše prohodil: „Na vašem místě bych se hodně rozmejšlel, než bych tu práci vzal. Zdá se, že kurýři tu nemaj dlouhou životnost.“

„Možná,“ souhlasil s ním Hopalong, „někdo chce, aby umírali.“

„V tomhle městě člověka nečeká nic dobrýho,“ pokračoval Rawhide. „V Montaně je moc hezky. Už jste tam někdy byl?“

„Asi ano. Byl jsem už leckde.“

Rawhide kopal špičkou boty do země a pozoroval, jak Hopalong sundává z Troppera sedlo. „Jste mi nějak povědomý.“

„Opravdu?“

„Jako někdo, koho znám z Montany. Nebo to byl Texas?“

„Kdo ví.“

Rawhide si jeho odpověď převracel v hlavě a zjevně se mu nelíbila. V místě ho znali jako tvrdého chlapíka a on si na své reputaci zakládal. Neměl rád, když se mu na jeho otázky nedostalo náležité odpovědi. A kromě toho se nemohl zbavit neurčitého pocitu, že by toho chlapa měl odněkud znát. Ba že je důležité, aby ho znal. Ubalil si cigaretu a nespokojeně mžoural směrem k Hopalongovi, který hrstí sena třel svého koně do sucha.

„Lock vám toho pověděl hodně?“ nadhodil konečně.

„Říkal, že má bratra,“ přiznal Hopalong. „Hodlám ho vyhledat.“

„Pane, bejt váma, tak se vocáď zdejchnu co nejdřív. Todle není přátelský místo.“

„Nu,“ Hopalongovi Cassidymu zajiskřilo v očích, „já nejsem někdo, kdo by vyhledával potíže.“ Obrátil se a zamířil ke dveřím. „Sbohem.“

„Kam ten spěch, kámo!“ Rawhide nyní už zuřil. „Na něco jsem se tě ptal a chci slyšet odpověď!“

Cassidy se zastavil, pomalu se obrátil a v přítmí stáje na muže zpříma pohlédl.

„Copak ti Lock pověděl?“ opakoval Rawhide. „Nebo to mám z tebe vymlátit?“

Okamžitě si uvědomil, že tohle říkat neměl. Hopalong Cassidy k němu přistoupil o krok blíž. „Dobrá,“ souhlasil. „Vymlať to ze mě. Ale pusť se do toho hned. Nemám čas čekat.“

Rawhide polkl a přejel si jazykem suché rty. Najednou mu došlo, že ten muž neblafuje a že se nenechá zastrašit. Upřímně řečeno Rawhide nestál o potíže. Určitě ne v této chvíli a na tomto místě.

„Ale co,“ řekl. „Jen jsem si dělal srandu. Vlastně je mi to jedno. Jenom mě napadlo, jestli vám třeba neřek něco zajímavýho. Nemusíte se hned čertit.“

Hopalong na něj beze slova vyčkávavě hleděl. Rawhide nervózně přešlápl z nohy na nohu. Moc rád by vrazil tomu muži jednu do zubů nebo na něj vytáhl pistoli, ale zdravý sebezáchovný instinkt ho varoval, že by si s ním neměl zahrávat.

Hopalong mu věnoval poslední pohled, pak udělal čelem vzad a klidně, bez jediného ohlédnutí odkráčel ven na sluncem zalitou ulici.

Rawhide zíral za ním a v očích mu zle jiskřilo. „Uvidíme,“ zamumlal. „Dávám ti v tomhle městě nejvejš čtyřiadvacet hodin!“

2. kapitola

PŘEDÁKEM NA RANČI KŘIVÉ R

Když Hopalong zmizel na ulici, vyhoupl se ze stínu Pony Harper. Přistoupil k Rawhideovi s tváří potemnělou vztekem. „Ty pitomče!“ houkl na něj. „Proč jsi z něj páčil, jestli Lock něco řek? K čemu nám to je dobry? Jestli fakt žvanil, tak o tom ten hombre bude mluvit. Nu, a když nic neřek, proč na sebe zbytečně upozorňovat nějakým vyptáváním?“

„Ech, kašlu na něj!“ odpověděl Rawhide nakvašeně. „Ten chlap není tak důležitej, abych si kvůli němu dělal těžkou hlavu.“

„Důležitej, nedůležitej,“ pokračoval Harper nevrle. „Nevíme, kdo ten hombre je, ale nemá cenu ho dráždit, pokud nestojíš o to, aby došlo na bouchačky. Ten chlapík není z těch, co jenom blafujou!“

Harper se obrátil k odchodu a dál si soptícího pistolníka nevšímal. Navzdory tomu, co říkal, si dělal starosti. Faktem bylo, že Jesse Lock před smrtí promluvil. Měl dost času vyprávět tomu cizinci o svém bratrovi, takže toho mohl nažvanit i víc. Přesto, co asi mohl vidět v takové slotě? Šance, že by někoho poznal, byla minimální. To nejlepší, co teď může udělat, bude neupozorňovat na sebe a čekat, jak se věci vyvinou… a dát tomu chlapovi čas, aby se odporoučel pryč.

Horší bylo, že je po smrti Thacker, a ze způsobu, jakým zemřel, Harpera mrazilo. Uhodli, jaké má poslání? Či snad jim to Thacker vyzvonil sám?

Hopalong Cassidy zamířil k nejbližšímu saloonu, ale pak změnil směr. Zaujal ho nápis o kus dál: ZAJDĚTE KE KATII REGANOVÉ NA BIFTEK, VAJÍČKA A KOLÁČ. Otevřel dveře a vstoupil do místnosti. Kromě kovboje v obnošených holínkách a rozedraném klobouku, spícího s hlavou na stole, uvnitř nikdo nebyl.

Zvonek nade dveřmi, jenž při jeho příchodu zacinkal, kovboje nevzbudil, přivolal však z kuchyně dívku s velmi hezkou tváří. Černé vlasy na krásně tvarované hlavě měla vysoko vyčesané a její modré oči byly žíhané tmavými skvrnkami. Zvědavě si ho prohlížela a on se na ni v odpověď široce usmál. „Zdravíčko! Dám si biftek, vajíčka a koláč."

S vařečkou v ruce postoupila do místnosti a odhrnula si z očí uvolněný pramen vlasů. „To by nešlo!" pravila přísně. „Nabízím biftek a koláč, nebo vajíčka a koláč, každé za čtvrťák!"

„Přineste mi obojí," prohlásil Hopalong vážně. „Ten největší, nejtlustší a nejšťavnatější biftek, jaký máte, a vajíčka čtyři, ne jenom dvě. A pokud máte fazole, tak je tam taky přihoďte."

„Fazole jsou k bifteku i k vajíčkům, ale tahle objednávka vás přijde na tři čtvrťáky. Máte tolik peněz?"

„Pokud bych neměl," pravil s úsměvem, „odpracuju si to v kuchyni."

„To teda ne!" zvolala dívka rozhorleně. „Tohle už na mě zkoušel kdejaký honák na západ od Dakoty. Ale jakmile je vpustím do kuchyně, jde jim o něco úplně jiného než o mytí nádobí. Zaplatíte – a v hotovosti!"

Hopalong hodil na stůl dolar. „Dobrá, Katie, nakrmte mě."

Hbitě chňapla po minci a zasunula si ji do kapsy u zástěry. „Posaďte se a já tu hned budu." Zamířila do kuchyně. „Jak moc má být biftek propečený?"

„Stačí, když z něj stáhnete kůži a naženete mi ho sem, Katie. O zbytek se postarám sám."

Ozvalo se praskání smažícího se masa a Katie se objevila s hrnkem kouřící kávy. Byla to vysoká dívka s dokonalou postavou a Hopalong si dovedl představit, že mnohý honák, který se tu zastavil, na ní rád vyzkoušel trik s mytím nádobí. „Jste tady nový?" nadhodila. „Vy jste ten, co našel Jesseho Locka?"

Přikývl. „Zprávy se šíří rychle. Vy jste ho znala?“

„Ano, znala. V tomhle kraji se těžko najde honák, který by se mu vyrovnal. A s pistolí to taky uměl, přestože říkají, že svému bratru Benovi nesahal ani po kotníky.“

Hopalong čekal, jestli mu nepoví něco víc. Měl už vyzkoušeno, že se vyplatí být dobrým posluchačem. Chtěl se tu před odjezdem ještě trochu porozhlédnout. Vraždu Jesseho Locka začal považovat za svoji osobní záležitost. Kdyby byl Lock zemřel na původní zranění, dál by se o něj nestaral. Ale to, že byl tak zákeřně odpraven v dobe, kdy Hopalong sháněl pro něho pomoc, měnilo situaci. Rád by na vlastní oči spatřil člověka, který se něčeho takového odvážil.

„Kde teď Harrington sežene nového kurýra?“ zeptal se.

Katie Reganová na něj zvědavě pohlédla. „Říkají, že to místo nabídl vám.“

„Ohó, já žádnou práci nehledám; a kdybych už nějakou vzal, tak jako jezdec.“

Katie odešla do kuchyně a vrátila se s biftekem a s vejci. Zatímco jedl, Katie jej zásobovala informacemi. „Teď nikdo nenabírá jezdce. Jedině snad Ronson. Hospodaří na ranči se dvěma sestrami, ale nikdy se mu nepodaří žádného honáka udržet nadlouho.“

„Bob Ronson?“ Hopalong vzhlédl. „S tím jsem se dnes už setkal.“

„Patří mu Křivé R. Je to dobry ranč, přestože se říká, že Ronson není zrovna při penězích.“

„Zmínila jste nějaké dívky.“

Katie šlehla po Hopalongovi pohledem. „Myslela jsem si, že na to skočíte. Každý honák v kraji se tam snaží dostat místo, jen aby se jim dostal pod sukně. Většinou jedou spíš po Lenny, protože Ireně si je umí udržet od těla.“

„Asi jsou hezké, že?“

„Hezké? Jsou to krasavice.“

Hopalong vážně přikývl. Nedělal si zálusk na Ronsonovy sestry. Jen se snažil udělat obrázek o tomto městě a jeho okolí. Zajímalo ho, co se tu děje. Šerif Hadley je dobrý chlap, o to by se vsadil. Ovšem druhá věc je, jestli má dost fantazie.

Zatímco jedl, udržoval s Katií rozhovor a postupně se mu začala v hlavě rýsovat zdejší komunita. Jeho bystré modré oči vypadaly zamyšleně.

Komunitu tvořily dvě oblasti – chov dobytka a dobývání zlata. Největším rančem bylo Křivé R Boba Ronsona; jediný důležitější důl byl Harringtonův Gold Stake. Ronson zdědil Křivé R po svém otci, který býval protřelý starý šedý vlk, muž, jenž dovedl ukázat zuby a při sebemenší provokaci je i použít. Byl to poctivec, ale neznal slitování. Ranč měl jen několik přátel, zato si nadělal nepočítaně nepřátel. Když starý pán zemřel, zaútočili na Křivé R ze všech stran zloději dobytka.

Než uplynul rok, dva z pomocníků na ranči byli zákeřně zabiti a více než tisíc kusů dobytka odehnáno pryč.

Malé ranče, které doposud sotva přežívaly, se najednou začaly rozrůstat, jejich stáda přibývala, prodej se zvyšoval. A čím více utráceli jejich majitelé, o to méně se dostávalo peněz ranči Křivé R. V kraji se začaly také objevovat nové tváře. Za života starého Ronsona udržovali jeho pomocníci pod jeho pevnou rukou město čisté, nyní však bylo plné různých povalečů a podezřelých existencí, rozhazujících peníze nabyté pochybným způsobem.

Důl Gold Stake vzkvétal a pohledy mnoha nenechavců soustředěně směřovaly ke zlatu, dopravovanému každý měsíc dostavníkem. A Ronsonova stáda dobytka, byť dosud početná, neustále řídla. Lupiči jim nedali pokoj a jedné noci došlo na ranči k přestřelce, při níž byli čtyři zloději zabiti jinými zloději.

Dva malé doly, které začaly vynášet, byly vyloupeny. V jednom případě byl zabit majitel dolu. V druhém případě maskovaní muži zbili dva dělníky a sebrali jim zlato. Byl zavražděn jeden prospektor. Nedaleko města přepadli vůz s nákladem a zabili kočího. Tiché město z dob, kdy mu vládl svou tvrdou rukou Ronson, se změnilo v divokou, téměř nezvladatelnou džungli, ve které přestávaly platit zákony. Bývalého šerifa, který byl zavražděn, nahradil šerif Hadley.

„Každé stádo má svého vůdce," nadhodil Hopalong. „Kdo je vůdcem v Seven Pines?"

„Nikdo konkrétně. Rančeři dřív dali hodně na Ronsona, ale v poslední době stále více poslouchají Ponyho Harpera."

„Toho koňského handlíře?“

„Ano, to je on. Ale vlastní taky malý ranč a kromě toho, že mu patří stáje, obchoduje s dobytkem. A pak je tu ovšem šerif Hadley a doktor Marsh.“

Na chodníku se ozvaly kroky a Katie vyhlédla z okna. „Přichází Clarry Jacks,“ oznámila, když se vrátila k Hopalongovi. „To je člověk, za kterým jdou stále více zdejší novousedlíci.“

Než se jí stačil zeptat, co tím myslí, otevřely se dveře a do místnosti vstoupili dva muži. První z nich se vyznačoval černým obočím, zapadlýma tmavýma očima a podsaditou postavou s nohama do o. Hopalongovu pozornost však více upoutal muž za ním.

Clarry Jacks byl pohledný. Šedé oči, kaštanové vlasy, pružná, vzpřímená postava a uvolněná chůze z něj činily přirozený střed pozornosti. Dva postříbřené revolvery s perleťovými pažbami měl zastrčeny v elegantních, ručně šitých pouzdrech.

„Zdravím tě, Katie!“ pozdravil Jacks se širokým úsměvem. „Dones nám dva hrnky kafe a půl tuctu těch tvých koblih.“

„Jen se posaď, Clarry,“ odpověděla Katie s odstupem. „Budeš obsloužen jako každý jiný. A totéž platí pro tvého přítele“ – vrhla rychlý pohled na Hoppyho – „Duda Leemana.“

Jacks přistoupil k Hopalongovi. „Jste tady cizí?“ zeptal se. „Už jste mě tu někdy viděl?“ opáčil Hopalong chladně. „Ne. Proto se ptám.“

„Jestli jste mě tu ještě nikdy neviděl, tak tady jsem asi cizí,“ usmál se Hopalong. Pak se obrátil ke Katii a tiše požádal: „Můžete mi donést ještě jeden hrnek? Kafe děláte výborné.“

Bylo vidět, že Jacks je popuzen tímto snížením své důležitosti. Už už se chystal něco říct, pak si to ale rozmyslel. Leeman hleděl zamyšleně na Cassidyho a mračil se, ale nic neříkal. Jacks si dál cizince nevšímal a věnoval se své kávě a koblihám. Neušly mu Hopalongovy nízko zavěšené kolty s kostěnými pažbami. Ať už je ten chlapík kdokoli, určitě to není žádný svatoušek.

Hopalong dopil kávu a zamířil k východu. Okamžitě Jackse prokoukl a neušlo mu, že za zdánlivě přátelským zevnějškem a nenuceným chováním se skrývá tvrdý, nelítostný charakter. Když si

k tomu přimyslel, že je určitě i dobrý střelec, řekl si, že si na toho muže musí dát pozor.

Hopalong se vydal k saloonu HighGrade, nacházejícím se o pár domů dál.

Ze dveří Katiiny jídelny za ním hleděl Dud Leeman. Pozoroval jezdcův kolébavý krok, nahrbená, avšak široká ramena a nízko zavěšené kolty. Práskl dveřmi a vrátil se zpátky k baru. Clarry Jacks na něj se zájmem pohlédl. „Co tě žere?“ Ušklíbl se. „Ten hombre tě nějak vylekal.“

„Vylekal? Ani náhodou!“ Leeman dosedl na židli a nabral si do kávy cukr. „Jen mi připadá zatraceně povědomej. Někde jsem ho už viděl, ale zaboha si nevzpomenu kde.“

Clarry Jacks pokrčil rameny. „Jen tudy projíždí. Zítra bude pryč.“

„Ba ne, zdrží se tu.“ Katie k nim přišla z kuchyně. „Alespoň na čas. Vražda toho kluka se ho dotkla.“

„To si jako myslí, že si s tím poradí lip než šerif?“ podivoval se Jacks.

„Nevím, jestli si poradí lépe než Hadley, nebo ne,“ odpověděla nenucené, „ale být tím vrahem, začala bych mít nahnáno.“

Hopalong obcházel saloony a lokály a oči i uši měl otevřené. Už dávno se naučil poznat příznaky města, kde bují zločin, a viděl, že narazil na místo, kde se to zločinci přímo hemží. Doslechl se o několika vraždách, o přepadení dostavníku minulé noci, o dalším prospektorovi, který byl nalezen na svém dílci mrtev, a o jiném, kterého ztloukli. Pandořina skřínka se otevřela a vlci se sbíhali s vidinou tučné kořisti.

Dokud ještě žil starý Dobytkář Bob Ronson, držel město zkrátka. On a jeho honáci tu udržovali zákon a pořádek. Nyní byl však po smrti a mladý Bob sice výborně rozuměl kravám, ale nebyl žádný bojovník. Město zůstalo bez ochrany.

Nad sklenkou whisky si Hopalong popovídal s jedním starým honákem. Muž kývl bradou směrem k Joeovi Turnérovi, obtloustlému plešatějícímu muži za barem se zlatým řetězem

hodinek na mocném pupku. „Co starý Bob umřel, žije na vysoký noze!“ odfrkl si. „Dokud tu ještě Bob byl, nedovolil si ani pípnout, a teď se naparuje jak kohout!“

Cassidy se přiloudal k baru a v duchu si opakoval, co mu řekl starý honák. U baru stál Bili Harrington. Když si všiml Cassidyho, s úsměvem se k němu obrátil. „Rád vás vidím, amigo,“ řekl tiše. „Tak co, nerozmyslel jste si to? Moje nabídka pořád platí.“

Hopalong zakroutil hlavou. „Zatím ne. Zdržím se tu trochu, ale dávám přednost ježdění. Možná se obrátím na Ronsona. Kdo mu dělá předáka?“

„Dělá si ho sám. Kravám rozumí a zná svůj ranč. Ale nemá rád rozepře a není dost tvrdý. Jen se rozhlédněte kolem sebe.“ Harrington máchl rukou po lokále. „Je tady nejmíň šedesát mužů. Vsadím se, že alespoň dvacet z nich už někdy někoho zabilo, někteří z nich opakovaně. Pravděpodobně ještě více jich jsou zloději dobytka. A dalších deset budou falešní hráči. Tohle není místo pro útlocitného člověka.“

„Tamhle,“ ukázal na Joea Turnéra „je chlap, který by rád tohle město řídil. Ale není na to dost velký.“

„A kdo je?“

Harrington pohlédl na Cassidyho a usmál se. „To je, příteli, dobrá otázka. Někteří si myslí, že já. Jenže já o to nestojím, věřte mi. To spíše budu dělat sám sobě ozbrojeného kurýra.“ Potřásl hlavou. „Ne, v současné době tu není nikdo, kdo by byl dost velký. Doktor Marsh na to má mozek i odvahu, ale chybí mu vůdcovský talent i touha po vedení. Jeho práce mu vyhovuje. Hadley na to nestačí.“

„A co Pony Harper?“ prohodil Cassidy jakoby mimochodem.

Harrington zaváhal. „Na tom něco je,“ připustil. „Ale nevidím mu do karet.“

Cassidy změnil téma hovoru. „A co to vaše zlato? Jak se ho zloději zbaví? Zlato není jednoduchý obchodní artikl. Určitě ne v tomhle množství.“

„Máte pravdu a já mám dobrý důvod věřit, že na trhu se neobjevila ani unce ukradeného zlata. Domnívám se, že si všechno naplánovali ještě předtím, než začali loupit, ovšem takový plány vyžadují dobrou organizaci.“

Harrington pokrčil rameny a pak se rozmáchl po místnosti. „Ovšem koho z nich podezřívat? Mohl to být kdokoli tady z těch! Tenhle lokál je plný zlodějů. Věřte mi, Ben Lock bude mít co dělat!“

Vzhlédl a s někým se pozdravil. „Tamhle je mladý Bob Ronson. Jestli stojíte o tu práci, můžete se s ním hned domluvit.“

Ronson byl vysoký a urostlý mladík s příjemným, přátelským obličejem. Pomalu se k nim přiblížil. „Jak se máš, Bille?“ Zkoumavým pohledem přelétl Cassidyho. „Vy jste ten muž, co našel Locka, že?“

„Přesně tak,“ řekl Cassidy. „Právě jsem se chystal, že se vás zeptám, jestli nepotřebujete pomocníka.“

Ronson se zasmál. „Potřebuju spoustu pomocníků, příteli. Spoustu. Ale musím vás varovat, že dělat pomocníka na ranči Křivé R není teď zrovna nejoblíbenější zaměstnání. Někdo se rozhodl, že je postupně sprovodí ze světa.“

„Nebylo by to poprvé, co by na mě někdo střílel,“ řekl Hopalong.

„Dobrá. Přijďte ráno.“ Ronson se už obracel k odchodu, ale pak se ještě zeptal: „Mimochodem, jak se jmenujete?“

„Cassidy. Přátelé mi říkají Hopalong.“

Harrington se napřímil a zpříma na něj pohlédl. Ronson se zarazil uprostřed pohybu a někdo opodál zaklel. Hopalong nepromluvil příliš hlasitě, přesto ho asi půl tuctu mužů zaslechlo vyslovit jeho jméno. Bylo zřejmé, že někomu to jméno nic neříká, ale zrovna tak bylo očividné, že Harrington, Ronson a Dud Leeman ho znají moc dobře.

„Hopalong Cassidy…“ Ronson na něj vytřeštil oči. „Člověče, jasně že vás zaměstnám. Určitě se zítra ráno ukažte.“

Dud Leeman se prudce obrátil a vykráčel z lokálu. Hopalong za ním zvědavě hleděl. Snědý pistolník se zdál být neobvykle rozrušený. Harringtonovi to taky neušlo, ale nic neřekl. Pony Harper stál opodál, ale byl otočený zády k nim, takže nevěděli, jestli je slyšel.

„Na shledanou zítra.“ Hopalong kývl mužům na rozloučenou, pak se obrátil a protlačil se davem ke dveřím.

Ranč Křivé R se choulil v soutěsce pohoří Antelopes. Mezi topoly se pohodlně rozkládal rozlehlý dům ve španělském stylu s velkou starou roubenou stodolou a několika ohradami. Z nízké budovy noclehárny se k nebi líně vinul proužek dýmu. Téměř půl akru velké jezírko s klidnou, křišťálově průzračnou hladinou bylo u krajů zarostlé mechem. Bylo slyšet crčení vody stékající do něj tenkým pramínkem. Tropper měl po cestě žízeň, a tak jakmile Hopalong seskočil ze sedla, ponořil tlamu do vody. Zeleným listovím topolů prosvítalo slunce a u domu se ozvalo bouchnutí dveří. Hopalong spatřil, jak se k němu blíží nějaká dívka.

Kráčela půvabně a lehce jako srnka. Hnědé vlasy se jí ve slunci rudě leskly a obličej a hrdlo měla lehce opálené. Byla mladá, snad sedmnáctiletá, ale její postava měla dokonalé křivky.

Usmála se a bystře si jej prohlédla zelenýma očima. „Vy jste Cassidy? Bob říkal, abyste si zabral kavalec, uložil věci a pak se tu porozhlídl. Je pryč, až na druhém konci ranče, a nevrátí se před večerem. Říkal, že se asi budete chtít seznámit s rančem."

„Díky." Hopalong se usmál. „Hádám, že v tom se nemýlil. Člověk se vždycky cítí lip, když ví, kde co leží a jak je ranč velký. Máte hodně krav?"

Její úsměv se vytratil. „Mívali jsme a nakonec pořád ještě máme. Myslím, že jich tu bude dobrých pár tisíc, jenže od otcovy smrti nám je zdejší hoši začali krást."

„Slyšel jsem. A co vaši honáci, neumí jim v tom zabránit?"

„Snažili se, ale ti, co se snažili, nezůstali dlouho naživu. Brzy skončili s kulkou v zádech." Hlas jí zhořkl. „Tenhle ranč potřebuje předáka, který se umí poprat. Někoho, kdo by jej skutečně vedl."

„Možná. Ale možná taky ne. Zaplétat se do bojů může způsobit mnoho zbytečných potíží. Pokud váš předák nemá taky zdravý úsudek."

„Kdyby Ireně nestála pořád při Bobovi, jednoho bychom měli!" Dívčiny oči zajiskřily. „Snažila jsem se přimět Boba, aby najal Clarryho Jackse! To by byl ten správný chlap na tohle místo. Pak by si na nás už nikdo netroufl!"

„Jacks?" zeptal se Hopalong překvapeně. Pohlédl na dívku pozorněji. „Možná, ale nejsem si jist, jestli se na to místo hodí,

slečno. Jistě, jsem tady cizí a nevyznám se v poměrech. Co tenhle Jacks vlastně dělá?“

„Co dělá?“ Rozpačitě a jak se mu zdálo, trochu zmateně, na něj pohlédla. „Co tím míníte?“

„Jak si vydělává na živobytí? Je kovboj?“

„Ano, býval. Teď zrovna nedělá nic.“

Hopalong zamyšleně přikývl. „Aha.“ Stáhl z Troppera sedlo. „To je hezká práce, ale moc nevynáší. Dá se dělat jen tak dlouho, dokud člověk nepřijde na mizinu. Předpokládám, že Jacks nepotřebuje moc peněz. Pokud má kolem sebe přátele, ze kterých může žít.“

V očích jí blýsklo. „Tohle není fér! Jak můžete něco takového říkat?“

Hopalong na ni nevinně pohlédl. Zamrzelo ho, co řekl, a nebyl si jist, zda měl na to právo. Nakonec kdo ví? Možná mu křivdí a Clarry Jacks může být úctyhodný občan. Jenže pokud by tomu tak skutečně bylo, musely by Hopalonga zklamat všechny jeho instinkty.

„Můžu se mýlit, slečno,“ řekl omluvně. „Já jen, že každý chlap musí mít nějaký zdroj příjmů. Může být zaměstnaný jako honák dobytka, vlastnit ranč, rýžovat zlato, pracovat v dole, stát za barem, cokoli. Možná má Jacks nějaký příjem. To nemůžu vědět.“

Lenny Ronsonová nevypadala, že by měla z jeho slov velkou radost. To, jak neustále prosazovala Jackse, jejího bratra rozčilovalo a sestře dělalo starosti. Nemohla si však pomoct, temperamentní pistolník ji přitahoval. Byl tak nebojácný, tak veselý. Úplně jiný než její rozvážný; zamlklý bratr. Lenny sama byla plná ohně a dohánělo ji k zuřivosti, že jejich ranč se stal rájem zlodějů a bratr nehne ani prstem.

Jediným řešením pro Křivé R bylo udělat předákem Clarryho Jackse. Ten by učinil krádežím rychlý konec. Jenže přestože všichni tři vlastnili ranč stejným dílem, správcem stanovil Dobytkář Bob ve své poslední vůli jejího bratra.

A aby bylo ještě hůř, Ireně ve sporech o vedení ranče stála vždy na bratrově straně.

„To je moc krásný kůň," prohodila Lenny, aby změnila téma hovoru.

Cassidy se skutečným potěšením přikývl. „To určitě je. Nejlepší honácký kůň, na jakém jsem kdy jezdil, a že jsem jich pár už pod sebou měl! Je chytřejší než někteří lidi."

„Zůstanete tu dlouho? Myslím, jestli vás Bob najal jen na shánění dobytka do stáda?"

„Ani pořádně nevím." Hopalong se zamyslel. „Nemluvili jsme o tom, co tady budu dělat, ani jak dlouho. Slyšel jsem, že potřebuje pomocníky, tak jsem se ucházel o práci."

„Slyšel jste taky, že jsme o pár honáků přišli?" zajímala se Lenny. „Řekl vám to Bob?"

„Ano, zmínil se o tom, a taky jsem to slyšel od jiných lidí." Hopalong přelétl očima sluncem ozářené vrcholky hor a zhluboka se nadechl svěžího jarního vzduchu. „Nu, na každém ranči se najdou nějaké problémy."

Odnesl sedlo do kůlny a přehodil je přes tyč sloužící k tomu účelu. Vedle zavěsil uzdu a udidlo. „Kolik honáků tu teď máte?"

„Jen pět. Mívali jsme jich dvanáct až dvacet." Hlas Lenny zesmutněl. „Je to největší ranč v okolí."

„Pracují tady dlouho?"

„Jen dva z nich. Frenchy Ruyters a Tex Milligan. Frenchy je u nás od dob, kdy jsem byla ještě malá. Tex sem přišel před čtyřmi lety."

„A co ti ostatní?"

„To si budete muset zjistit sám. Vy s nimi budete muset pracovat. Myslím, že jsou to dobří honáci. Kid Newton je tu dva týdny. A ti dva další přišli před měsícem. Jezdí spolu a jmenují se Joe Hartley a Dan Dusark."

Na několik minut se odmlčela, zatímco se Hopalong uznale rozhlížel. Budovy i pozemky byly dobře udržovány; dobytek, který zatím spatřil, byl ve výborném stavu. Bob Ronson možná není zrovna nejlepší bojovník, ale jako rančer se vyzná. Chtěl být hospodářem na dobrém ranči, a to se mu určitě dařilo. Za lepších časů by se tu skvěle pracovalo.

„Čekají nás potíže," prohlásila Lenny věcně, „při shánění dobytka do stáda. Nebylo by ode mne poctivé, kdybych vám to neřekla. Východně od nás leží ranč, který patří třem bratrům Goreům od Modrých hor."

„A v čem je problém?"

„Chtějí zvětšit svoje pastviny. Bob si myslí, že nám taky kradou dobytek. Tex je o tom přesvědčen. Každopádně vytlačují naše krávy z pastvin, které Křivé R používá už dvacet let. Tex jim to vyčetl a oni se mu vysmáli. Byli u toho všichni tři a snažili se ho vyprovokovat, aby sáhl po zbrani. Aby ho pak mohli odprásknout.

Nejhorší z nich je asi John. Ale Windy a Con nejsou o moc lepší. Chvástali se, že vyženou Křivé R z pastvin."

Ozval se klapot koňských kopyt a brzy se objevil Bob Ronson s dalšími třemi muži. Ten tmavý muž s vpadlými tvářemi a bystrýma očima bude Frenchy Ruyters; mladík s úzkými boky nebude nikdo jiný než Tex Milligan, pomyslel si Hopalong. Bob Ronson muže představil. Poslední z nich, hromotluk s kulatým zachmuřeným obličejem, byl Dan Dusark.

„Počínaje dneškem," řekl stroze, „ je Cassidy segundo na tomto ranči. Poslouchejte jeho příkazy, jako by byly moje. Cassidy, promluvíme si uvnitř." Ronson se zhoupl ze sedla a rychlým krokem zamířil ke stavení.

Uvnitř domu se Ronson zastavil u svého psacího stolu a strčil si ruce do kapes. „Hopalongu," řekl, „tolik jsem toho o vás slyšel. Gibson z ranče 3TL o vás bez přestání mluví.

A teď jste tady a věřte mi, posílá mi vás samo nebe. Tím, že se stanete předákem na tomto ranči, naložíte si na sebe velké břímě, ale pokud je to, co se o vás říká, pravda, pak jste pro tuhle práci ten správný člověk.

Čekají vás problémy. Jsme velký ranč, docházejí nám peníze a okrádají nás na každém kroku. Malé ranče hladoví po pastvinách a nejméně polovina z nich se obohacuje kradením dobytka.

Jste bojovník. Vyznám se v lidech. Hned jak jsem se s vámi setkal po tom přepadení, jsem věděl, že Gibson měl pravdu. Až bude potřeba pustit se do boje, ujmete se velení. Budu se řídit vašimi příkazy a ostatní taky. Umím zacházet s dobytkem, ale co se týče

válčení, nemám velkou důvěru ve svoje schopnosti. To je vaše doména.“

Cassidy přikývl. Jeho obdiv k šlachovitému a upřímnému chovateli dobytka rostl.

„Očekáváte potíže i od Goreů?“

„Už jste o nich slyšel? Jo, očekávám. A taky z jiných stran. Jsme šťavnatý meloun, ze kterýho by si každý rád ukrojil kousek.“

„Dobrá.“ Hopalong Cassidy pokývl hlavou a přitáhl si opasek s kolty. „Najal jste si pomocníka. Pokud to bude možné, budu se snažit obejít se bez střílení. Ale co když to možné nebude?“

„Jednejte podle vlastního uvážení,“ odpověděl Ronson prostě. „Říkají si o potíže. Jestli po nich tak touží, dopřejte jim je. Jen“ – oči mu ztvrdly – „pokud si něco začnou, vyhrajeme my. Je to jasné?“

3. kapitola

HOPALONG OBHLÍŽÍ TERÉN

Hopalong Cassidy miloval život na ranči. Důvodem nebyly jen mnohé příjemné vzpomínky. Bylo v něm hluboké a upřímné pochopení smyslu toho, co dělal. Měl rád dobytek a dobře mu rozuměl. Miloval koně a práce s nimi mu činila potěšení, ať byli dobří, nebo špatní. Během těch nemnoha let, co byl na světě, se stal svědkem změn, které v rančerství nastávaly, a byl si moc dobře vědom, že život, jaký vede, nebude existovat věčně.

Tam kde se kdysi táhly nekonečné míle neohrazených a neobsazených pastvin, se nyní začaly objevovat ploty a vkrádali se novousedlíci. Na některých místech zůstali, z jiných odešli, neboť prérie tady na Západě se nehodily pro zemědělství. Jednou zoraná půda byla vydána napospas větru a změnila prérii v rozlehlou popelnici, kde vzdouvající se oblaka prachu zakryla slunce. Všichni ti malí farmáři

a rančeři, ať už zůstali, či odešli, přinášeli do svobodného života západních prérií změny.

Mnozí z nich byli poctiví lidé, jimž nešlo o nic víc, než si vydělat na živobytí. K takovým Hopalong choval jen úctu. Avšak byli tu i jiní, kteří sem přišli jen proto, aby přiživili sebe a svá stáda na větších stádech velkých chovatelů dobytka, aby obrali druhé o jejich úrodu, aby utratili to, co jiní vydělali poctivou prací.

Ti druzí se dělili do dvou základních skupin: zatvrzelí zloději dobytka, kteří odháněli pryč stáda, riskovali krk, a dostali-li se do úzkých, neváhali dobytek postřílet; a pak tu byl druhý typ lumpů – ti ukrývali své zločiny pod pláštík počestnosti a předstírali příslušnost k poctivým členům komunity. Pro takové byl ranč jako Křivé R pravým rohem hojnosti.

Zpráva o smrti Dobytkáře Boba se roznesla široko daleko a do kraje začali proudit mnozí, kteří se chtěli obohatit z jeho stád. První útoky byly víceméně jen zkušební a měly ukázat, zda je mladý medvěd vybaven hrozivými trestajícími drápy starého medvěda. Teprve když si ověřili, že není, začalo skutečné rabování. V době, kdy se na scéně objevil Hopalong Cassidy, bylo už v plném proudu. Dobytčata už nebyla odháněna po desítkách, ale za některých nocí zmizely i celé stovky kusů najednou, mnohdy odehnané několika různými tlupami.

Někteří zloději jméno Hopalonga Cassidyho dobře znali. Zprávy o jeho činech nebyly zveřejněny v žádných novinách, neboť to nebylo potřeba. Potulní honáci, kočí dostavníku, obchodníci s dobytkem spolu s armádou dalších toulavých existencí je šířili, kamkoli přišli. Způsoby tohoto muže i rychlost, s jakou dovedl tasit kolty, byly dostatečně známé. Většina historek o Hopalongovi pocházela z krajů velkých plání východně od Skalistých hor. Ale jak už to bývá, šířily se na západ a horskými průsmyky od Wyomingu po Montanu doputovaly až sem a alespoň některým bylo jeho jméno povědomé.

V řadách mužů, žijících mimo zákon, se našli i tací, kteří se s ním už někdy setkali. Určitě stálo za úvahu, proč to byli právě oni, kdo se vytratili jako první. Při západu slunce uslyšel jeho jméno jeden z honáků na ranči 3G.

Poděšeně zvedl hlavu od svého talíře. „Cože? Hopalong je tady?“ Na tváři se mu objevil ustaraný výraz.

„Jo, tak se ten chlap jmenuje.“ Na Johna Gorea to jméno zjevně neudělalo žádný dojem. Nikdy o nějakém Cassidym či o osazenstvu starého ranče Bar 20 neslyšel.

Honák, který určitě nebyl žádný třasořitka, se měl rychle k odchodu. „Šéfe,“ řekl tiše, „hádám, že je načase, abych zvedl kotvy.“

„Odcházíš?“ zeptal se Gore udiveně a i ostatní na něj ohromeně zírali. „Co se stalo, Slime?“

„Co se stalo?“ Slim mu pohlédl do očí. „Hele, Johne, víš, že nejsem žádnej strašpytel. Ale taky nejsem blázen. Já znám Hopalonga Cassidyho. A v žádným případě si to s ním nemíním rozdat. Ten chlap je třída, ostřílenej starej vlk, a já mám stejně pocit, že potřebuju dál na jih za slunkem.“

„Krucinál, vždyť je teprv jaro. Počkej si ještě měsíc a budeš mít slunka, až ti z něho bude zle.“

„Může bejt. Ale zrovinka teď je mi ňák zima.“

„Jestli chceš něco vědět,“ prohlásil Con Gore naštvaně, „tak tě zebou haksny ze strachu.“

Slim se k němu obrátil. „Máš pravdu, Cone. Ale něco ti povím. Radši budu mít ve šrajtofli čtyřicet babek, ale zůstanu naživu, než bych měl čtyři stovky a natáh ráfy. Jen si tu zůstaň, ale přijde den, kdy budeš litovat, žes neodtáh se mnou!“

Hopalong prováděl tři dny průzkum ranče. Jednou zajel západním směrem k poušti Black Sand Desert, která dobytku zahrazovala cestu dále na západ. Ale většina jeho vyjížděk směřovala k údolí Haystack a k vzdáleným Modrým horám. Cestou si dobře všímal pastvin a krajiny. Jarní deště byly vydatné a dobytek už teď začínal přibývat na váze. Ranč byl dobře udržovaný, jezírka vyčištěná a jejich břehy zpevněné, vodní díry a prameny prohloubené, mělčiny přehrazené, aby se zabránilo odplavování půdy a zadržela se voda. Mladý Ronson byl přemýšlivý a inteligentní člověk, rančer, který by za příznivých podmínek nepochybně prosperoval.

Domovský ranč ležel na západním svahu pohoří Antelopes, ale dobytek se snadno dostával malým průsmykem na jejich východní stranu. A právě na těchto pastvinách začala bitva s Goreovými. Nejenže se ztrácel dobytek, ale bratři Goreové vyháněli svoje krávy na pastviska, která byla odedávna majetkem ranče Křivé R.

Na jihu se dobytek z Křivého R pásl až u Poker Gap a kaňonu Cow Creek, na západě se rozkládala poušť Black Sand Desert a na jihovýchodě, jak Hopalongovi pověděl Frenchy Ruyters, ležela

vesnice lupičů a desperátů Corn Patch. V některých obdobích byla téměř opuštěná, jindy zase přeplněná. „A jak to vypadá teď?“ vyptával se Hopalong.

„Teď je tam plno,“ odpověděl Frenchy ponuře. „Kojoti se stahujou tam, kde tuší čerstvou mršinu. Ale větší starosti než normální lupiči mi dělají Goreové. Ti tři jsou zarputilí jak mezci a chamtiví až hanba. Do rozbrojů se vrhají jako medvěd na plástev medu a úskoční jsou jak hadi.“

„Setkáme se s nimi,“ prohlásil Hopalong vesele, „a promluvíme si.“

„Nu, nemusíme ani nijak otálet,“ odpověděl Frenchy suše. „Tady je máme.“

Tex Milligan popohnal koně dolů svahem. „Tamhle přijíždí Windy Gore se svými honáky.“

Jezdci byli čtyři a rychle se k nim blížili. Hopalong obrátil Troppera směrem k přijíždějícím a vykročil jim o jednu délku v ústrety.

„Zdravím vás,“ řekl tiše. „Hádám, že jste Windy Gore.“

Nejvyšší z mužů, hubený, kysele se tvářící chlapík s hranatou bradou, na něj zamračeně pohlédl. „Hádáte správně. A nacházíte se na ranči 3G.“

Hopalong se usmál. „Podle mých informací je tady ranč Křivé R. Sahá až po Modré hory. A byl tu dávno před rančem 3G. Můžete mi to nějak vysvětlit?“

„Nic nebudu vysvětlovat!“ Windy Gore se hlasitě zasmál. „Starej Dobytkář Bob pásl svůj dobytek na pastvinách svejch sousedů, dokud byl naživu. Ale teď už tu není, takže se odsud kliďte a neopovažujte se sem vstoupit!“

Hopalong seděl dál bez hnutí v sedle. Pohled jeho chladných modrých očí klidně putoval od jednoho jezdce k druhému.

„Windy,“ promluvil tiše, „toto je ranč Křivé R. A zůstane rančem Křivé R i nadále. Na východ od Modrých hor je spousta pastvin, kde můžete pást svůj dobytek. Radil bych vám, abyste si je zabrali dřív, než vás někdo předejde. Pokud ty a tvoji bratři chcete s námi žít v míru, vždycky spolu vyjdeme. Ale jestli chcete válku, není potřeba nic odkládat; můžeš začít hned.“

„Cože?“ vyrazil ze sebe Windy Gore ohromeně. Hopalong mluvil tak tiše, že trvalo několik vteřin, než význam jeho slov pronikl do Windyho vědomí. Když mu to konečně došlo, zmocnila se ho zuřivost, kterou ale do jisté míry zchlazoval střízlivý hlas rozumu. Situace, v jaké se nachází, pro něj není příznivá. Cassidy má pověst nebezpečného protivníka a pd Frenchyho a Texe se určitě taky nedá očekávat, že se jen tak lehce nechají zastrašit. Možná nejsou tak pohotoví střelci jako on, ale jsou ozbrojení. Windy Gore se jistě ne vrhne hlavou rovnou proti zdi. Zvláště když musí vědět, že prvním terčem všech tří mužů by byl on sám. A to není zrovna nejpříjemnější představa.

„Slyšel jsi mě.“ Hopalong pobídl koně kupředu, až oba muži stáli rameno vedle ramena. „Řekl jsem, že můžeme dojednat mír nebo válku, podle vašeho přání, a že není třeba na nic čekat. Řeči, které jsem od tebe zatím slyšel, znamenají válku. Takže se rozhodněte. Dostanete to, co sami budete chtít.“

Vzadu po Windyho levici seděl na koni zamračený muž se silně prořídlými vlasy, hrubými rysy a malýma očkama nad širokými lícními kostmi. „Nech mi ho, Windy,“ žadonil. „Dovol mi, abych“

Nedořekl, protože Hopalongova pěst nečekaně vystřelila dozadu a dopadla na jezdcovu bradu tak prudce, až se zapotácel v sedle. Pravá noha mu vyklouzla ze třmenu, a než se stačil vzpamatovat, Hopalong ji rychle chňapl a trhl s ní. Plešoun sklouzl ze sedla a tvrdě dopadl do prachu. Hopalong v mžiku seskočil z koně, a než se muž stačil zvednout, popadl ho levačkou za košili a pravačkou mu uštědřil další ránu do brady. Pak ho odhodil a ustoupil o krok dozadu.

Napolo omráčený plešoun zatřepal hlavou, aby se vzpamatoval. Když si uvědomil, co se stalo, s nepřátelským vrčením se začal zvedat ze země. Vzápětí mu Hopalongova levačka prořízla tvář až na kost a hned nato pravačka zaduněla o jeho bradu. Muž se opět skácel k zemi a zaryl obličej do prachu.

Hopalong ustoupil dozadu a všiml si, že Milligan má pušku opřenou o sedlo, aby jej kryl. „Tady to máš, Gore,“ řekl Cassidy a nadechl se. „Tvůj muž dostal, oč si prosil.“

„Tohle ti jen tak neprojde!“ soptil Windy, ale zůstával na pozoru. Situace se teď ještě víc změnila v jeho neprospěch, protože

muž na zemi se nehýbal. Ale i kdyby se vyškrábal na nohy, stěží by byl schopen udržet pistoli, kdyby došlo k přestřelce.

„Vyřiď svým bratrům, že je tu dost pastvin pro nás pro všechny. Takže si dávej pozor, aby tvůj dobytek zůstal za Modrými horami a tvoji honáci nechali stáda patřící ranči Křivé R na pokoji. Nestojíme o potíže, ale když nastanou, nebudeme se jim vyhýbat.“

Zbitý muž se posadil a znovu zatřepal hlavou. Vzhlédl a jeho oči byly plné nenávisti. „Příště,“ zavrčel, „budu střílet.“

„Na co čekáš?“ zareagoval Hopalong okamžitě. „Pistoli máš. Jestli toužíš po smrti, stačí po ní jen sáhnout.“

Muž na něj chvíli beze slova zíral a prsty mu chtivě cukaly. Hopalong mu viděl v očích touhu zabíjet, ale postupně se vytratila. „Teď ne,“ řekl muž. „Později.“

„Jak si přeješ,“ opáčil Hopalong klidně. Pozvedl zrak k Windymu. „Jestliže nachytám na tomto ranči někoho z ranče 3G, buď ozbrojeného, nebo s lasem či bodcem, přijde o koně a půjde domů pěšky!“

„Cože?“ zařval Windy. „Jak se opovažuješ“

Zbytek polkl, protože si všiml ledově chladného výrazu Hopalongových očí. „Jen do toho!“ vyzval ho. „Začni si něco, a můžeš jet domů přehozený přes svoje sedlo.“

Když se čtyři jezdci vzdálili, Tex Milligan se rozchechtal. „Člověče! Viděls, jak se Windy tvářil? Byl vzteky bez sebe. To bylo poprvý, co se Goreům někdo postavil, a vůbec to nedopadlo špatně!“

Ruyters se široce usmíval, ale oči měl ustarané. „Zasloužili si to,“ přitakal. „Ale odteď sem budou jezdit zásadně jen ozbrojení, a Goreovi mají mnohem víc honáků než my.“

Rozjeli se a Hopalong se nepřestával rozhlížet kolem sebe. Byl to suchý kraj. Dokonce i nyní na jaře, kdy na tom byl nejlépe, tu rostlo jen málo vegetace. Pelyněk se mísil s trsy pýru psího a tu a tam bylo vidět husté ostrůvky běložníku vlnatého. Dal se rozeznat už z dálky podle své bělavé, téměř našedlé barvy a byla to jedna z nejcennějších rostlin tohoto typu pastvin. Úbočí některých kopců však už byla lysá a pastviny přes svoji rozlehlost uživí jen málo kusů dobytka.

Pýr a pelyněk poskytovaly dobrou jarní pastvu a dobytek se na nich dobře vykrmí, než udeří letní horka spojená s nedostatkem vody.

Frenchy si všiml, jak si Hopalong prohlíží pastviny. „Nevypadají nejlíp," řekl, jako by četl jeho myšlenky, „ale běložník dává dobrou pastvu a jsou ho tu spousty. Na sever od domu je pár údolí, která jsou jím porostlá, a pastva je na nich opravdu vydatná."

Po chvíli dodal: „Ronson má nápad, řekl bych, že moc dobrej. Na konci jara, až se začne dělat horko a sucho, chce odehnat svůj dobytek přes poušť na sever do kraje kolem kaňonu High Rock. Je tam spousta dobrý pastvy a vody. Uzavřel dohodu s tamějším rančerem jménem Gibson."

„Znám ho," řekl Hopalong. „Hnali jsme spolu krávy po stejné stezce. Znal jsem i jeho zetě."

Chvíli jeli mlčky a pak se Hopalong náhle zeptal: „Jsou tu v okolí nějací volní jezdci, které bychom mohli najmout? Dobří pracanti, co se nezaleknou boje?"

Tex Milligan pokrčil rameny. „Pár se jich tu najde. Ve městě se potuluje Shorty Montana. Když ho někdo navzteká, umí se pěkně rozparádit. Čertovskej chlapík. Ale ten by nevzal práci u mladýho Boba. Už dvakrát odmít jeho nabídku. Měl se starým kdysi nějakej spor."

„Něco vážného?"

„Jen si párkrát vjeli do vlasů a došlo na kolty. Shorty hned sahá po pistoli, když ho někdo namíchne. On a Jesse byli velcí kámoši. Když je bez práce, tak chlastá."

„A když má práci?"

„Tak to se flašky ani nedotkne. Jenže ten prcek je pěkně popudlivej, miluje hádky a vyhledává je. Takže se v práci nikdy dlouho neudrží. Ještě nikdy jsem neviděl tak bojovnýho chlapa."

„Vyhrává?"

„Tak půl na půl. Ale nezdá se, že by mu to vadilo. Prostě se rád pere. Jednou v Unionville mu jeden hombre dal třikrát pořádnou nakládačku. A každou sobotu večer se tam Shorty vrátil a popral se s ním znovu. Ten hombre nakonec raději odjel z kraje, aby měl od něho pokoj."

Hopalong se tiše zasmál. Mohlo by se vyplatit zajet do města a s tím Shortym Montanou si promluvit.

„Kde se nejvíc vyskytuje?“

„Většinou u Katie Reganové. A někdy v saloonu Nevada.“

Jejich pozornost upoutal tenký proužek dýmu, a tak se vydali tím směrem.

U ohně našli Kida Newtona. Měl při sobě revolver a jeho puška ležela opodál. Byl to štíhlý, trochu neohrabaný chlapec se širokým úsměvem. „Zdravíčko!“ řekl. „Posaďte se! Mám tady kafe a brzy bude hotovej i dlabanec.“ Pohlédl na Hopalonga. „Viděl jsem, jak jste si to rozdal s Gorem. Byl jsem nedaleko.“

Cassidy se na něj pozorně zadíval. „Nedaleko? Kde přesně?“

„Za skálou asi tři sta yardů od vás. Měl jsem celou dobu Windyho Gorea na mušce.“

Frenchy Ruyters uznale pokýval hlavou. „Ten kluk je zatraceně dobrej střelec, Hoppy. Viděl jsem ho skolit antilopu v běhu na tři sta yardů. Dostala to přímo do hlavy.“

„Ech, na tom nic není!“ mávl Newton rozpačitě rukou. „Střílím celej svůj život.“

Tex Milligan nalil do plechového hrnku kávu a podal ji Hopalongovi. „Pij opatrně,“ řekl. „Jednou jsme ji prolili přes rýžovací pánev a zjistili jsme, že obsahuje čtyřicet procent kafe, čtyřicet procent alkálií, deset procent různých minerálů a deset procent zlata.“

Pak s vážnou tváří dodal: „Chlapi si vždycky prolili kafe přes pánev, než ho vypili. Mnohý honák tady v kraji tímhle způsobem zbohatl.“

Frenchy si posupně odfrkl. „Moc ho neposlouchej, nebo tě z těch jeho historek rozbolí palice.“

„Cože?“ ohradil se Milligan. „Já a historky? Uznej, Hoppy,“ zvolal. „Tenhle hombre mi nevěřil ani ten stomílovej drátěnej plot na ranči XIT. Přitom jsem ho sám pomáhal napínat!

Natáhli jsme tři prameny jedinýho kusu drátu na délku sto mil. Pak jsme na každý konec drátu zapřáhli volskej potah a pevně ho napjali. Domlouvali jsme se pomocí kouřovejch signálů. Natáhli jsme ten drát tak pevně, že jsme celý čtyři roky vystačili bez sloupů!“

Tex pokýval hlavou. „Fakt je, že jsme je vlastně nepotřebovali, ale šéf mínil, že ten plot bude vypadat se sloupama lip než jen s jedním kotvícím kůlem na každý straně.“

„Hele, dopij si kafe,“ odfrkl Ruyters znechuceně, „a zavři klapačku.“

Hopalong se usmál a ochutnal svoji kávu. Její chuť mu zkřivila ústa. Nevěděl, jestli je v ní zlato, ale chuť po alkáliích měla určitě. Pobaveně se ušklíbl. Kdyby dal na jednu hromadu všechen písek a prach, které za svůj život vypil v kávě připravené na táborových ohních, měl by dost půdy, aby si založil svůj vlastní ranč.

Ruyters se obrátil ke Cassidymu. „Hoppy,“ řekl. „pracuju tady s tím žvanilem už pár roků. Nemohl bys mě dát dohromady s tímhle klukem nebo s někým jiným? Ty jeho žvásty mě ještě doženou k tomu, že začnu chlastat.“

„Hele,“ řekl Newton náhle a vzhlédl k nim od ohně, „slyšel jsem, že ten chlápek Jacks si vykolíkoval dílec na Hoře duchů východně od Corn Patch.“

„Jacks?“ Ruyters svraštil obočí. „Nevěděl jsem, že je zlatokop.“

„Hora duchů?“ podivil se Hopalong a pohlédl na Kida Newtona. „Kde se tam vzali duchové?“

„Říká se, že tam straší. Kdysi tam bývalo město zlatokopů jménem Star City. Zaniklo v roce 1868, ale pár chlapů tam spadlo do šachty, a než je našli, umřeli hlady. Říká se, že se tam objevujou jejich duchové. Co se mě týče, pokládám to za výmysl, kterej šíří ta sebranka z Corn Patch.“

„Slyšel jsem, že je to zločinecký hnízdo,“ řekl Cassidy.

Frenchy Ruyters přikývl na souhlas. „To si piš. Poker Harris tam provozuje něco jako obchod, saloon a hráčský doupě dohromady. Putyku pro všelijaký vyvrhele a psance. Sám je to zákeřnej lump a neudělá krok bez pušky s upilovanou hlavní. Prej umí ďábelsky rychle tasit, říká se. Většinou se tam zdržuje tak čtyři pět různých darebáků, ale teď zrovna jich je tam asi dvacet. Samí drsní chlapíci.“

„Je tam taky Lefty Hale,“ nadhodil Milligan. „Z kraje Big Bend.“

„Toho znám,“ řekl Hoppy. „Patřil k bandě od Talley Mountain.“

Tex Milligan se rozzářil. „Znáš to tam? Narodil jsem se pod Shafterem, v místě zvaným Burnt Camp.“

„Ano, to místo znám,“ řekl Hopalong s úsměvem. „Je nedaleko kaňonu Fresno.“

„Správně,“ zazubil se Milligan. „Co ty všecko neznáš!“

Hopalong vypláchl svůj hrnek a vstal. „Měli bychom jet. Budeš tu hlídat, Kide?“

„Jo.“ Chlapcovy oči zabloudily k ostatním honákům, zaneprázdněným opodál utahováním podpěnek. „Hoppy,“ vyhrkl, „možná bych ti to neměl říkat, ale spíš asi jo. Chtěl jsem to říct přímo šéfovi, ale mohlo by to nadělat zlou krev. Slečna Lenny se schází s jedním hombre v kaňonu Majuba.“

„Nu, řekl bych, že je to její věc,“ pokrčil Hopalong rameny. „My jsme tady od toho, abychom hlídali krávy, Kide.“

„To jo.“ Chlapcův obličej zčervenal. „Ale tenhle hombre no, je to skrz na skrz darebák, jestli chceš něco vědět. Je to ten pistolník, Clarry Jacks.“

Hopalong Cassidy si dobře pamatoval hezkého temperamentního chlapíka z jídelny Katie Reganové a chápal Kidovy pocity. Clarry Jacks může být dobrý chlap, ale všechny Hopalongovy instinkty mu napovídaly, že tomu tak není.

„Já – slyšel jsem šéfa,“ pokračoval Newton, „jak říká slečně Lenny, že nechce, aby se s ním vídala. To už bylo před časem. Vykázal Jackse z našeho ranče. Jacks se mu vysmál a odjel.“

Hopalong přikývl. „Dobrá, Kide. Nech si to pro sebe. Promyslím si to.“ Avšak když odcházel, znovu si připomněl, že to není jeho věc a že se o to nemá starat. Soudil, že Kid Newton je do Lenny trochu zamilovaný, což nebylo tak těžké pochopit, podobně jako zájem Lenny o Clarryho Jackse.

Frenchy a Tex už byli v sedlech. Připojil se k nim a trvalo dvě míle, než promluvil. „Znáte Jackse? Co o něm víte?“

„Je to ničema,“ řekl Ruyters tiše. „Minulej rok zabil v Unionville jednoho chlapa… záměrně vyvolal boj. Pokud vím, zabil ještě tři další, a mám podezření, že jich bylo víc. Ten jeho parťák, Dud Leeman, není o moc lepší.“

Do shánění stáda zbývalo už jen několik dní a bylo potřeba vykonat ještě spoustu práce. Hopalong věděl, že je nečeká nic příjemného. Zvláště samotné shánění stáda ukáže, jak velké jsou ztráty Křivého R a naopak, jaké jsou zisky dalších rančů, což opět oživí všechny spory. Může se stát, že se přihodí něco, co rozpoutá boj, a že události budou mít rychlejší spád, než by čekali.

Bude dobré se na takovou eventualitu připravit. Proto se mu zdálo rozumné zajet do města a promluvit si se Shortym Montanou. Z toho, co o něm slyšel, usoudil, že Shorty Montana má bojovnou povahu, a právě takového muže teď právě potřebovali. Každý dobrý střelec, který posílí řady ranče Křivé R, znamená zmenšení nebezpečí. Všichni na tomto ranči vědí, že Montana je nepodplatitelný, a to znamená hodně. Frenchy a Milligan jsou dobří chlapi. Jaké spolehnutí je na ostatní, to se ještě uvidí.

Krom toho už sám vypověděl bitvu, když se postavil Windymu Goremu a zbil jeho muže. Přinejmenším teď vědí, že Křivé R není tučná ovce zaběhlá v obilném poli, kterou si můžou odnést, kdy se jim zlíbí. Ty drzejší povahy to sice nezastaví, ale opatrnější zlodějíčci se nechají odradit a přestanou s odháněním dobytka alespoň do doby po sehnání stáda, kdy už bude loupení dobytka obtížnější.

Kam do tohoto obrazu zapadá Clarry Jacks, Hopalong netušil a nebyl typ muže, který by se pletl do záležitostí, které se ho netýkají.

V myšlenkách se nepřestával vracet k přepadení dostavníku, zavraždění Jesseho Locka a zabití Thackera.

Doslechl se, že Thacker býval nebezpečným pistolníkem. Kam měl ten chlap namířeno? Kdo ho zabil? Muž, který měl tolik kuráže, že poskytl Thackerovi šanci střílet, je natolik výjimečný, že by neměl být problém jej vypátrat. Takových odvážlivců se jistě mnoho nenajde. Mohl to být pouze člověk nesmírně sebevědomý a zároveň nanejvýš arogantní. A také velice chladnokrevný, protože je pravděpodobné, že tentýž muž zabil i Jesseho Locka.

Když se přiblížili k domu, nechal Hopalong jet ostatní napřed a zastavil se na návrší nad rančem. Ubalil si cigaretu a přemýšlel. Do hry vstoupilo příliš mnoho prvků Goreovi a jejich ranč 3G, zlodějské

hnízdo Corn Patch, Clarry Jacks a jeho minulost, přepadení dostavníku a zabití Jesseho Locka.

Existuje mezi nimi nějaká spojitost? ptal se sám sebe, ale pochyboval o tom. V mnoha městech na Západě se potulovaly podobné existence jako Clarry Jacks. Muži, kteří žili z mála, dělali ramena, lenošili, hráli poker a stranili se práce. Někdy se vydávali krást dobytek. Jacks je údajně pistolník. Chladnokrevný je dost. Byl to on, kdo zabil Thackera a Locka?

„To, o čem přemýšlíte, je asi hodně důležité."

Hopalong se obrátil a spatřil vysokou, sošnou dívku, jejíž krása v sobě měla půvab i důstojnost.

„Řekl bych, že je," odvětil Cassidy upřímně. „Vy musíte být Ireně Ronsonová."

„Ano. Přemýšlel jste o ranči? Často sem chodím, abych si vychutnala pohled na něj. Vím, že se mi po něm bude stýskat."

„Odcházíte?"

„Jen do města. Budu si brát doktora Marshe v Seven Pines."

„Ten má ale štěstí."

„Někdy si připadám jako zrádce." Rozhlédla se po okolních kopcích. „Mám starost, jak to s naším rančem dopadne."

„Zachráníme ho," ujistil ji Hopalong spěšně. „Váš bratr je dobrý člověk."

Pak jí vylíčil, co se stalo odpoledne. To, co mu Kid Newton řekl o Lenny a Clarrym Jacksovi, si však nechal pro sebe. Pozorně mu naslouchala a občas pokývala souhlasně hlavou.

„Všichni jsme věděli, že s Goreovými budou potíže," řekla. „Lenny chtěla na ně poslat Clarryho a on byl svolný. Jenže Bob s tím nesouhlasil. A odmítl Clarryho zaměstnat."

Hopalong si v duchu pomyslel, že to bylo moudré, nahlas však nic neřekl. „Máte tu jednoho nepřítele," řekla tiše. „Nerada to říkám, ale tím nepřítelem je má sestra. Lenny zuřila, že vás Bob najal. Je to skvělá holka a mám ji moc ráda, ale je tvrdohlavá jako mezek a vzala si do hlavy, že tento ranč by měl vést Clarry Jacks."

„Já ale ranč přece nevedu," namítl. „Jsem tu jen segundo – pověřený ochranou ranče," dodal.

„Vím, ale Leonora s tím nesouhlasí. Má pocit, že ji vynecháváme z rozhodování. Bob a já obvykle nahlížíme věci podobně, ale Lenny… má prostě svoji hlavu.“

Za zády se jim ozvaly údery kopyt. Obrátili se a spatřili Lenny Ronsonovou, sedící na koni s vlasy planoucími v záři zapadajícího slunce. Tvář měla chladnou, ale v očích jí blýskalo. „Ano, máš pravdu, Ireně, mám svoji hlavu. A jsem přesvědčena, že bylo velkou chybou zaměstnat u nás Hopalonga Cassidyho!“

Ironicky pohlédla na Hopalonga. „Víte, co se o vás ve městě povídá? Že jste zabil Jesseho Locka! Že to vy jste přepadl dostavník! A že jste zabil Thackera!“ Odmlčela se. „Ben Lock už to ví. Je ve městě a hledá vás. Chystá se vás zabít! A já“ v očích jí zlovolně blýsklo „jsem tomu ráda!“

4. kapitola

SHORTY PROVOKUJE

V době, kdy Hopalong seskakoval ze sedla, zářil už saloon Nevada mnoha světly. Zatímco uvolňoval podpěnku, rozhlížel se po ulici. Večeře u Katie už skončila a saloony byly plné. Studený vítr z hor vyhnal povaleče pryč z ulice, pouze před ztemnělým sedlářským krámem se o sloup markýzy líně opíral jediný osamělý muž v zlatokopeckých bagančatech a se zprohýbanou hučkou na hlavě.

Hopalong oklepal prach ze svého klobouku a připomněl si obvinění, která proti němu vznesla Lenny Ronsonová. Její postoj k němu se od jeho příjezdu ráno změnil. Bylo to proto, že se dozvěděla, že se má stát pravou rukou jejího bratra? Nebo ji snad ovlivnilo něco, co jí sdělil Clarry Jacks při jejich schůzce v kaňonu Majuba? Druhá možnost se zdála být pravděpodobnější už proto, že tvrdila, že se to říká v Seven Pines.

Nešťastně se zamračil. Opravdu se tu něco takového povídá? Místo, kde to zjistí, je jídelna Katie Reganové.

A Ben Lock je prý ve městě a hledá ho. Opravdu prohlásil, že ho zabije? Nebo Lenny mluvila jen tak do větru? Či pouze opakovala Jacksova slova? Ben Lock má pomstychtivou povahu a možná je zvyklý nejprve střílet a teprve potom se ptát. Hopalong přešel ulici a vstoupil do Katiina podniku.

Katie jej uvítala úsměvem. Byla v celém lokále sama.

„Katie," zeptal se Hopalong přímo, „je Ben Lock ve městě?"

Její obličej okamžitě zvážněl. „Ano, je, pane Cassidy. A chce si s vámi promluvit."

„Můžete mi popsat, co je to za člověka?"

Katie Reganová chvíli přemýšlela a pak potřásla hlavou. „Vlastně nevím. Není mu ještě ani třicet, má drsné, ostře řezané rysy, ale svým způsobem je to docela pohledný chlap. Moc často se neusmívá. Pro Jesseho to byl bůh. V jednom kuse mi vyprávěl historky z jeho života.

Předtím žili v Missouri a zapletli se do nějaké krevní msty. Zabili jim otce a strýce, ale Jesse je oba pomstil. Na západ přišli spolu. Ben je dříč a velice poctivý člověk. A svého bratra miloval.“

Hopalong zamyšleně přikyvoval. „Dejte mi kafe,“ řekl pak. „Kafe a koláč.“

Náhle se otevřely dveře a Hopalong vzhlédl. Objevili se v nich Clarry Jacks a Pony Harper. Oba muži mu s úsměvem kývli na pozdrav. „Zdravíčko, Hopalongu,“ řekl Harper. „Ve městě se nemluví o ničem jiném než o tom, že jste tady. Hádám, že je to největší událost za posledních několik měsíců.“

„Větší než všechna ta přepadení?“ zeptal se Hopalong suše.

Harper pokrčil rameny. „Těch už bylo tolik, že nevzbuzují žádnou senzaci.“ Ostře se na Hopalonga zadíval. „Mimochodem, měli jsme dneska volby a já jsem nový starosta. Mluvilo se o tom, že bychom potřebovali městského maršála, aby tu dělal šéfa policie. Napadlo mi, že to by byla přesně práce pro vás. Co tomu říkáte?“

„Mám už práci.“ Hopalong s úsměvem zavrtěl hlavou. „Děkuju za nabídku.“

„Za tuto práci byste ale dostával dvakrát tolik!“ protestoval Harper. „Platíme sto padesát měsíčně a o náklady za každé zatčení byste se dělil se smírčím soudcem.“ Zamrkal na něj. „Při množství zločinů v tomhle městě by to hodilo pěknou sumičku. Taky bychom vám propláceli mílovné. A takový maršál toho už něco najezdí.“

„Mám práci,“ opakoval Hopalong. „A vůbec, jsem honák, a žádný šerif.“

„Škoda.“ Zdálo se, že Harpera jeho odmítnutí popudilo. „Byl byste nám užitečný.“

Hopalong upil kávy a věnoval Katie spokojený úsměv. „Slečno,“ řekl, „doufám, že si vás žádný honák neodvede k oltáři dřív, než opustím toto město. Tohle je nejlepší kafe, jaké jsem ochutnal od svého odjezdu z Texasu.“

V té chvíli se rozletěly dveře a dovnitř vkráčel nějaký muž. Byl malý a robustní, měl širokou bradu a přeražený nos. Oči měl modré, ale přestože byl zjevně opilý, nebyl jejich výraz vůbec zamlžený. Velké ruce se mu houpaly vedle nízko zavěšených koltů.

„Shorty," obořila se na něj Katie přísně, „už zase jsi pod obraz!"

Muž jí věnoval drzý úsměv. „Zatím ještě ne. Nohy se mi nepletou a jazyk taky ne. Akorát," pohled mu zabloudil k Ponymu Harperovi a Clarrymu Jacksovi „akorát tu čuchám nějakej smrad."

Shorty Montana se upřeně zadíval na oba muže. „Jo, něco tu smrdí jako tchoř. Jako dva tchoři!" Rozhlédl se kolem sebe v předstíraném údivu. „Kde tu máš nějaký tchoře?"

Obličej Ponyho Harpera ztvrdl a rty se mu sevřely. Clarry Jacks se zamračil a v očích mu blýskalo, ale nic dobrého. Cassidy hádal, proč se Jacks nechce zaplést do sporu. Montana byl ve městě oblíbenou figurkou, a kdyby ho Jacks zastřelil, všechny by si proti sobě popudil a to se mu zrovna teď nehodilo. A co se týče Harpera, ten zjevně nemohl Montanu ani cítit. Hopalong popíjel kávu a se zájmem sledoval scénku, která toho tolik vypovídala o charakteru všech zúčastněných. Na rozdíl od svých dvou společníků měl Shorty pro strach uděláno, protože se nebál do nich zarývat se zjevným úmyslem vyprovokovat je k činu. Jenže hádka se Shortym bylo to poslední, o co ti dva stáli.

Montana se zapřel velkýma rukama o stůl. „Jářku – kde tu máš ty tchoře?"

„Shorty!" okřikla ho Katie Reganová. „Shorty, pojď sem a vypij si svoje kafe, než ti vychladne."

Opilý muž na okamžik zaváhal s pohledem upřeným na své dva protivníky a pak dovrávoral k židli. Vrtěl hlavou a mumlal si: „Ach, ty ženský! Nedaj člověku pokoj. Chlap ani nemůže ve vší slušnosti vrazit někomu jednu do nosu, aby mu do toho ženská nekrafala. Ani si nemůže povykládat s dvěma tchořema."

Dveře se tiše zavřely a oba muži se nenápadně vyplížili ven. Cassidy zaslechl zvenčí rozčilené mumlání. Usmál se při představě, o čem se ti dva asi baví. Zároveň litoval, že si to nemůže poslechnout na vlastní uši. Cokoli, o čem ti dva mohli hovořit, by pro něj mohlo být zajímavé. Silně pochyboval, že by si ho Harper opravdu přál jako

městského maršála. Ve skutečnosti si on, a možná i ještě někdo další, přeje, aby odešel z Křivého R. Ale proč?

Cassidy se zakousl do koláče a koutkem oka si všiml, jak si jej Shorty Montana prohlíží. Dojedl koláč, a když mu Katie dolila hrnek, vlídně na Montanu pohlédl.

Honák mu pohled oplatil.

„Ronson mě zaměstnal jako předáka na svém ranči. Mám na starosti jeho ochranu," řekl tiše.

„Ochranu fakticky potřebuje," poznamenal Shorty věcně a všechna opilost se z jeho hlasu vytratila.

„To je pravda," souhlasil Cassidy. „Vypadá to, že Goreovi si dělají zálusk na pořádný kus jeho pastvin."

„Goreovi," prohlásil Shorty rozhodně, „jsou dost velcí, aby si to mohli dovolit."

„S jedním z nich jsem se dnes setkal," pokračoval Hopalong. „S Windym. Trochu jsem s ním pohovořil. Jakže se jmenuje ten jeho honák s plešatou hlavou?"

„Hank Boucher," řekl Shorty.

„Trochu čeřil vodu," prohodil Cassidy. „Musel jsem mu dát lekci slušného chování."

Shorty Montana povytáhl obočí. „Boucher je pěkná svině," řekl.

„Nu, teď snad trochu zkrotí," odpověděl Hopalong. „A Windy má o čem přemýšlet. Což mě vede k myšlence, že bych potřeboval více pomocníků. Takových, co se nezaleknou boje. O tobě jsem slyšel, že se rád pereš. To by se mi hodilo. Co ty na to?"

Montana se zamyslel. Pak pomalu zavrtěl hlavou. „Pohádal jsem se s tím starým poděsem, co komandoval všechny v tomhle kraji," řekl. „Přísahal jsem, že u něj, ani u nikoho z jeho famílie nevezmu práci."

„Člověk může vždycky změnit názor," prohodil Hopalong. „Mladý Bob je si vědom, že není žádný bojovník, ale boje se nebojí. Zamlouvá se mi. Já jsem připravený bojovat. Mohl by ses mi hodit."

Shorty Montana mlčky dopil svoji kávu. Konečně promluvil. „Joe Hartley tam pořád ještě dělá? A Dan Dusark?"

„Jo, pořád."

„Tak to tam nejdu."

„Nemáš je rád?“

Shorty Montana se zvedl. „Hartleye neznám. Ale připadá mi divný, že Dan Dusark nechodí v sobotu večer do města jako ostatní. Být tebou, zajímal bych se, kam asi mizí.“

Hopalong si Montanu se zájmem prohlížel a v duchu si říkal, že tohoto muže musí dostat. Z toho, co viděl, a ještě více z toho, co slyšel, poznal, že v boji bude mít cenu šesti chlapů. „A kam teda chodí?“

Montana se usmál. „Nechodí, jezdí. Pěkně daleko. A teď se ptej sám sebe, kam jezdí a kvůlivá čemu. A až si na to odpovíš, budeš vědět, proč se my dva nemáme moc v lásce.“

Shorty Montana vyšel ven a zavřel za sebou dveře. Hopalong si zamyšleně zapálil a pak řekl: „Je to dobrý chlap. Rád bych ho získal.“

„Dostanete ho,“ prohlásila Katie s jistotou. „Nechte to na mně – a na Shortym. Jakmile vycítí, že se někde schyluje k bitce, nedokáže zůstat mimo. Vím, že je tady do toho boje celý divý. A potom,“ pochvalně přejela Hopalonga pohledem, „líbíte se mu.“

„Opravdu?“ zeptal se Hopalong překvapeně.

„Ano. Víte, znám Shortyho. Bude teď trochu slídit, aby vypátral, co se dnes odehrálo mezi vámi a Windym Gorem. A jestli se mu to, co zjistí, bude líbit, zítra se u vás bude hlásit o práci. Až přijde – a já sázím svůj jablečný koláč proti vašemu dolaru, že přijde – tak se ho na nic neptejte.“

Hopalong vyšel ven a rozhlédl se po ulici. Muž, který předtím stál před sedlářským krámem, se přesunul nedaleko odtud na druhou stranu ulice. Opíral se o zeď a byly z něj vidět jen nohy.

Hopalong chvilku vyčkával, pak se obrátil a zvolna se loudal ulicí. Záměrně šel pomalu, a aniž se musel ohlížet, věděl, že je sledován. Pokud ten muž chtěl na něj střílet, tak už měl několik příležitostí. To znamenalo, že si buď přeje s ním promluvit, nebo že se střelbou vyčkává, až odbočí do postranní uličky. Možná si chce zajistit lepší šanci utéct, aniž by ho někdo spatřil.

Hopalong si dával pozor, aby se stále držel v přítmí, a beze spěchu zvažoval svoji situaci. Kdo mu asi může usilovat o život? Byly tři možnosti. Buď to byli Goreovi, nebo lupiči, kteří přepadli

dostavník a teď mají strach, že na ně něco ví, či zloději dobytka, kteří se jej chtějí zbavit, aby mohli pokračovat v krádežích. Všichni měli dobrý důvod jít mu po krku, avšak Hopalong nehodlal ztrácet čas hádáním. Chtěl mít jistotu.

Zastavil se na rohu a zhluboka se nadechl. Svaly měl napjaté a připravené k činu. A cítil, jak se v něm rodí jistá lehkomyslná chuť riskovat, kterou se však snažil potlačit. Přesto věřil, že to nejlepší, co může udělat, je chytit býka za rohy a ocas, a právě k tomu se nyní chystal.

Byl si velmi dobře vědom, že situace v Seven Pines je jako sud se střelným prachem. A že by stačil sebemenší podnět, aby ten sud vybuchl. Tušil, že zloději dobytka svoji činnost podstatně omezili a číhají na to, až Goreové vyprovokují zásadní střet s rančem Křivé R.

Naposledy se ohlédl a pokračoval v cestě. Na konci budovy sešel z chodníku a prudce odbočil do temné uličky. Pár kroků popoběhl, pak se zastavil a naslouchal. Za sebou uslyšel dupot těžkých bagančat běžících po chodníku a pak ticho. V duchu si představil svého pronásledovatele, jak váhavě zírá do tmy a trápí se otázkou, co má Hopalong asi v úmyslu.

Pak Hopalong zaslechl kroky na štěrku a věděl, že muž kráčí přímo k němu. Zamyšleně se zamračil, ale neučinil žádný pokus ukrýt se. Když byl muž téměř u něj, Cassidy promluvil. „Stačí příteli, zůstaň, kde jsi. Chceš si promluvit se mnou, nebo s mými kolty?“

„Cassidy?“

„Tak se jmenuju.“ Zatímco mluvil, nehlučně se přesunul o krok doleva, ruce připravené těsně nad kolty.

„S tebou, Cassidy. Chci si s tebou promluvit v míru, ale nechci, aby nás spolu viděli.“

„Jdi první.“

Kroky se křupavě vzdalovaly uličkou a Hopalong je následoval, přičemž se stále držel těsně u kraje. Muž se nakonec zastavil ve vrbovém porostu na kraji města. Otočil se čelem k Hopalongovi s rukama rozpaženýma. „Chci mluvit v míru,“ opakoval. „Nehodlám si to rozdat s nikým z osazenstva ranče Bar 20.“

Užití tohoto názvu něco znamenalo. A sice, že muž zřejmě Hoppyho v minulosti znal. „Přišel jsem tě varovat," pokračoval. „Chystaj na tebe past. Jestli si nedáš pozor, vylákaj tě do ní."

„Proč mě chceš varovat? Kdo jsi?"

„Carp – z kraje Butte."

„Carp?" To jméno mu bylo povědomé, ale nevěděl, kam je zařadit.

„Jo. Ty a jezdci z ranče Bar 20 jste vyčistili kraj od zlodějů dobytka po tom, co Nevada a jeho lidi zastřelili Johnnyho Nelsona. Pamatuješ? No, a já k nim tehda patřil."

„Vzpomínám si. Tys byl ten, co se postavil na stranu Texe Ewalta, když se dostal do úzkých, a on ti slíbil, že tě ušetří."

„Přesně tak. A co víc, svůj slib taky dodržel. Stejně jako ty. U soudu jsi svědčil v můj prospěch a zachránils mi krk před oprátkou. Pravda je taková, že nejsem o nic lepší, než jsem býval, ale poznám rovnýho chlapa a dovedu si ho vážit. Před několika dny jsem byl v Corn Patch a zaslech jsem tam, jak si pár chlapů plánuje, že tě vylákaj na jistý místo, kde tě odpraví.

Nejsem sice žádnej svatoušek, ale ani takovej mizera, abych nečinně přihlížel, jak ta banda kojotů hodlá zákeřně odprásknout rovnýho chlapa, aniž by mu dala šanci bránit se."

„Děkuju ti, Carpe. To je od tebe poctivé a já ti to nikdy nezapomenu." Cassidy by rád položil psanci pár otázek ohledně přepadení a krádeží dobytka, ale věděl, že by to nemělo cenu. Carp jej varoval pouze proto, že mu chtěl oplatit, co pro něj Cassidy vykonal. A taky proto, že jako statečnému člověku se mu příčilo, aby zůstal nečinným svědkem zákeřné vraždy. Ale to neznamenalo, že by podrazil svoje přátele nebo někomu vyzradil jejich tajemství. Pokud by sám usoudil, že nastal čas, aby promluvil, pak to udělá.

„Víš, jak mě hodlají oddělat?"

„Ne úplně přesně. Jen to, že ti pošlou vzkaz, že jeden z tvých chlapců je zraněnej. Chtěj tě vylákat na místo, kde by si na tebe mohli počíhat v úkrytu. Z toho, co bylo řečený, jsem vyrozuměl akorát to, že to bude západně od kaňonu Rosebud. Maj sedm nebo osm chlapů, který jsou celí žhaví, aby to do tebe napálili. Všichni

jsou bez sebe strachy, že v tomdle kraji zatneš tipec všem zlodějům dobytka.“

„Děkuju ti, Carpe.“ Hopalong se odmlčel. „A co bude s tebou?“

Carp se suše uchechtl. „Já? Já se vocaď vypařím. Nerad přiznávám, že jsem v těch krádežích dobytka měl taky prsty, ale když jsem se doslech, že ses tu ukázal ty, hned jsem věděl, že jsem dohrál. Za svítání vyrazím do Montany.“

Když se Hopalong Cassidy vrátil na hlavní ulici, zrovna po ní přijížděla sevřená skupinka jezdců. Přitiskl se ke zdi, aby lépe viděl. Ukrytý v přítmí napočítal pět jezdců, z nichž jeden byl Hank Boucher a další Windy Gore.

Na druhé straně ulice se cosi pohnulo a Hopalong napínal oči, aby ve tmě rozeznal, kdo se tam skrývá. Pak muže poznal – byl to Shorty Montana.

Kovboj se pověsil na Goreovy a následoval je do saloonu High-Grade. Hopalong chvíli váhal, pak přešel ulici a obešel saloon zezadu.

High-Grade byl něčím víc než pouhou hospodou, neboť zároveň plnil funkci městského hotelu. Byl to dřevěný dvoupodlažní dům s barem a hracími stoly v přízemí. V zadní části místnosti vedlo schodiště na úzký balkon, rozdělený do boxů opatřených závěsy. V zadní části prvního poschodí se nacházely hotelové pokoje. Bylo jich třicet, všechny byly malé a vybavené jednou dřevěnou postelí. Do prvního poschodí vedlo ještě jedno zadní schodiště, na které se vcházelo zadním vchodem.

Cassidy vyšel po zadním schodišti nahoru a po špičkách se proplížil chodbou k balkonu. Nikým nepozorován vklouzl do prvního boxu. Zatáhl závěs a ponechal si pouze úzkou škvíru, aby mohl, sám neviděn, pozorovat, co se děje v baru.

Goreovi už oblehli bar. Hromotluka Windyho s tupě pootevřenými ústy rozeznal hned. Johna identifikoval, když slyšel, že mu tak ostatní říkají. Byl to statný muž se širokými rameny a hrudí, nazrzlým knírem a malýma krutýma očima. Con byl stejně vysoký jako on, ale postrádal bratrovu rozložitost. Byl to svalnatý muž s hranatými rameny, hladce vyholenou tváří a výrazem obličeje, který

prozrazoval násilnické sklony. Všichni tři muži vypadali jako ostří chlapi a všichni měli po dvou koltech.

Z dalších dvou mužů Cassidy poznal jen Hanka Bouchera s napuchlou tváří plnou modřin. Shorty Montana byl už v saloonu také a procházel kolem Goreových záměrně pomalým krokem. U Bouchera se jakoby překvapeně zastavil a se zájmem civěl na jeho zle zřízený obličej. Boucher se k němu obrátil a bylo vidět, jak v něm kypí zlost.

„Co tak blbě čumíš?“ obořil se na Shortyho.

„Ale, jen tak,“ odpověděl Montana s hranou vážností. „Přemejšlím.“

„O čem?“ zeptal se Boucher podezřívavě. Shorty se nevinně usmál. „Přemejšlím, který zvíře může člověku takhle zřídit ksicht. Kdyby tě shodil kůň a vlek tě za sebou, byl bys spíš podrápanej a odřenej.“

„Drž hubu!“ procedil Boucher mezi zuby. „Hleď si svýho! Todle není tvoje věc!“

„Svatá pravda,“ souhlasil Montana vlídně. „Nic mi po tom není. Ale na druhý straně, copak člověk nemůže dát najevo trochu toho přátelskýho zájmu? A taky se nemůžeš divit, že jsem zvědavej. To jsem znal jednoho hombre dole v Tombstonu, kterej měl přesně takovej ksicht, ale toho nakopla mula.“

Shorty zavrtěl hlavou. „No, když vidím to tvoje voko, ta rána je pěkně hluboká. To by mohla bejt mula. Ovšem ta tvoje držka, ty naběhlý rty – neřek bych, že“

„Drž hubu!“ zahřměl Boucher. „Nebo ti ji zacpu sám!“

Shorty Montana ustoupil o dva kroky dozadu v předstíraném zděšení. „Klídek! Co se hned čertíš? Já tě nechtěl provokovat, Bouchere! Jen jsem byl zvědavej, co se ti přihodilo!“

„Tak už ses zeptal, a to stačí,“ vložil se do rozhovoru Pony Harper. „Nestojíme tu o žádný rvačky, Montano. Nic takovýho nedopustím!“

„Ale no tak, Pony!“ namítl Montana s úsměvem. „Jen jsem si dělal legraci, to je všechno. Vlastně jsem se přišel tady s hochy rozloučit, když vidím, že se chystají odejít z našeho kraje.“

Hovor utichl a všichni napjatě poslouchali. „Odcházejí?“ opakoval Harper ohromeně. Pohlédl na Johna Gorea. „Vy fakt zvedáte kotvy?“

„Ne!“ vybuchl Gore udiveně. „Kdes přišel na tak pitoměj nápad, Shorty?“

„No, slyšel jsem, že ozbrojenýho předáka dělá na Křivým R Hopalong Cassidy, a tak jsem si domyslel, že vy hoši vezmete co nejrychleji roha. Vůbec mě nenapadlo,“ pokračoval, „že byste byli tak pošetilí a chtěli se mu postavit.“

„To je ale drzost!“ John Gore praštil sklenicí do stolu. „Co všichni s tím Cassidym máte? Až se rozhodneme odtud odtáhnout, dozvíš se to jako první, Shorty! Ale zatím tu zůstáváme, ať se Hopalong Cassidy staví třeba na hlavu!“

Shorty radostně pokýval hlavou. „Všechny je zvu, Slime,“ řekl barmanovi. „Nalej osazenstvu 3G po sklence, já to platím!“ Hodil na stůl zlatou minci a počkal, až barman naplní sklenice, pak pozvedl svoji k přípitku. „Na chrabrý hochy z ranče 3G, kteří se nenechali vyhnat a umřeli v botách!“

Rty Windyho Gorea se zkřivily zadržovaným hněvem. Pomalu se obrátil a vybuchl: „Myslíš si, že seš vtipnej, Montano?“ Nadechl se. „Mám sto tisíc chutí chytit tě pod krkem a rozcupovat na maděru!“

„Nic takovýho nezkoušej, Windy!“ varoval jej Montana a jeho hlas zněl tentokrát naprosto vážně. „Nemáš na to! A kromě toho,“ ušklíbl se, „panu Harperovi by se to vůbec nelíbilo. Určitě by si nerad nechal zamazat podlahu od krve.“

John Gore nebyl žádný hlupák. Byl dost chytrý na to, aby si byl vědom, že prohlášení, které nyní z nutnosti učiní, si budou jeho posluchači dlouho pamatovat, a věděl taky, jak důležité je mít na své straně veřejné mínění.

„Nestojíme o žádný rozepře,“ pronesl s pečlivou výslovností. „Je pravda, že paseme naše stáda na pastvinách, který Křivé R nepoužívá, ale na tom já nevidím a nikdy nebudu vidět nic špatnýho. Nevím, proč bysme měli nechávat opuštěný pastviny ležet ladem.“

Byla to lež, a on to věděl, ale věděl také, že jen málokterý z jeho posluchačů vjel od smrti Dobytkáře Boba na ranč

Křivé R. Takže ho jen těžko mohl někdo usvědčit z toho, že nemluví pravdu. Měl svoje plány a příjezd Hopalonga Cassidyho je možná zkomplikoval, ale on nedovolí, aby ho přinutil svoje plány změnit. Chtěl pastviny Křivé R pro sebe a byl odhodlán je získat. Byl arogantní a pánovitý, ale ne hloupý. Byl připraven a schopen užít sílu – ne však bezohlednou a nelítostnou jako Windy či brutální jako Con, prostě sílu. Tvrdou, cílevědomou, která mu jednou přinese vítězství.

„Volný pastviny," pokračoval, „si může každej ranč podržet jen tak dlouho, dokud je schopen obsadit je dobytkem."

Hopalong Cassidy mezitím opustil své místo za závěsem, a aniž si ho někdo všiml, sešel ze schodů. Všechny zraky se upíraly na Montanu a Goreovy. V té chvíli Hopalong promluvil.

„Mýlíš se," řekl tiše. „Ranč Křivé R žádné pastviny neopustil. Naše krávy se na těch pastvinách stále pasou a budou se pást i nadále. Krom toho jsme vám nařídili, abyste odehnali svůj dobytek na druhou stranu Modrých hor. A já ten příkaz nyní znovu opakuju."

Na okamžik zavládlo naprosté ticho. John Gore vnitřně zuřil. Lépe než jeho bratři si uvědomoval, jak si Cassidy okamžitě získal sympatie veřejnosti na svou stranu. Pokud by se nyní uchýlili k jakémukoli násilnému činu, byli by označeni za viníky. Rozmrzele se zadíval na bar. Ucítil na sobě něčí pohled, zvedl hlavu a setkal se s pohledem Ponyho Harpera. Všiml si, jak mu očima ukazuje ke kanceláři hotelu, a zamračil se.

Mezi ním a Harperem nepanovalo žádné zvláštní přátelství. Neměl toho muže rád a neviděl důvod, proč by ho měl začít mít rád zrovna nyní. V tom gestu však bylo něco, co jej zaujalo. Pár okamžiků počkal a pak se obrátil a zamířil směrem ke dveřím. Nevšiml si dalšího páru očí, který ho sledoval. Hopalongu Cassidymu ono gesto neuniklo. Nevěděl, co za ním vězí, ale tušil, že pro něj nebude znamenat nic dobrého.

Shorty Montana se postavil vedle něj. „Vypadá to, že sis najal pomocníka, Cassidy," řekl. „Budeš mít něco proti tomu, když se zítra ráno ukážu na ranči?"

„Víš moc dobře, že budu rád!" zvolal Hopalong radostně.

„Uvědomuješ si, že jsi Goreovým právě oficiálně vyhlásil válku? V tomdle údolí nebude pokoj, dokud se ta Goreovic banda odtud nevyžene! A taky pár dalších darebáků, který teď nehodlám jmenovat.“

„Máš pravdu,“ řekl Hopalong zamyšleně. „Hádám, že si ještě někam zajedu.“

Shorty na něj váhavě pohlédl. „Hoppy,“ řekl vážně, „co se týče Dusarka, nemůžu ti nic slíbit. Ten chlap mi vůbec nevoní.“

„Nemusíš nic slibovat,“ souhlasil Cassidy. „Ale zachovej klid. Nesnaž se vyvolat žádné zbytečné rozbroje s ním ani s Hartleym.“

Cassidy se obrátil k odchodu a Montana jej následoval. „Ráno na ranči nebudu,“ řekl Hopalong. „Řekni Bobu Ronsonovi, že jsem tě najal, a dej se do práce. Víš sám dobře, co je potřeba na ranči dělat.“

„Kam jedeš?“ zajímal se Montana.

Hopalong s odpovědí váhal. „No, zajedu do Corn Patch. Trošku se tam porozhlédnu, abych zjistil, co se tam peče.“

Montana potřásl hlavou. „Hoppy, dej na sebe pozor. To hnízdo je otrávený. A Pokeroví Harrisovi nevěř ani za mák. Ten dokáže odprásknout člověka se stejnou lehkostí, jako by si smažil vajíčko k snídani.“

5. kapitola

FALEŠNÁ HRA

Poker Harris vedl Corn Patch více let, než si pamatoval i ten nejstarší z jeho obyvatel. O jeho minulosti nebylo nikomu nic známo krom toho, že nepochybně zahrnovala postgraduální kurz co nejméně vybroušeného umění vraždy a širokého sortimentu podvodů, krádeží a loupeží.

Při výšce šesti stop a čtyř palců bez ponožek se pod klamavou vrstvou tuku skrývalo úctyhodných dvě stě šedesát liber svalů a kostí. Těžkou bradu míval Poker Harris většinou neholenou a zarudlou a nad visícími váčky kůže mžouraly do světa malé oči bez řas. Široké tlapy a mocné tlusté paže měl porostlé rudými chlupy. Hlavu měl zčásti holou, o to více bujného porostu zdobilo však jeho hruď.

Svůj šestiranný kolt nosil zpravidla zastrčený za provazem, jenž mu sloužil coby opasek, ale jeho oblíbenou zbraní, bez které nikdy neudělal ani krok, byla puška s upilovanou hlavní opatřená podomácku vyrobenou revolverovou pažbou. Právě touto zbraní dokázal své okolí zastrašit nejvíce, protože mnohý muž se sice dokáže chladnokrevně postavit pistoli, ale při výstřelu pušky z bezprostřední blízkosti se rozklepe strachy.

Kdysi před padesáti lety, v dobách, kdy bylo prospektorů ještě poskrovnu, našel jakýsi potulný zlatokop na rovině u jedné vodní díry kukuřičné políčko. Někdo tu zjevně zasel kukuřici, nějakou dobu se o ni staral a pak odešel jinam či zemřel. Kukuřice se však chopila svojí šance a zrníčka z nesklizených palic se vysypala do hlíny, zapustila kořeny a plodina se rozšířila po okolí.

Zlatokop se zaradoval a postavil si tu chatrč. V blízkém potoku začal rýžovat zlato, pochytal pár ztracených krav a zařídil si tu pohodlný život. Přicházeli další zlatokopové, chvíli pobyli, pak svá naleziště zlata a chatrče zase opustili a vandrovali dál. Potom následovalo krátké období rozkvětu, během nějž se tu postavila hospoda a noclehárna vydávaná za hotel. Chatrče získávaly každou noc, týden či měsíc nové majitele, aniž se tu někdo zdržel natrvalo. A pak se objevil Poker Harris a usadil se tu.

Původní osadník se vypařil a vlastnictví stáda krav, čítajícího nyní rovný tucet, přešlo na Harrise. Pár výmluvných gest a pohybů puškou mu pomohly získat vlastnické právo na saloon a chatrče. Stanovil, kde kdo bude spát, a pokud se někdo pokusil zpochybnit jeho vlastnické nároky, mohl si vybrat mezi rychlým odchodem z města nebo místem na zdejším hřbitově.

Hopalong Cassidy o minulosti Corn Patch něco málo věděl. Zbývalo však hodně, co si ještě potřeboval zjistit. Poker Harris si nechával svá tajemství pro sebe a nikterak se nešířil ani o vlastních skutcích, ani o činech a záměrech těch, kteří se pohybovali kolem Corn Patch. Jako mnozí jiní z těch nejrůznějších existencí, které osidlovaly západ, měl Harris vynikající paměť na jména, tváře a popisy osob. Novin se tu nedostávalo, ale ústně předávané popisy osob naprosto přesně odpovídaly skutečnosti. Do Corn Patch zavítalo jen nemnoho mužů, o jejichž minulosti by Poker Harris nic nevěděl.

Městečko Corn Patch leželo v kaňonu, který kdysi jakýsi optimista či vtipálek nazval Eldorado. Od zlatokopeckého města Unionville, ležícího asi pět mil na jih, je dělil horský hřbet tyčící se do výšky téměř pěti tisíc stop. Svahy samotného kaňonu byly příkré a po obou stranách lemované chatrčemi. Poker Harris viděl ze svých oken na všechny chatrče a mohl pozorovat příchody a odchody jejich obyvatel. V důsledku toho fungoval jako svoje vlastní zpravodajská služba a v městečku se sotva událo něco, o čem by nevěděl.

Hospoda, jež byla zároveň jeho domovem i pracovištěm, byla napůl dřevěná, napůl kamenná stavba ošlehaná větrem a nikdy nechráněná nějakým nátěrem. Opírala se o jihovýchodní stěnu kaňonu a shlížela na hlavní třídu, ležící na dně kaňonu, jež byla zároveň jedinou ulicí městečka. Ulici tvořily kromě hrstky chatrčí

obchod, noclehárna a kovárna a Poker Harris ji z křesla, na kterém obvykle sedával, celou snadno přehlédl.

Za svými zády měl skříňku, ve které ležel sharps ráže.50, spencer ráže.56 a winchestrovka ráže.44 a další dvě pušky kromě té s upilovanou hlavní, kterou měl obvykle při sobě. Všechny zbraně byly vždy nabity, skříňka zamčená a jediný klíč měl u sebe on sám. Pod barem, na dosah ruky, ležel další spencer ráže.56, zbraň, jejíž střelecké možnosti předčila snad jen dělostřelecká rota. Poker Harris byl zkrátka suverénním vládcem svého království a hodlal jím zůstat navždy – i kdyby se mu postavil jednotlivec či skupina lidí.

Oba pokusy už byly učiněny. Jednotlivci to zkusili čtyřikrát, jak o tom svědčily čtyři hroby na jeho soukromém krchově. Skupinové pokusy byly učiněny dvakrát, výsledkem čehož bylo dalších sedm hrobů. Nejméně čtyři další hroby patřily potulným existencím, které Pokeroví připadaly podezřelé, a tak své pochybnosti raději ukončil olovem.

V saloonu se povalovalo asi tucet mužů, hrajících bez valného soustředění poker. Harris podřimoval za barem. Když na chvilku procitl, zahlédl skrze dno džbánu jezdce, který právě odbočil na stezku nazývanou hrdě ulice. Muž s opáleným obličejem seděl zpříma na klusajícím běloušovi. Na hlavě měl klobouk s černou krempou a nohavice jeho černých kalhot byly zastrčeny do kovbojských holínek. Za pasem mu visely dva kolty s bílými pažbami. Na sobě měl černou vestu.

Winchestrovka v sedle způsobila, že v mozku Pokera Harrise se nerozblikalo výstražné světlo. Kdyby to byl sharps, okamžitě by pomyslel na Hopalonga Cassidyho. Bohužel však nevěděl, že Hoppy dočasně podlehl argumentům svého starého kamaráda z ranče Bar 20, Reda Connorse. Jejich spor o to, která puška je nejlepší, se táhl celá léta, až Connors, který byl v zacházení s winchestrovkou pravým kouzelníkem, konečně svého přítele přesvědčil. O svém vítězství však neměl ani tušení, a kdyby se nyní objevil na horizontu, Hoppy by winchestrovku hbitě ukryl a vytáhl svou starou a milovanou bizonobijku.

Poker Harris si lidi spojoval s věcmi a Cassidyho láska k sharpsu byla všude mezi honáky dobytka dobře známa. Kolty s

kostěnými pažbami mu okamžitě napověděly, že se jedná o muže, který s nimi umí zacházet. Ovšem tento muž přijížděl do Corn Patch, místa, jež bylo oázou bezpečí pro všechny psance a vyvrhele a místem smrti pro všechny zastánce práva a zákona. Proto ten muž musí být psanec. Poker Harris však přesto zůstával ve střehu.

Cassidy otevřel dveře a vstoupil do podlouhlé místnosti. Muži u stolu vzhlédli a pak pokračovali ve své činnosti. Harris už se postará. Jako vždy. Žádná přehnaná horlivost se nevyplácela.

„Vodu," objednal si Hopalong a Harris natáhl tlustou paži za sebe, podal sklenici, naplnil ji vodou a postrčil ji k Hopalongovi. Hopalong ji nejprve ochutnal a pak vyprázdnil sklenici až do dna. „Dobrá," řekl.

„Pramenitá," odpověděl Harris se shovívavou pýchou. „Bez alkálií."

Poker Harris měl rád muže, kteří toho moc nenamluvili. Chladné modré oči si jej zkoumavě přeměřily. Harris pocítil na okamžik nejistotu, a to jej naštvalo, protože jeho sebedůvěra byla značná a jen zřídka se stávalo, že si nebyl něčím jist.

Cassidy přejel očima muže hrající poker. „Najdou se tu nějací dobří hráči?"

Harrisovi zajiskřilo v očích. „Pár. Sám si občas taky hodím."

„Já taky," přisvědčil Hopalong. „Jen jestli hráči nejsou moc pomalí. Mám rád, když to odsejpá. A když si každý hledí svýho."

Harris se zavrtěl na židli. Ten cizinec s tvrdým pohledem mu byl hned sympatičtější. „Načnu radši novej balíček." Pohled mu zalétl k oknu. „Měl byste si ustájit koně. Je tam pěknej pařák."

Hopalong se obrátil a vyšel ven ze saloonu. Pony Harper pozoroval jeho kolébavou chůzi a nahrbená ramena. Odkud jen toho chlapa zná? Znechuceně zavrtěl hlavou. Však on na to přijde. Usmál se, když se muž vyhoupl do sedla, místo aby koně odvedl do stáje na druhé straně ulice pěšky. Typický honák!

Stáj byla dostatečně dlouhá a široká a vládl v ní příjemný chládek. Důvěrně známé pachy a zvuky přiměly Hopalonga k úsměvu. Odfrknutí koně, bzučení much, občasné dupnutí kopyta v tvrdé hlíně pokryté senem. Nikdy ty pachy a zvuky nepřestane

milovat! Zavedl bělouše do stání a sundal z něj sedlo a uzdu. Rychle mu přetřel boky hrstí sena. Našel koš s kukuřicí a odsypal mu kvartu do žlabu. Pak přistoupil ke dveřím a škrtl sirkou, přičemž si dával pozor, aby zůstal ukrytý ve stínu.

Byl si velmi dobře vědom, že se nachází na nebezpečné půdě. Poker Harris byl muž, který byl schopen při sebemenším podezření zabíjet, jak už mnohokrát prokázal. Pokud by pojal tušení, kým je jeho host, bez slůvka vysvětlení či varování by začal střílet. V Corn Patch se – oprávněně – cítil být svrchovaným pánem.

Hopalong procházel mezi dvěma řadami stání a do každého z nich nahlédl. Hledal koně s bílou skvrnou na hlavě a na boku… toho, na kterém jel jeden z pěti jezdců při přepadení dostavníku. Rychle zjistil, že žádný takový kůň se ve stáji nenachází. Možná jsou ve městě ještě jiné stáje nebo v horách nějaké skryté místo. Obrátil se a přešel sluncem zalitou ulicí zpátky k hospodě.

Harris k němu vzhlédl. „Hej, co ta partička? Máte zájem?“

„Jasná věc! Blind openers?“

„Moje hra!“ Poker se zvedl ze své stolice, obešel bar a zamířil k prázdnému stolu. Ztěžka dopadl do obrovského křesla, které si nechal udělat, a pak se rozhlédl kolem sebe. „Přidáte se k nám, chlapi?“

Černovlasý muž nevrle vzhlédl. „S tebou nikdy! Na můj vkus hraješ až moc rychle.“

Poker Harris se uchechtl. „Seš zkrátka moc opatrnej.“

Muž z úzkým obličejem a podrážděně zkřivenými rty se líně zvedl ze židle. „Jmenuju se Troy. Hraju s váma.“

Další dva, statný kovboj jménem Hankins se špinavými polámanými nehty a rychlýma, tvrdýma očima, a vysoký šedovlasý, tmavooký muž s hladkýma rukama, se k nim rovněž přidali. „Blind openers?“ Šedovlasý muž se usmál. „To může být drsná hra.“

Harris na něj namířil palec. „Jmenuje se Drennan. A vy?“

„Red River Regan,“ usmál se Cassidy.

„Rozdává ten, kdo sejme nejvyšší kartu?“ zeptal se Harris nenucené. Rozhlédl se kolem stolu, ne proto, aby si ověřil, zda spoluhráči souhlasí s jeho návrhem, ale aby si vtiskl do paměti jejich pozice. Red River Regan se zdál být při penězích, a proto byl

odsouzen k oškubání. Naivní oběti začínaly být v poslední době vzácné.

„Nejvyšší nebo nejnižší, jak chcete.“ Cassidy se líně zaklonil dozadu a zdánlivě si nevšímal rychlých prstů majitele saloonu, míchajícího karty. Přistrčil je Cassidymu, který sejmul osmičku. Drennan sejmul šestku, Hankins a Troy oba desítku a Poker Harris krále.

Harris zamíchal karty ještě jednou a pleskl s nimi před Troye, který je sejmul, a pak sám rozdal. Hra se tiše rozbíhala a Hopalong vyhrál několik menších částek. Taky Drennan a Harris vyhrávali, Troy a Hankins prohrávali a Troy nadával na svoji smůlu. Hopalongovo hráčské umění bylo vybroušeno pod vedením Texe Ewalta, jenž byl mimořádným hráčem pokeru. Co neuměl Tex, neuměl už nikdo jiný na světě. Hopalong okamžitě poznal, že Harris přes svoje zručné zacházení s kartami nesahá Texovi ani po paty, a tak hrál opatrně a čekal na rozhodující okamžik. Ten náhle přišel.

Drennan a Hankins složili karty. Harris, Troy a Hopalong zůstali ve hře. Harris si osušoval zpocený obličej kapesníkem a civěl do karet. Jakoby mimochodem zvedl oči a pohlédl přes stůl na Troye. Z jeho sevřené levé pěsti se oddělil palec.

Hopalong zachytil to gesto koutkem oka v duchu se usmál. Takhle to tedy je! Chystají se zvedat sázku? Dobrá, bude zvyšovat s nimi. Znovu pohlédl na svůj full house, královny a šestky. Harris postrčil do středu stolu tři modré žetony. „Zvedám na třicet.“

Hankins pohlédl na Troye, pak na Hopalonga. Troy si olízl rty. „Potvrzuju a zvyšuju o deset.“

Hopalong kouknul na svoji hromádku žetonů a hodil doprostřed stolu čtyři modré. „Ukažte karty,“ řekl tiše.

Jeho bystré oči zachytily tajný signál vyslaný Harrisem Troyovi. „Čtyři králové,“ řekl Harris chladně a hodil na stůl hromádku karet s viditelnou pouze horní kartou.

Troyova pravačka okamžitě vystřelila, aby je rozložila, ale Hopalongova levá ruka byla rychlejší. Uchopil karty a svižným gestem je rozložil. Ukázaly se pouze čtyři karty – a jenom tři králové.

Troy se zaškaredil a oči Pokera Harrise ztvrdly. Jen Hopalong se široce usmíval. „Jedna karta ti musela upadnout, Harrisi. Vidím tu jen tři krále.“

Harris natáhl krk, aby se podíval pod stůl, pak se rychle přikrčil a podal kartu. Byla to trojka. Obličej mu zrudl. „Chyba,“ přiznal. „Byl bych přísahal, že mám čtyři krále.“

Cassidy pokrčil rameny. „Nevadí. Každý se může zmýlit. Vypadá to,“ dodal nevinně, „že můj full house získává bank, že?“

Troy odtáhl ruku a Cassidy mu chladně přisunul žetony. Čtvrtý král se nacházel v Troyově ruce, a kdyby stihl roztáhnout karty, přidal by jej k ostatním třem králům. Byl to starý trik, který Ewalt Cassidymu ukázal už před mnoha lety.

Nyní byla řada na Hopalongovi. Nemotorně si k sobě shrnul karty. Už předtím si všiml v odhozených kartách dvou es a nyní je obratně založil dospod balíčku.

Prolistoval karty, zaznamenal další eso a při míchání je přidal k ostatním dvěma dospod balíčku. Když přisouval balíček Harrisovi, aby sejmul, přikryl esa dlaní a po sejmutí je vrátil k ostatním kartám. S ledovým klidem rozdal karty, přičemž sám sobě dal dvě z es na dně balíčku.

Drennan koukl na svoje karty a hned je zahodil. Hankins zůstal ve hře a vhodil červený žeton. Troy navýšil o pět a Poker Harris se přes stůl zazubil na Hopalonga. „Uvidíme, jak se vám to bude líbit, Rede. Potvrzuju tu desítku a zvedám na čtyřicet!“

Cassidy si zamyšleně prohlížel svoje karty, pak zvýšil sázku o dvacet. Hankins složil karty a Troy přihodil. Harris opět zvýšil sázku a začali další kolo. Při rozdávání si vzal Harris dvě karty a Troy a Cassidy po třech. Jedna z karet, kterou si Hoppy rozdal, bylo zbývající eso zespodu balíčku.

Troy okamžitě hodil do banku dva modré žetony. Harris se na něj podíval a přisadil. Hopalong se pohodlně opřel a vesele se na ně zubil. Úsměv proteplil led blýskající v hloubkách jeho očí. Drennan náhle zašoupal nohama a pohlédl ustaraně na Pokera Harrise, ten se však díval na Hopalonga. Hankins tiše seděl a jeho velké ruce spočívaly na potničkách křesla. Troy se nervózně zavrtěl a sjížděl Hopalonga zlobným pohledem kvůli zdržení.

Hopalong si všiml, že Hankinsovy kolty se nacházejí téměř pod područkami jeho křesla, což znemožňovalo jejich rychlé tasení. Drennan u sebe neměl žádnou viditelnou zbraň a byla otázka, zda se hodlá nějak angažovat, či ne. Pokud nastanou potíže, jako první se pohne Troy. Vypadal jako typ, který reaguje zbrkle. Harris z nich byl nejnebezpečnější.

„Sázím do výše banku," řekl Cassidy a zasmál se. „Pot limit, ať to má grády!"

Harris souhlasně přikývl. Troy vztekle zaklel, odhodil karty a maličko se odtáhl, aby zaujal pozici, ve které by mohl na Hopalonga snadno zamířit, kdyby nastaly potíže.

Poker Harris si muže na druhé straně stolu prohlížel se špatně skrývanou zvědavostí. Bylo možné, že muž, který si říkal Red River Regan, uhodl jejich hru v minulé partii? Jestli ano, pak se vyznal v nepoctivé hře. Pokud ovšem jeho ruka předešla Troye při rozložení karet pouhou náhodou, pak měl prostě štěstí. Harris se klonil spíše k druhé možnosti, přesto ale cítil nejistotu a ta rozhodně nepatřila mezi jeho oblíbené pocity. Neměl ji rád ani u ostatních, o to méně u sebe.

„Pot limit," řekl, „může stát dost peněz. Máte je?"

Hopalong místo odpovědi vytáhl z kapsy svazek bankovek a položil je vedle žetonů. „Mám dost na každou sázku, Harrisi," řekl nenuceně. „Jen směle do toho."

„Na honáka dost peněz," nadhodil Harris.

„Vydělávám slušně," usmál se Hopalong široce.

Tenhle Red River Regan si nepočínal příliš obratně, když rozdával karty, a pokud je to profesionální hráč, pak se nepodobá žádnému z těch, se kterými se Harris dosud setkal. Zatím hrál slušně, leč nikterak oslnivě. Pravda, dvakrát se stalo, že když Harris plánoval kill, ten chlap složil karty a odstoupil.

„Ne," řekl Harris, „žádnej pot limit, ale sázím rovnejch pět set nad to, co je v banku, že vás porazím."

„Vyložme karty," řekl Hopalong s úsměvem. Rozložil svoje karty po stole – byla to čtyři esa. Tři zespodu balíčku a další, které dostal náhodou.

Poker Harris vztekle vypoulil oči. Napůl vyskočil z křesla a na krku mu naběhly žíly. „Ty prašivěj kojote!"

Troy sahal po zbrani, ale pohyb nedokončil. Hopalong jediným rychlým pohybem srazil židli, uskočil dozadu a v rukou se mu jako zázrakem objevily kolty.

Troyova ruka zůstala viset ve vzduchu a Harris ztuhl na místě. Cassidy se usmál. „Copak je? Máš snad taky esa? Ustup!“ pobídl ho pohybem revolverů.

Pak zastrčil kolt ve své levačce do pouzdra, obrátil Harrisovy karty a rozesmál se. „Tvoje esa pocházejí z novějšího balíčku, Pokere. Měl bys používat stejně opotřebovaný karty, aby to nebylo tak nápadný.“ Nevzrušeně zastrčil peníze do kapsy. „Je mi líto, že jsem vám zkazil hru, hoši, ale to vy jste začali s nepoctivou hrou. Já se jen přizpůsobil.“ Poklepal na hlaveň své pistole. „Další esa mám tady. Nenuťte mne, abych je použil.“

Troy byl nepříčetný vzteky. Poker Harris vypadal navenek klidně, jen krví podlité oči prozrazovaly zuřivost, která jím lomcovala. Hankins, který si uvědomoval marnost jakéhokoli pokusu tasit zbraň, spustil ruce a zůstal bez pohybu sedět. Jen Drennan vypadal netečně a zvědavě si Hopalonga prohlížel.

„Rád jsem si s váma zahrál, hoši,“ řekl Hopalong tiše. „A teď hezky zůstaňte sedět, dokud neodejdu.“

„Počkej chvilku!“ Harris se uvolněně posadil. „Proč bys měl odcházet? Připadáš mi jako hombre, kterej se vyzná. S bouchačkama zacházíš rychleji než kdokoli, s kým jsem se zatím setkal – kromě jedinýho. Nepotřebuješ práci?“

Hopalong si poklepal na kapsu. „S tímhle? Žertuješ?“

„To jsou jenom drobty. Mohl by sis vydělat daleko víc.“

„Šéfe…“ protestoval Troy.

„Drž hubu!“ okřikl ho Harris popuzeně. „Chlap jako ty se mi vždycky hodí.“

Red River Regan pokrčil rameny. „Věcný argumenty mě pokaždý přesvědčí.“

„Pak si tamhle najdi místo k přespání. Zdrž se tu do rána a určitě něco vymyslíme.“

„Dobrá.“ Hopalong s ledovým klidem zasunul revolver do pouzdra.

Troy po něm vztekle pokukoval. „Zabiju tě!“ ucedil mezi zuby. „Vůbec se mi nelíbíš!“

„Jsem ti kdykoli k dispozici,“ odvětil Cassidy nevzrušeně. „Směle do toho!“

Troye svědily ruce, jak bojoval s nutkavou potřebou tasit a střílet, a Hopalong to věděl. Setkal se už s muži ovládanými takovou potřebou zabíjet, že všechno ostatní pro ně ztratilo význam.

„Troyi!“ okřikl ho Harris a hrubě zaklel. „Nedělej ze sebe hlupáka! Vykašli se na to!“

Troy si vztekle uplivl, obrátil se a vykráčel z místnosti. Cassidy za ním hleděl a pak pokrčil rameny. Ve tváři se mu však objevil zamyšlený výraz.

Hopalong si byl moc dobře vědom, že ani on, ani jeho peníze nemají šanci přežít tuto noc, a netoužil po ničem jiném, než se odtud co nejrychleji vypařit… aniž by se do něčeho zapletl.

Obrátil se k Harrisovi.

„Nashle zítra,“ řekl. „Podívám se, jestli je můj kůň v pořádku, a pak půjdu na kutě.“

Když vyšel ze dveří, odbočil prudce vpravo a zmizel ve stínu. Ve stáji se někdo pohyboval, ale nebyl to Troy. Seskočil z verandy před saloonem a přešel ulici. Ve dveřích do stáje se minul s vysokým mužem, který mu připadal povědomý. Nevšiml si už, že se muž otočil a dlouze za ním zírá. Ve stáji spěšně přehodil přes svého bělouše sedlo a nasadil mu uzdu.

Vyvedl koně ke dveřím a počkal, až dlouhán vejde do saloonu. Muž se zastavil na několik minut na schodech, nerozhodně se ohlížel a přemýšlel, jestli byl poznán nebo ne. V tomto stadiu hry si Dan Dusark nepřál být odhalen. Otevřel dveře a vkráčel dovnitř.

„Zdravíčko, Harrisi,“ řekl a postrčil si klobouk do týla. „Co tady dělal?“ zeptal se a kývl hlavou směrem ke stáji.

„Cože, ty ho znáš?“ Harris na Dusarka ostře pohlédl.

„Znám?“ vybuchl Dusark. „Jasně že ho znám. Je to ten nový segundo z Křivýho R. Hopalong Cassidy.“

„Cože?“ Obličej Pokera Harrise zbrunátněl vzteky. „Říkals Hopalong Cassidy?“

Hankins zaklel a sevřel kolty. Spolu se dvěma dalšími muži vyšel ze dveří, zatímco Harris vytáhl zpod pultu pušku. Pospíšili si k noclehárně, ale tam chrápali jen jejich muži. Rozběhli se ke stáji, ale bělouš byl pryč.

Harris běsnil a zuřil, ale Dusark jen klidně vyfukoval obláčky kouře. „Nemá cenu se rozčilovat," řekl nevzrušeně. „Je pryč, a jestli o tom chlapovi něco víš, pak by ti mělo být jasný, že byste ho nenašli, ani kdybyste na něj vypsali zatykač, to mi můžeš věřit!"

Zatímco Dan Dusark hovořil s Harrisem, odváděl Hopalong koně dolů kaňonem. Pak se vyhoupl do sedla a rychlým cvalem zamířil do údolí. Neobrátil se na sever k ranči Křivé R, nýbrž se vydal k jihu, kde vedla trasa dostavníku. Dostal chuť prohlédnout si místo přepadení. Jeho návštěva Corn Patch mu kromě výhry příliš mnoho nevynesla, avšak typ mužů, které tam našel, velmi dobře znal a věděl, co od nich lze očekávat.

Poker Harris byl mazaný, schopný a nebezpečný. Troy byl úskočný a nevypočitatelný jako chřestýš, ale jeho bezohledná krutost byla zároveň jeho nejslabší stránkou. Hankins byl surovec – po Harrisovi nejbrutálnější z celé té chásky. A Drennan – těžko říct, co si má o něm myslet. O ostatních toho nevěděl víc než to, co naznačovala jejich přítomnost na takovém místě. Byli to psanci, vyvrženci, tuláci a kovbojové, kteří sešli z cesty zákona, zaprodanci pekla.

Pokud byla mezi třemi hybnými silami v kraji nějaká spojitost, nenašel zatím jedinou stopu, která by ji naznačovala.

Goreovi chtěli Křivé R, zloději chtěli dobytek, a banda, která přepadla dostavník, chtěla zlato – a taky ho dostala.

O záměrech Goreových neměl nejmenších pochyb. Mají svůj cíl, a aby jej uskutečnili, nebudou ztrácet ani minutu a nebudou se štítit žádných prostředků. Je jasné, že zloději dobytka jsou spřáhnutí s Harrisem. Ale lupiči, kteří přepadli dostavník, mají za sebou lepší hlavu, než jakou má Harris. Jejich největším problémem bude, jak se zbavit zlata, protože surové zlato se nedá prodat jen tak bez povšimnutí.

Přestože se už setmělo, Hopalong naprosto jistě udržoval zvolený směr. Na cestu mu svítily hvězdy a on věděl, že pokud se neodkloní ze směru, dříve či později narazí na trasu dostavníku. Utábořil se v malé kotlině mezi horami nedaleko Poker Gap. Na ohni si připravil kávu a rychlé jídlo. Pak oheň uhasil a v nedalekém pelyňkovém porostu se zabalil do celty a usnul.

Probudilo jej ticho. Bezhlesé, úplné ticho. Rytmické vrzání cvrčků ustalo; vítr se utišil a ani z křoví se neozýval šramot drobných živočichů. Jako by celý kraj zamrzl strachem. Dokonce i vánek zadržel dech. Hopalongova pravačka sevřela rukojeť koltu. Pomalu obrátil hlavu k Tropperovi. Velký bělouš svítil ve tmě jen jako matná skvrna, ale Hopalong rozeznal jeho vzpřímenou hlavu a vztyčené uši, naslouchající pozorně čemusi v dálce. Pohled na oblohu mu prozradil, že jsou asi tři hodiny.

Sevřel kolt pevněji, vykutálel se ze svého lůžka a očima provrtával tmu. Nikde se nic nehýbalo; noc ztuhla očekáváním. Právě se chystal odložit kolt a obout si boty, když kdesi z dálky zaslechl zvuk. Znělo to jako vzdálené zahřmění, jako výbuch střelného prachu hluboko pod zemí, jako obrovský balvan valící se dolů z úbočí hory a stále více se přibližující…

Země pod Hopalongovýma bosýma nohama se zachvěla a pak se otřásla. Tropper odfrkl a vzepjal se na zadní. Napravo od něj s rachotem dopadl kámen, pak bylo ticho. Po chvilce ticho přerušilo naříkavé zahoukání nočního ptáka, pak zavrzání cvrčka, ke kterému se brzy přidali i ostatní. Tropper zařehtal a Hopalong ho šel uklidnit.

„Tiše, můj hochu. Je to jen zemětřesení, nic víc. Uklidni se, ještě si na pár hodin zdřímneme.“

S prvním kalným světlem už byl na nohou a v dolíku skrývajícím plameny rozdělal oheň. Věděl, že ze suchých větévek, které našel, nebude skoro žádný kouř. Po celou dobu se bedlivě rozhlížel po krajině a pátral, zda nezahlédne nějaký pohyb či obláček dýmu.

Události minulé noci zvýšily jeho ostražitost. Věděl, že se nachází na území nepřítele a banda lupičů dostavníku se může skrývat kdekoli poblíž. Od této chvíle musí být nanejvýš opatrný.

Vyhoupl se do sedla a rozjel se. Držel se vyschlých koryt řek a úžlabin a vyhýbal se všem vyvýšeninám. Svou pozornost dělil mezi krajinu kolem sebe a zemi, po které ujížděl.

Náhle se narovnal. Cestu mu zkřížily čerstvé stopy kopyt, možná jen pár hodin staré. Otisk jedné z podkov byl stejně úzký jako ten, na který narazil při přepadení. Má štěstí! Hopalong si dobře prohlédl i tři další otisky, protože v budoucnu nemusí mít takové štěstí, aby narazil zrovna na onen nápadný otisk podkovy. I u druhé přední nohy rozeznal úzce okované kopyto, které koně nutilo sešlapávat je dovnitř.

Zpod široké krempy klobouku se Hopalong rozhlédl po krajině. Jeho chladným modrým očím nic neuniklo. Byly už dlouho zvyklé prohledávat poušť a hory a on věděl, jak najít to, po čem pátrá. Jeho zrak dokázal bleskurychle oddělit od okolního terénu cokoli, co do něj nepatřilo. Když dokončil obhlídku, znovu se rozjel, avšak záměrně nesledoval nalezenou koňskou stopu. Pokračoval dál stejným směrem, tam kde předpokládal, že na stopu opět narazí.

Písčité pahorky před ním, zarostlé směsí pelyňku a kreozotu, začaly přecházet v široké, ale stále se zužující údolí. Obrovské kamenné plotny byly vytlačeny vzhůru a jejich vrstvy se viditelně nakláněly směrem k obloze. Zde se nacházel zlom, na kterém došlo k malému nočnímu zemětřesení. Stezka, po níž jel, ústila do průrvy mezi oněmi nakloněnými kamennými plotnami. Pozorně si ji prohlédl, nechal Troppera odbočit a vyjel po úbočí kopce nad stezku. Pokračoval dál asi půl míle, přičemž si dával pozor, aby zůstával skryt za hřebenem. Pak zastavil, zanechal svého bělouše v jalovcovém porostu a vyšplhal se na vrchol hřebene. Sundal si klobouk a nahlédl na druhou stranu.

Prostor pod ním se zúžil v soutěsku mezi skalami, na jejímž dně nejasně rozeznával stezku. Když zvedl zrak, viděl bludištěm skalních převisů do jakéhosi kaňonu. Nebyl to však kaňon vytvořený pomalou prací času, nýbrž spíše jakási obrovská puklina vzniklá nepříliš dávným zvednutím země. Skalní převisy vystavovaly své hrozivě obnažené rudé tesáky rannímu slunci. Mezi dvěma skalními římsami leželo úzké údolíčko, na jehož dně stálo několik jednoduchých

přístřešků z kamene, vepřovice a dřevěných klád. V ohradě bylo vidět pár koní a bělavá linie stezky vedla dále do skalního bludiště.

Pojednou se u dveří jedné z chatrčí ukázal muž a postavil na zem vědro. Pak zmizel z dohledu kdesi za skálou. Když se znovu objevil, bylo vědro plné. Muž opět zmizel ve srubu.

Hopalong asi hodinu pozorně studoval situaci. Několikrát změnil svoji pozici, aby viděl na různá místa. Bylo zjevné, že přiblížit se ke srubu po stezce by bylo čirým bláznovstvím, protože ti chlapi by na nic nečekali, a jakmile by spatřili někoho cizího, začali by střílet. Ale ať namáhal zrak sebevíc a zkoumal terén z nejrůznějších úhlů, nepodařilo se mu zjistit, kam vede stezka mizící ve skalách.

Vrátil se ke svému koni, nasedl a rozjel se směrem na západ. Byla to nebezpečná cesta ošidným terénem. Změtí nejrůznějších kaňonů a vyschlých koryt se snažil dostat na horní konec údolí, kde by se měla vynořit stezka, již zahlédl v údolí.

Konečně se ocitl pod hřebenem dlouhého horského hřbetu. Když se v sedle obrátil, viděl, že hřbet je zakončen vysokým vrcholem, pod nímž se nacházely další dva vrchy. Kaňon, který hledá, musí být mezi těmito vrchy a horským hřbetem.

Setřel si z tváří pot, neboť dopolední vzduch se začínal rozehřívat. Veden nejasnou předtuchou, jal se klestit cestu jalovcovým porostem k místu, kde se úbočí prudce svažovalo, až se ocitl na vrcholu strmého svahu. Kamenné úbočí pod ním klesalo prudce do hloubky nejméně dvou set yardů a za skalním ohybem mizelo z dohledu.

Hoppy seskočil z koně, nechal Troppera uvázaného na vrcholu a zvolna sestupoval po svahu dolů. Když došel k ohybu, zjistil, že sesuv půdy tu vytvořil skalní římsu, padající prudce na dno kaňonu, jenž byl s velkou jistotou právě ten, který zahlédl už dřív. Pokud tomu tak skutečně bylo, pak kaňon sahal mnohem dále, než se domníval. Hopalong se vrátil k Tropperovi a opatrně svedl koně po skále dolů. Bělouš zůstal věrný své pověsti výborného horského koně a zvládl obtížný sestup s trpělivostí i ostražitým zájmem, jak nasvědčovaly jeho vzpřímené uši. Když dorazili na stezku, Hopalong nespatřil za sebou, ve směru hloučku chatrčí nic, co by upoutalo jeho

pozornost. Avšak na opačné straně, přímo před ním, se nacházel skalní amfiteátr s borovicovým a jedlovým lesíkem, za nímž rozeznával kamenné průčelí domu.

Zatímco se blížil ke kotlině, prohlížel si pozorně budovu. Byla vestavěná do skalního útesu a zdála se být ve velmi dobrém stavu. Poblíž domu se nacházela ohrada a v ní pět krásných koní. Hopalong slyšel zurčení vody a zdálo se, že je tu hojnost trávy. Udělal ještě jeden krok a náhle se zastavil. Jeden z koní v ohradě byl právě ten s bílými skvrnami, kterého viděl při přepadení dostavníku!

6. kapitola

FRAZER SE DOPOUŠTÍ CHYBY

Duck Bale zuřil. Byl vzteky celý bez sebe. Trčel v jejich úkrytu celou dobu, která uplynula od posledního přepadení, a to už tu navíc strávil i tři dny předtím. Přitom Duck byl člověk milující společnost.

Ovšem, byl tu Bud Frazer, ale ten se jen stěží dal pokládat za dobrého společníka. Většinu času prospal, s nadáváním splnil svůj díl pracovních povinností a zbytek času hrál pasiáns. Duck byl člověk, který rád mluvil a příležitostně si i rád něco poslechl. Právě jeho upovídanost byla jedním z důvodů, které mu vynesly jeho přezdívku Duck – kačer. Tím druhým důvodem byl jeho dlouhý nos a tlusté rty.

Dnes ráno měl obzvlášť pádný důvod ke vzteku. Frazer se ráno vyplazil z pelechu, nasnídal se a zase zalezl zpátky. Teď ležel na lůžku a chrápal jako celý regiment. Proč tu není Laramie? To je aspoň příjemný chlapík, a navíc i dobrý střelec. Duck Bale uměl poznat, s kým má tu čest, a v jeho očích byl Laramie pravým mistrem svého řemesla. S koltem i s puškou to uměl jako málokdo. Jednoho dne si to Laramie rozdá se samotným šéfem, tím si byl Bale jistý. Moc ho mrzelo, když se dozvěděl, za jakých okolností zahynul Jesse Lock.

„To nebylo správný," postěžoval si tehdy Laramie Duckovi. „Lock byl správný chlap a bojoval férově. Nebylo poctivý takhle zákeřně ho odprásknout."

„Dej si bacha, ať tě neslyší šéf," varoval ho Duck. „Víš, jakej je!"

„To vím zatraceně dobře," přisvědčil Laramie a oči mu ztvrdly.

Duckovi neušel tón, jakým to řekl, a v duchu mu musel dát za pravdu. Šéf má chladnokrevnou náturu. Dokáže odprásknout chlapa, aniž mu dá šanci bránit se. Moc si přál, aby tu Laramie byl. Pověděl by mu, že zlato už tu není. Odvezli si ho minulou noc. Šéf asi přišel na to, jak se ho zbavit.

Nakvašeně pohlédl na Buda Frazera. Plešoun ležel rozvalený na zmuchlané dece a pokojně chrápal. Ráno se znovu pohádali. Duck na Frazera řval, že je lenoch a povaleč. Už čtyři dny si neustlal postel. Ani s uklízením mu nepomáhá ale s tím to pravda nikdy nepřeháněli.

Duck vyšel ven a zahleděl se ke stodole, když tu zaslechl koně. Okamžitě se obrátil v domnění, že spatří Laramieho nebo šéfa. Ale nebyl to žádný z nich. Muž na běloušovi byl někdo cizí. Z neproniknutelného obličeje na něj hleděly chladné modré oči. Neznámý se narovnal a zasmál se. „To jméno ti zatraceně sedí. Duck Bale?"

„Jo." Duck si okamžitě uvědomil, že jeho opasek s pistolí je přehozený přes židli uvnitř domu. „Kdo jsi ty?"

„Jmenuju se Red River Regan." Muž seskočil z koně a protáhl se. „Povídal, že je to tady hotový bludiště a vůbec se nemejlil. Měl jsem co dělat, abych to našel."

Duck Bale nevěděl, co má dělat. Nikdo mu o nějakém novém chlapovi nic neříkal, ale tenhle chlápek zná jeho jméno, věděl, co má hledat, a evidentně to taky našel. A navíc má za opaskem zavěšené dva kolty způsobem naznačujícím, že s nimi umí zacházet.

„Jak jsi nás tu našel?" zeptal se Duck.

„Šéf mi popsal cestu." Znovu se rozhlédl a pak odvedl koně do stínu několika stromů poblíž stáje a uvázal jej vedle travnatého porostu. „Povídal taky, že je tu ještě jeden. Nějakej Bud."

„Bud Frazer. Ten teď chrápe. Nic jinýho nedělá." V Duckově hlase zaznívalo podráždění tón, Hopalong svého muže tedy odhadl správně. Potlačil úsměv. „Chystal ses nakrmit koně?"

„Jo. Měl by to správně dělat Bud, ale ten chlap je největší lenoch, jakýho kdy zem nosila."

„Kde máš vidle? Pomůžu ti. Jen mi ukaž, kde tu máte seno."

Duck se rozzářil a odvedl ho ke stáji. Hned za ní se nacházela slušně veliká hromada sena. Během chvilky rozdělili seno koním a každému dali navíc hrst kukuřice.

Duck byl stále ještě nedůvěřivý, ale cizincova sebejistota a nenucenost jej mátly. Pokud by tu ten chlap neměl co dělat, pak by sem především nikdy nenašel cestu, ani by nebyl tak dobře informován. Koneckonců může být rád, že tu má někoho, kdo mu píchne se senem a s kým si může popovídat, a neměl by se zbytečně vyptávat. Za celou dobu, co používali toto místo jako skrýš, se tu neobjevil nikdo cizí.

Než se Hopalong dal do hovoru s Duckem, důkladně si místo prohlédl. Věděl, že riskuje, ale z hádky, kterou ráno vyslechl, získal jména obou mužů a udělal si představu o jejich charakteru i o podstatě jejich rozmíšek.

„Už jsi jedl?“ zeptal se ho Duck náhle. „Ještě jsem neumýval nádobí, jestli si chceš něco dát. Možná zbylo i trochu kafe.“

„Díky.“ Hopalong se zhluboka nadechl. Byl si moc dobře vědom, v jaké by se ocitl situaci, kdyby se tu objevil někdo další. Pokud by to byl přímo šéf, pak by měl Hopalong smůlu. Ale i ten neznámý Laramie by asi nebyl tak prostoduše důvěřivý jako Duck Bale. Musí si tedy pospíšit se získáváním informací, protože každá minuta jeho pobytu zde pro něj znamená zvýšené nebezpečí.

„Pěkný místečko, což?“ řekl Duck a široce se usmál. „Šéf si umí vybrat skrejš! Říkal jsem si, kdepak se o ní asi dozvěděl, ale podle jeho řeči bych řek, že ji zná už dlouho. Pořádně dlouho, řek bych.

Možná nejsme první, kdo ji používá. Mimochodem, viděl jsem kolem vchodu projet pátrací oddíl, jen pár stop od něj, a minuli ho. Máme tu zásoby jídla, čerstvý koně a munice tolik, že by na nás nestačila ani armáda.“

„Vida, to by člověk neřekl.“ Hopalong postavil svůj hrnek na stůl. „Ale někdy to tady musí být pěkně únavný,“ prohlásil nevinně. Moc dobře si pamatoval na Duckovo ranní žehrání. „S tímhle si asi moc zábavy neužiješ.“ Kývl hlavou na spáče. „Co se mě týče, já jsem společenský člověk. Rád si pokecám a rád si něco poslechnu.“

Duck okamžitě roztál. Tenhle nováček se mu velice zamlouval. Byl rád, že v jejich bandě se konečně objevil někdo, s kým se dá

promluvit jako s člověkem. Laramie byl z nich nejlepší, ale pořád někam mizel – říkal tomu, že je na lovu. A na Ducka vždycky vyšlo trčet v jejich úkrytu. Nikdy jej ani ve snu nenapadlo, že příčinou může být právě jeho záliba v družných hovorech. Šéf se ho chtěl už dávno zbavit, ale Laramie se ho zastal. Poukázal na to, že se Duck vyzná v koních a je na něj spolehnutí, když jde do tuhého. Svoji užvaněnost bohatě vynahradí rychlým úsudkem, když dojde na střílení. A taky je z nich jeden z nejspolehlivějších, a takoví muži mají svoji cenu.

„Odkudpak jsi, Regane?“ zeptal se Duck, a aniž by čekal na odpověď, hned dodal: „Já jsem z Montany. Ale už jsem tam pěkně dlouho nebyl. Namířil jsem si to dolů do Wyomingu a v Nebrasce jsem začal krást krávy. Ogallala! To je město! Už jsi tam někdy byl?“

Cassidy se pousmál, když si vzpomněl na svoji poslední návštěvu u Mesquita Jenkinse a Reda Connorse, a jak měl na kahánku, když je s Jenkinsem při plavání nachytali tři bandité. Byla to pěkně divoká návštěva, ale co jiného se od Ogallaly dalo čekat! Podobalo se to tam Abilene nebo Dodge za starých časů.

„Jo, byl jsem tam. Přiharcoval jsem tam z Texasu se stádem dobytka.“

„Já ho po tý stezce hnal dvakrát. Jednou nás přepadli Komančové. Není to tam žádná procházka růžovým sadem, na to vem jed! Můj tatík pocházel z Tennessee, ale když jsem byl ještě prcek, přestěhoval se do Missouri. Usadil se nedaleko od Bald Knob – slyšels tam o tý bandě?“

Když Hopalong přikývl, pokračoval: „Nakonec jsem se odtamtud vypařil a vydal se na západ lovit bizony. Hned jak jsem dorazil do Tascosy, natrefil jsem na Laramieho a dál už jsme kradli krávy společně, tu a tam i pár koní, ale dělali jsme si zuby na takový akce jako podnikali kluci Jamesovi znáš to, přepadávání vlaků a tak. Na tom se dá slušně vydělat.“

„Tak tohle jsem nikdy nezkoušel,“ prohlásil Hopalong popravdě. „Ale tady jste si přišli k pěknýmu jmění, ne? Vybylo na tebe dost?“

Duck Bale se zatvářil ukřivděně. „Ptáš se na můj podíl? Žádnej se nekonal! Šéf si nechává všechno zlato pro sebe.

Zlatých prutů není tak lehký se zbavit. Ale počítám, že už něco vymyslel.“

Hopalong váhal s další otázkou, nechtěl Ducka zbytečně vyplašit. Nakonec se rozhodl pro opatrný postup. „Jo, tady je každá rada drahá. Střelíš ho někomu, kdo ví, že je kradený, a strhne ti třicet i čtyřicet procent.“

„Tohle šéf moc dobře ví, ale má to chytře vymyšlený. Počítám, že brzy budeme mít plný šrajtofle.“

„Slyšel jsem o nějakým přepadení dostavníku. Prej při tom přišlo pár hombres o život.“

„Jo.“ Na tuhle návnadu se Duck Bale nechytil. Začal mluvit o něčem jiném a další otázky by jen vzbudily jeho podezření. Hopalong tiše seděl, tu a tam něco prohodil, zatímco Duck plácal páté přes deváté, zjevně nadšený zvukem svého vlastního hlasu a potěšený zaujatým naslouchánímnového kolegy.

Vyprávěl o svých zkušenostech s kradením dobytka a o nelítostných maršálech a přísných šerifech. Prozradil úkryty a tajné stezky, z nichž většinu Hopalong znal, a popsal i takové, o kterých Hopalong nikdy neslyšel a jež si hned uložil do paměti pro pozdější použití. Stále však čekal na příležitost jak přivést Ducka zpátky k situaci v Seven Pines a k přepadením dostavníku.

Duckův nepřehlédnutelný obdiv a přátelství, které choval k Laramiemu, konečně poskytly Hopalongovi záminku. „Laramie se taky účastnil vaší poslední akce?“ prohodil jakoby mimochodem.

„Jasně. Je to náš nejlepší chlap. A moc ho naštvalo, když se doslechl o tom zabití.“

„Myslíš Thackera? Byl to pistolník a říkají, že dostal šanci se bránit.“

„Ne, Thackera nemyslím.“

„TakLocka?“

Duck pohlédl na Hopalonga a trochu se zamračil. Cassidy si zívl a zamrkal. „Hádám, že se trochu prospím,“ řekl a hned dodal, aby zaplašil Duckovy náhlé pochyby. „Ten Thacker byl drsný chlapík. Zajímalo by mě, co tady pohledával.“

„To nevím, ale fakt je, že šéf se pořádně rozzuřil, když ho uviděl. Byl úplně bez sebe vzteky. Říkal něco o tom, že to hraje na dvě strany. Pak Thackerovi poručil, aby vystoupil, a napálil to do něj!“

„Chce to pevný nervy, pustit se do přestřelky s někým, kdo je tak rychlý jako Thacker, to ti povím. Prý dal Thackerovi šanci.“

„To taky dal, ale počítám, že pro to měl dobrý důvod. Krom toho je sám tak zatraceně rychlej, že si to mohl dovolit.“

„Vážně?“

„Je rychlejší než Hardin, řek bych. Rychlejší než Clay Allison. A když ho něco naštve, s nikým se nemazlí.“ Teď si zívl i Duck. „Laramie tu bude každou chvilku,“ dodal. „Už se ho nemůžu dočkat. Jsem už skoro bez tabáku.“

Zatímco si Duck Bale balil další cigaretu, zaslechl Hopalong, jak se Frazer ve svém pelechu zavrtěl. Věděl o něm, že je to hašteřivý mrzout, který se s jeho přítomností tady nesmíří tak snadno jako Duck. Ledacos už zjistil. Zná místo úkrytu lupičů a nyní i dva muže, kteří se zúčastnili přepadení. A byl si téměř jist, že kromě Ducka a Laramieho byl při přepadení dostavníku osobně přítomen i Bud Frazer.

Nepodařilo se mu zjistit identitu šéfa, ale z toho, co se dozvěděl, usuzoval, že je to přesně ten člověk, kterého hledá. Muž, který dokáže chladnokrevně zastřelit zraněného a bezmocného Jesseho Locka. Nyní bylo načase co nejrychleji se vypařit. Duckovi by asi nepřipadalo příliš logické, kdyby se hned po svém příjezdu zase rozloučil, pokud by… Hopalong se zamračil a přemýšlel, jak to navléct. Kdyby se mu podařilo zmizet bez zbytečného střílení, bylo by to lepší, neboť by se mu mohlo podařit zastihnout tu samotného šéfa. Nerad by ho předčasně vyplašil.

„Půjdu napojit svýho koníka,“ prohlásil najednou, zvedl se a nenuceně vyšel ven.

Za svými zády zaslechl zapraskání židle a věděl, že ho Duck Bale pozoruje. Zdánlivě bezstarostně se loudal sluncem ke skupině stromů. Tropper při jeho příchodu zařehtal. Hopalong uchopil otěže a odvedl jej k nádrži. Když se obrátil, zahlédl Ducka, jak ho pozoruje ze dveří. Kůň ponořil tlamu do studené průzračné vody a Hopalong

usedl na kládu poblíž. Sem na něj nebylo ode dveří srubu vidět. Sundal si klobouk a pověsil ho na sloup, aby to vypadalo, že stále sedí tam, kam jej Duck viděl usedat. Pak se proplížil kolem ohrady, narovnal se a po špičkách rychle přiskočil k boční zdi domu.

Předpokládal, že Duck okamžitě vzbudí Frazera, a hned poznal, že se nemýlil. Uslyšel Frazerovo nevrlé mručení: „Kvůli čemu mě budíš? Co blbneš, Ducku?“

„Máme tady novýho chlapa.“

Postel zavrzala, jak se na ní Frazer prudce posadil. „Cože?“ Jeho hlas už vůbec nezněl rozespale.

„Novýho chlapa. Přijel sem tak před půldruhou hodinou. Jmenuje se Red River Regan. Už jsi to jméno někdy slyšel?“

„Nevzpomínám si. Kde je teď?“

„Šel napojit svýho koně. Je asi tak velkej jak já, ale statnější. Říkal, že ho sem poslal šéf. Přijel sem, jako by se tu vyznal. Znal moje jméno a tvoje taky.“

„Nikdo nic neříkal o žádným novým maníkovi. Nikoho nepotřebujeme.“

„To můžeš říct šéfovi. A vůbec,“ protestoval Duck, „je to příjemnej chlápek. Texasan, řekl bych.“

„K čemu potřebuje ten chlap nový lidi? I tak jsou podíly už teď dost malý! Jen si to vem – Laramie, Dan, ty, já a šéf. Je nás moc. Nestojím o to, aby se mezi nás cpal ještě někdo další.“

„Vypadá jako vostrej hoch.“

„Kde mám kolt? Rád bych si ho prohlíd.“

Hopalong se obrátil, svižně se proplížil kolem ohrady, pak se vztyčil i s kloboukem na hlavě a odvedl koně zpátky ke stromoví.

Dveře srubu vyplňovala mohutná postava Buda Frazera. Na sobě měl špinavou košili a záplatované džíny. Jezdecké boty měl na rajtkách zkosené a u pasu se mu houpala nízko zavěšená pistole. Neoholený a s rozcuchanými vlasy měl vzezření drsného chlapíka, který se s nikým nemazlí. Zvolna vyšel na slunce a zahalekal: „Hej, ty tam!“

Hopalong si ho nevšímal, a tak se k němu přiblížil o další krok. „Hej, ty! Odpověz, když s tebou mluvím!“

Cassidy se zvolna obrátil a spustil Tropperovy otěže na zem. Jeho modré oči si Frazera chladně změřily. Rozvážně se přesunul po bok koně, aby si zachoval odstup. Nehodlal provokovat, ale taky neměl v úmyslu nechat si něco líbit. Jestli Frazer stojí o potíže, má je mít. „Když se se mnou mluví slušně, odpovím. Jinak budu mluvit, až sám uznám za vhodné!“

Frazer se ušklíbl. „Pěkně vostrej, co? Kdo tě sem poslal?“

„Šéf.“

„Jakej šéf?“

Cassidy cítil, jak se mu sevřelo hrdlo. „Neřeknu žádný jméno. Zakázal mi to.“

Zřejmě kápl na správnou notu, neboť Frazer zaváhal. „Popiš ho,“ vyzval jej tichým hlasem.

„Nikoho nebudu popisovat!“ odvětil Hopalong chladně. „Nevím, kdo jsi. Ostatně neznám ani Ducka, akorát o něm vím, že na něho sedí popis, který jsem dostal, jako ulitý.“

Bud Frazer znejistěl. Jestli tohohle chlápka posílá sám šéf, nehodlal se do toho míchat. Ale co když je to zvěd? Slyšel, že Ben Lock je ve městě, a když si na to vzpomněl, došel k závěru, že si nepřeje být prvním člověkem, který na něj natrefí. Co když je to zrovna Ben Lock?

„Žádný strachy!“ odpověděl stroze. „Já sem patřím. Postarej se o to, abys sem patřil taky!“

Hopalong se obrátil ke koni. Obr mu hleděl na záda a na okamžik pocítil nutkání tasit svůj kolt. Záblesk intuice jej však varoval, aby v blízkosti tohoto muže nesahal po zbrani, pokud nechce přijít o krk. Frazer nemíval ve zvyku mít z někoho strach, proto pocítil vztek. Měl od přírody mrzoutskou a vztahovačnou povahu, kterou krotil jen v přítomnosti šéfa. Dokonce i Laramie se Frazerovi raději vyhýbal. Ne že by z něj měl strach, ale věděl, že se nechá snadno vyprovokovat k hádce, a bezúčelné zabíjení nebylo součástí Laramieho plánů.

Hopalong se vrátil ke koni a přemýšlel. Nebyl žádný hlupák a byl si moc dobře vědom, že jeho čas tady se krátí. Dříve či později sem přijede nějaký další člen bandy, který ho mohl zahlédnout v Seven Pines. Navíc bude vědět, že šéf nepřijal žádného nového člena.

Zatím mohl úspěšně lhát jen proto, že oba muži pobývali od přepadení na tomto místě a nebyli přesně informováni o tom, co se děje.

Frazer jej podezřívavě pozoroval. Hopalong tiše zaklel a litoval, že se mu nepodařilo odjet dřív, než se ten hromotluk probudil. Pomalu se vydal zpátky k domu. Měl vztek, že se mu nepodaří odtud zmizet bez boje, a Hopalong Cassidy nebyl člověk, který by se jen tak nechal něčím vyvést z míry.

Frazer stál ve dveřích a Hopalong si to namířil přímo k němu, takže mu obr musel uhnout z cesty. Cassidy zvedl konvici na kávu, pečlivě ji vymyl, naplnil vodou a postavil na oheň.

„Hrnek kafe nemůže nikdy uškodit," pronesl Duck nejistě. „Vždycky mám v konvici trochu kafe."

„Svatá pravda," přikývl Hopalong. „Není nad dobrý kafe."

Frazer neřekl nic, ale opustil své místo ve dveřích a zamířil k židli. Natočil ji opěradlem do místnosti, pak si na ni rozkročmo usedl a zamračeně civěl na černě oděného pistolníka.

Hopalong přemýšlel nad svým koněm. Bělouš by se dokázal vyšplhat do svahu stejnou cestou, kterou sem přijeli, ale nesvedl by to s jezdcem na zádech. Krom toho by na svahu byl přímo vystaven výstřelům jako terč na střelnici. Ani únik po hlavní přístupové stezce nepřicházel v úvahu, protože setkání s jezdcem přijíždějícím proti němu by znamenalo být lapen v úzké soutěsce a nemít jinou možnost než zabít nebo se nechat zabít.

„Hrajete vy, hombres, poker?"

„Jo," reagoval Duck Bale se zájmem. „Rád si dám tu a tam partičku. Frazer taky hraje."

„Jenomže," nedokázal si Frazer odpustit rýpnutí, „já nehraju jen tak s kdekým."

Hopalong se zvolna beze slova obrátil. Odložil zpátky konvici, kterou právě zvedl. „Tak se mi zdá, že jsi pěkně hádavý patron, amigo. Já o žádný hádky nestojím. Když mi šéf vyprávěl o týdle bandě, líčil vás jako dobrý chlapy. Nezmiňoval se o žádným šťouravým otrapovi, jako seš ty. Přestává se mi tu líbit. Jestli mám zůstat, tak tě budu muset nejprve odprásknout!"

Frazer sevřel rty. „Odprásknout?“ zasyčel s úšklebkem. „Zřejmě se pokládáš se setsakra dobrýho střelce.“

„To se dá snadno zjistit,“ odvětil Hopalong. „Jsem ti kdykoli k dispozici.“

Finger zvolna roztáhl prsty. Jeho oči si měřily protivníka s hadí ostražitostí, avšak z ledového chladu vyzařujícího z Hopalongových očí mu šel mráz po zádech. Ten ledový chlad byl znamením smrti. U okna zabzučela moucha a zvenku se ozvalo Tropperovo spokojené zaržání, když si uždibl trs šťavnaté trávy. V místnosti zavládlo smrtelné ticho. Frazer civěl na černě oděného pistolníka a cítil lehké mrazení.

Bylo to tady. Byl poctivě vyzván na souboj a věděl, že nyní je řada na něm. Rozum mu říkal, že musí tasit, avšak k jeho svalům a vyčkávajícím prstům se žádný rozkaz nedonesl; palec se nedotknul kohoutku. Celý napjatý vyčkával a v ústech měl sucho.

A pak se to stalo.

Duck Bale zaklapl past, kterou si Frazer sám nastražil svým záměrným provokováním cizince. Zrovna ten většinou neškodný Duck Bale dal najevo, že je bystřejší, než by se kdo nadál – povzdechl si.

Byl to hluboký a dlouhý povzdech a Bud Frazer věděl, co znamená. Bale ho odepsal. Rozhodl se, že se do přestřelky nezapojí. Před očima se mu vyrojila změť prchavých obrazů. Bale sklánějící se nad ním, Bale opakovaně líčící, co se tady přihodilo, jak ten chlap musel snášet Frazerovo popichování, jak jej nakonec vyzval na souboj, jak mu poskytl šanci. Frazer dobře věděl, co se o něm říká. Věděl, že má pověst muže, se kterým je lepší nic si nezačínat. Tu pověst obávaného protivníka vybudovala právě jistota, že nikdy neváhá a hned sáhne po zbrani. A teď si přijde tenhle Red River Regan a vyzve ho na souboj.

Neměl na vybranou. Zasmušile sáhl po pažbě revolveru. Ještě se jí ani nestačil dotknout a hrdlo se mu stáhlo prudkým návalem panického strachu. Jeho ruka sevřela kolt, když tu náhle vyšlehl z ruky muže před ním plamen. Frazer, který předtím ustoupil za židli, nyní padl dopředu, uhodil se o její roh a zřítil na podlahu. Židle se skácela na něj.

Hopalong krátce pohlédl na Balea, který na něj zíral, ve tváři obraz ohromeného úžasu. Duck Bale už viděl dobré střelce, ale tomuto muži se revolver objevil v ruce tak rychle a samozřejmě, že se s něčím takovým ještě nikdy nesetkal. Bud Frazer, který byl sám vynikající střelec, byl před jeho očima zastřelen, aniž měl vůbec šanci vytáhnout zbraň z pouzdra!

Red River Regan na něj tiše hleděl a v jeho ledově modrých očích byla otázka. „Dostal šanci. Koledoval si o to."

Bale přikývl. „Jo, byl to – provokatér. Pořád do všech jen rejpal."

Cassidy viděl, že nyní se mu naskýtá šance zmizet odtud, a chopil se jí.

„Myslím," řekl, „že se vocaď raději vypařím a promluvím si se šéfem. Asi se mu to nebude moc líbit."

Bale přikývl. „Jo, měl bys za ním zajet. Možná mu to ani nebude tolik vadit. Nakonec má tebe, a ty jsi rychlejší než Frazer."

Hopalong zastrčil palcem náboj do prázdné komory a vyšel ze dveří. Došel k Tropperovi a vyhoupl se do sedla. Sotva Bale zašel do srubu, obrátil koně a namířil si to kaňonem k prázdnému domu a skalnímu svahu. Být chycen na odchodu nebylo součástí jeho plánu. Zároveň si byl velmi dobře vědom, že právě hodil lupičům rukavici. Znal jejich úkryt, takže ho budou muset buď zabít, anebo opustit zdejší kraj. Až se doslechnou o tomto incidentu, budou během několika minut vědět, kdo je navštívil. Nu, vždy spoléhal na své štěstí, bude tedy na ně spoléhat i nadále.

Bělouš vyšplhal nahoru po svahu a na vrcholu jej Hopalong nechal vydechnout. Pak se vyhoupl do sedla a rozjel se pryč.

Seven Pines bylo vzhůru nohama. V dolech byl výplatní den a hoši, kteří si sem vyrazili na flám, byli ve chvíli, kdy unavený bělouš vkročil do stáje, právě v nejlepším. Lokály byly nabité k prasknutí a na ulici se ozývaly výkřiky a falešný zpěv. Bylo slyšet drnkání nejméně tří pian a občas se změtí ochraptělých hlasů prodralo zavrzání skřipek. Tu a tam zazněl výstřel, ale nikdo se ani neohlédl, aby zjistil, zda byl vypálen z furiantství, z legrace či s úmyslem usmrtit. Seven Pines stejně jako Bodie či jiná města na Západě bylo

hrdé na svoji pověst místa produkujícího každé ráno jednoho „muže k snídani“.

Pony Harper se opíral o okraj baru a pozoroval dav chladnýma, ostražitýma očima. Dnešek mu vynese pěkný balík, ale zatoulaná kulka by mohla zničit jeho nový cinkavý lustr, čemuž chtěl pokud možno zabránit. Žetony chrastily, karty se míchaly a kulička rulety při každém otočení s rachocením odháněla někomu štěstí.

Už by tu měl být Gray. Bylo načase něco podniknout a toto byla nejlepší chvíle vyhlásit mezi napůl opilými zlatokopy stávku. Harper se pohrdavě ušklíbl. Harringtonovi to dobře poslouží a zabijí se dvě mouchy jednou ranou. Důl se bude muset zavřít pro nedostatek pracovníků a ruch kolem stávky odpoutá pozornost od jejich nálezu zlata.

Byl to moc chytrý nápad: vyhlásit falešnou stávku, nastražit trochu zlata na místo, kde je někdo snadno najde, a pak jako objevit vlastní zlatou žílu, ze které se vytěží velké množství zlata – zlata uloupeného z Harringtonova dolu!

Zlato je zlato a jakmile ztratí formu prutů, nikdo je nemůže identifikovat. Udělají si svou vlastní formu, vyrazí do ní svoje jméno, a i kdyby to bylo Harringtonovi podezřelé, nebude mít v ruce žádný důkaz, že se jedná o jeho zlato.

Ve dveřích se objevil muž, chladný dlouhán, s klidným pohledem. Na sobě měl rozedraný zlatokopecký oděv, ale za pasem dva kolty. Pony Harper svraštil obočí. Kdo to jen může být? Najednou se mu rozbřesklo.

Je to Ben Lock!

Jesse o Benovi často vyprávěl. Bylo všeobecně známo, že Jesse to s bouchačkou umí, ale vždy se holedbal tím, že jeho bratr je o moc lepší střelec než on. Stačil mu jediný pohled na štíhlého muže, aby poznal, že toho člověka nic na světě nedokáže přinutit, aby se odchýlil od cíle, který si jednou vytkl.

Harper opustil své místo u baru a beze spěchu si razil cestu v tlačenici hostů, až se ocitl vedle Locka. „Vítejte v Seven Pines,“ pozdravil ho. „Jste tady cizí, co?“

„Ne, nejsem,“ chladně odvětil muž hlubokým hlasem.

„Omlouvám se,“ zahlaholil Harper nenuceně. „Nechtěl jsem se vás dotknout. Pokud bych vám mohl nějak pomoci, dejte mi vědět.“

Lock se ohlédl a jejich pohledy se setkaly. Najednou byl Pony Harper vděčný za to, že mladíkovi nejsou známy jisté věci. „Kde najdu Hopalonga Cassidyho?“ zeptal se Ben Lock.

Harper pocítil radostné vzrušení. „Cassidyho?“ zvedl obočí. „Myslíte toho chlapíka, co se tu zčistajasna objevil po tom přepadení dostavníku? Pracuje na Křivém R. Vzal tam místo pistolníka.“

„Je dnes večer ve městě?“

„Možná. Neviděl jsem ho,“ odpověděl Harper opatrně. „Mé jméno je Harper. Jsem majitelem tohoto podniku.“

Mladík si ho se zájmem prohlížel. „Jmenuju se Lock,“ řekl. „Měl jsem bratra, který tu žil.“

„Jesseho. Znal jsem ho dobře. Byl to dobrej chlap!“

Ben Lock si Harpera změřil dlouhým pohledem. „On tohle o vás neříkal.“

Harper dostával vztek. Dráždil ho způsob, jakým s ním Ben Lock jednal, cítil se uražen ve své důležitosti. V poslední době si zvykl na to, že se mu projevovala úcta a respekt, proto mu ten mladík s chladným pohledem, který si jen tak vpadne do města a nebere nejmenší ohledy na jeho city, vůbec nebyl sympatický. Jesse se k němu choval stejně přezíravě, jen snad o něco lhostejněji a méně nepřátelsky, a právě z toho důvodu jej tak nesnášel. V tom si byli oba mladí muži podobní; kráčeli světem s chladnou sebedůvěrou, což muselo nutně dráždit ješitnost muže, jakým byl Harper.

„To není spravedlivé!“ vybuchl. „Neměl nejmenší důvod si na mě stěžovat! Jakým právem si hrál na soudce?“ Pohrdání v Harperově hlase se nedalo přeslechnout, ale okamžitě litoval, že se neovládl, popustil uzdu svým citům a tónem hlasu prozradil svůj nepřátelský postoj. Harper však byl člověk, který neměl valné mínění o inteligenci jiných lidí, a věřil, že pokud zahladí nepříznivý dojem, nezůstane mladík dlouho jeho nepřítelem.

„Ech!“ mávl rukou. „Zapomeňte na to. Moc mě mrzelo, že ho zastřelili, a ještě takovým způsobem, opravdu moc. Vlastně,“ dodal, aby si zajistil alibi, „jsem byl spolu s šerifem a Harringtonem mezi prvními, kdo ho našli. Jeli jsme společně a cestou jsme potkali toho

Cassidyho, když uháněl k městu. Řekl nám, že váš bratr je naživu, ale když jsme tam přijeli, byl mrtev. Od chvíle, kdy se k nám Cassidy připojil, jsme neslyšeli žádný výstřel," dodal.

„Myslíte si, že ho Cassidy zabil?" zeptal se Lock přímo.

Harperovy oči za těžkými víčky se zúžily. „To jsem neřekl a ani to nehodlám tvrdit. Hopalong se objevil před námi, společně jsme jeli zpátky a našli vašeho bratra mrtvého. Bylo zvláštní, že Cassidy se tam objevil tak rychle po přepadení. Navíc Thackera," dodal, „musel zabít pistolník. Byl to obratný střelec, ale muž, který ho skolil, byl nejspíš o hodně rychlejší."

„Aha," řekl Lock a postavil svoji sklenici na pult. „Myslím, že si s tím Hopalongem Cassidym budu muset promluvit," pravil klidně, v očích ledový chlad.

„Pak nemusíte čekat," řekl Harper s uspokojením. „Stojí tamhle ve dveřích!"

Ben Lock se obrátil a před sebou spatřil muže, pokládaného za jednoho z nejproslulejších pistolníků na dobytčích stezkách. Muže, jenž se podobně jako Hickok stal živoucí legendou. Ben hleděl přes obležené stoly a místnost plnou hlaholících hostů a viděl chladné bystré oči, pevnou bradu a do bronzová opálenou pohlednou tvář napůl skrytou pod širokou krempou černého sombrera. Za pasem se muži houpaly dva nízko zavěšené kolty s bílými pažbami, jež ze svého majitele udělaly nejvíce obávaného a vysoce respektovaného muže své doby.

Lock odstoupil od baru. Pohlédl ke dveřím a hlasitě pronesl: „Cassidy, chci si s vámi promluvit!"

7. kapitola

STÍN OPRÁTKY

Hopalong krátce pohlédl na vysokého mladíka a přikývl. „Jistě. Chcete mluvit tady nebo někde jinde?“

Ben Lock vykročil k černě oděnému pistolníkovi. Neušel mu pevný pohled jeho modrých očí, ostražitý a nebezpečný, ale okamžitě poznal, že Cassidy nehodlá vyprovokovat žádnou hádku. Že je sice připraven čelit potížím, ale sám je nevyvolá. „To je jedno,“ odpověděl Lock. „Řekli mi, že jste byl poslední muž, který mluvil s mým bratrem.“

„To je pravda.“ Hopalongovi se ulevilo, když poznal, koho má před sebou. Přes všechny pověsti nepředpokládal, že by mu od Locka hrozily nějaké potíže. „Když jsem od něj odjížděl, abych přivedl doktora, byl sice těžce raněn, ale naživu. Někdo ho zastřelil, zatímco jsem byl pryč.“

Po městě kolovalo nejméně půl tuctu verzí tohoto příběhu a každá úplně jiná. Navíc některé z těchto historek měly za cíl diskreditovat Cassidyho a vrhnout na něj podezření. Proto následující prohlášení pronesl s úmyslem vyvrátit všechny pomluvy. „Není pravděpodobné,“ dodal, „že bych tvrdil, že je naživu, kdybych věděl, že je mrtev. Nikdo kromě mě nevěděl, že přepadení přežil.“

Toto prohlášení znělo upřímně a logicky. Několik hlav pokývalo na souhlas a Pony Harper s rozladěním sledoval, že z předpokládaného střetu Locka s Cassidym nic nebude. Alespoň v této chvíli ne. Když se oba odebrali ke stolu, popuzeně je sledoval a

přál si, aby mohl vyslechnout, o čem se budou bavit. Postavil se na své obvyklé místo u baru, když do lokálu vstoupil Duck Bale.

Harper byl první, kdo ho spatřil, a obočí se mu svraštilo nevolí. Druhým mužem, jenž lupiče poznal, byl Hopalong Cassidy, který okamžitě zpozorněl.

Duck zamířil přímo k baru a objednal si pití. Jeho oči bloudily po lokále, ale Hopalong neviděl, zda se u někoho zastavily a jestli si s někým vyměnil signál. Pokud si Bale všiml Hopalongovy přítomnosti, nedal to nijak najevo. Cassidy mezitím stručně vylíčil, jak se dostal na místo přepadení, a poprvé někomu pověděl o jezdcích, které předtím viděl, a o stopách, co za sebou zanechávali.

„Jste první, s kým o tom mluvím," řekl. „Taky jsem objevil jejich skrýš."

Hopalong vylíčil zážitky uplynulých dvou dnů, aniž by přesněji určil polohu skrýše či vyjevil identitu zločinců. Na Locka udělala upřímnost a otevřenost černě oděného pistolníka zjevný dojem a všechny jeho zbylé pochybnosti se rychle rozplynuly. Brzy došel k závěru, že tento muž určitě není tím, kdo zabil jeho bratra.

Před svítáním se Hopalong Cassidy zvedl ze svého provizorního lůžka na seníku stájí v Seven Pines a zamířil ke Křivému R. Tropper svižně cválal chladným ranním vzduchem a do snídaně byl Hopalong na ranči. U ohrady s dobytkem se setkal se Shortym Montanou. Shorty ho uvítal širokým úsměvem. „Musím říct, žes určitě nelhal, když jsi tvrdil, že je tu hromada práce. V roklích východně od Antelopes se toulá spousta dobytka."

„Měj oči otevřené," radil mu Hopalong. „Budeš jezdit s Texem a Kidem. Nevyvolávej zbytečně rozmíšky, ale taky si od nikoho nenech nic líbit. Pokud najdeš nějaký dobytek z ranče 3G, odežeň ho na východ."

Z ubytovny honáků vyšel Dan Dusark. Vykračoval si pyšně jako páv a tvářil se arogantně. Hoppy na něm krátce ulpěl chladným pohledem. Už dříve si všiml, že Joe Hartley je spolehlivý pracant, pokud není ve společnosti Dana Dusarka. „Joe, ty budeš dnes pracovat s Frenchym. Poženete dobytek na sever a shromáždíte ho u

Mandalay Springs. A totéž platí pro hombres, kteří pracují u Haystacku.“

„A co já?“ zajímal se Dusark.

„Ty budeš se mnou. Namíříme si to k Rosebud.“

Mužovou tváří se mihlo znepokojení. „Jezdil jsem s Joem,“ namítl. „Byli jsme dobře sehraní.“

„Jo, ale dnes holt budeš se mnou. Zkontrolujeme Rosebud, Rabbithole, okraj pouště a okolí Sugarloaf.“

Carp ho varoval, že k zákeřnému přepadení, které ho má připravit o život, má dojít u Rosebud na základě falešné zprávy. Bylo možné, že do něj měl být zapleten i Dusark, ale pokud si ho pohlídá, znemožní mu, aby nenápadně vyklouzl varovat jeho vrahy. A zároveň bude mít Hopalong možnost muže lépe poznat, a stejně tak i končiny, o nichž toho zatím moc nevěděl.

Když vyrazili, slunce se už přehouplo přes horský hřeben na východě. Dusark po Hopalongově boku se tvářil zasmušile a nic neříkal. Jejich cílem byl kaňon Rosebud.

„Krádeže dobytka,“ promluvil Hopalong náhle, „v tomto kraji brzy ustanou. Nejpozději do měsíce jim učiníme přítrž. Ta zlodějská cháska,“ pokračoval, „ztrácí veškeré zábrany a přestává si dávat pozor. Stejně jako ti lupiči, co přepadli dostavník.“

„Zatím je ještě nikdo nevypátral,“ upozornil ho Dusark věcně a ve tváři se mu objevil pobavený výraz.

„Zatím ne,“ dal mu Hopalong za pravdu. „Ale jejich skrýš jim už nebude nic platná. A to je pro ně mrzuté, protože ji budou muset opustit a někdo je může uvidět a poznat.“

„Jaká skrýš?“ ptal se Dusark překvapeně. „A proč už jim nebude nic platná?“

„Nu, protože jsem tam včera byl,“ odvětil Hopalong nevzrušeně. „Poctil jsem je návštěvou a trochu si se dvěma z nich pohovořil. Jeden se jmenoval Bud Frazer. Další Laramie, ale ten se zrovna někde toulal.“

Dusark neskrýval své překvapení. „Tys fakt našel jejich skrýš?“

Cassidy přikývl. Dal si velkou práci, aby zachoval lhostejný tón hlasu. „Nebylo to tak těžké. I když je to moc šikovné místo. Byli tam dva muži. Ten Frazer a Duck Bale.“

„Balea neznám," přiznal Dusark upřímně, „ale ten Frazer je nebezpečnej chlap."

„To byl," souhlasil Hopalong. „Nepříjemný chlapík. A taky zákeřný. Nakonec si vykoledoval cestu do hrobu."

„Cože?" zamrkal Dusark ohromeně. „On je mrtvěj?"

„Jo." Hopalong odehnal mouchu z Tropperova zátylku. „Byl o chlup pomalejší, než počítal."

Dan Dusark byl celý bez sebe zvědavostí. O tomto vůbec nic neslyšel. Věděl, že Cassidy navštívil Corn Patch, protože on byl ten jezdec, kterého Hopalong minul, když si šel pro koně. Dusark si pak přímo od Hankinse a Harrise vyslechl vylíčení průběhu karetní hry. Dělalo mu starosti, že se Hopalong v kraji tak snadno orientuje. Dříve nepřikládal všem těm povídačkám o pistolníkovi velkou váhu, ale teď jim začínal věřit.

Hopalong Cassidy hned při svém příjezdu do kraje téměř překazil loupežné přepadení lupičské bandy pověstné svou rychlostí. Pak dal výprask Hanku Boucherovi, pokořil Windy Gorea, zakázal všem z ranče 3G vstup na Křivé R, a nakonec se rozjel přímo do hnízda zlodějů dobytka v Corn Patch, porazil Harrise v pokeru, což bylo něco neslýchaného, a zastrašil Troye tak, že si ani nedovolil tasit. A odtamtud si to musel namířit rovnou do úkrytu lupičů zlata, který neznal ani sám Dusark. A při své návštěvě tam zabil Buda Frazera.

Dusark znejistěl a začal zvažovat svoje postavení. Už rok dával zlodějům dobytka informace o pohybu stád a podílel se na jejich kořisti. Ví to Hopalong? Odkud by se to ale mohl dozvědět? Jenže odkud se dozvěděl o tom úkrytu? A jak se může vědět spoustu dalších věcí? A proč si ze všech honáků vybral právě jeho, aby jej doprovázel do kaňonu Rosebud?

Co když ví o chystaném úkladném přepadení? Co když záměrně vede Dusarka do pasti? Dusark nebyl žádný zbabělec, ale jako každý člověk, který nemá čisté svědomí, vzbuzovalo v něm podezření vše, čemu nerozuměl. Nedokázal odhadnout, co všechno Hopalong ví, ale když si dal dohromady, co se událo od jeho příchodu, s tím, co o pistolníkovi slyšel, začal se řádně potit.

Největší starosti mu v této chvíli dělala jejich cesta do Rosebud. Bylo domluveno, že útočníci vyčkají na Dusarkovo upozornění. Jenže Poker Harris zuřil nad potupením své autority v Corn Patch a mohlo by se stát, že začne jednat na vlastní pěst. V této chvíli možná někdo ukrytý v horách pozoruje Křivé R a spatřil už dva muže mířící k Rosebud. V takovém případě už nikdo nebude čekat na jeho znamení a past bude nachystána i bez něj. Dusark si nedělal žádné iluze. Pokud při útoku na Hopalonga přijde o život i on, Harris kvůli tomu určitě nebude mít těžké spaní.

Hopalong dobře registroval stísněnost svého společníka a uhodl i její příčinu. Jeho zrak nepřestával bloudit po okolí. Na stezce nebylo vidět žádné stopy, ale úkladní vrahové by určitě dojeli na místo, kde si na něj hodlali počíhat, oklikou.

„Víš," promluvil znenadání, „kdyby tu někdo hodlal někoho zabít, tamta soutěska by byla ideálním místem."

Dusark sebou trhnul a tvář mu zbledla. Vyhnul se pohledu do očí a pokrčil rameny. „Možná. Ale kdo by tu chtěl koho zabíjet?"

„Něco jsem zaslechl," poznamenal Hopalong suše. „Může tu dokonce číhat několik hombres, kteří na nás mohou mít spadeno."

„Na nás?" Dusark sebou znovu trhl.

„Ano. Zloději dobytka pochopili, že jsme připraveni s nimi bojovat a že na Křivé R už jim pšenka nepokvete. Určitě by se rádi zbavili všech honáků, kteří umějí střílet. A to my dva umíme.

Přirozeně mají v prvé řadě spadeno na mě. Ale mohlo by je napadnout, že jelikož se tady vyznáš, mohl bys mě informovat, kam se odhánějí ukradené kusy. Pár jich určitě skončilo v dolech kolem Unionville a Seven Pines, ale ne všechny. Někam je odhánějí. Mám tušení, že by to mohlo být někam na západ nebo na sever."

Tak to přesně bylo, a nikdo to nemohl vědět lépe než sám Dusark, který se na některých krádežích přímo podílel. Jak to ale Hopalong uhodl? Vyslovil tu otázku nahlas a Hopalong jen mávl rukou.

„To je prosté. Co leží na východ odtud? Wyoming a Utah. Tam je dobytka víc než dost. A co zbývá? Západní část Oregonu, Kalifornie a možná doly západní Montany. Na východě by za

dobytek obdrželi jen nízké ceny; na západě jim prodej vynese nejméně dvakrát tolik.“

„Jak by ho tam ale dostali?“

„Slyšel jsi někdy o Jessem Applegateovi? Nebo Lassenovi? Severozápadně odtud měli svoji zkratku. Krajina v tu stranu nevypadá moc přívětivě, ale slyšel jsem, že v kaňonu High Rock je dostatek vody i pastvy. Zlodějům stačilo hnát zvířata po stejné stezce, po které si kdysi zkracovaly cestu kolony vozů s dobytkem.“

Dan Dusark zíral na soutěsku před sebe a otíral si čelo špinavým kapesníkem. Pokud se rozhodli, že zaútočí dnes, bude někdo číhat v úkrytu nad soutěskou a oni mu jedou přímo do rány. A co hůř, Hopalong má pravdu – s krádežemi dobytka je v tomto kraji konec. Když dělá segunda na Křivém R člověk, který si všechno dokáže tak snadno spočítat jako tento hombre, začíná tu být příliš nebezpečno. Kéž by si byl odložil nějaké peníze z krádeží stranou!

V ústech měl sucho a neustále si olizoval rty. Jednou si dovolil po straně nejistě pohlédnout na svého společníka, ale Cassidy s klidnou odhodlaností pokračoval v cestě. Pokud tušil, co ho čeká, nedal to nijak najevo.

Několikrát narazili na pasoucí se dobytek a odehnali ho směrem na shromaždiště. Vzhledem k tomu, že byli jen dva na tak velkou rozlohu, nejjednodušší bylo stádo obklíčit a postupně krávy tlačit k místu vybranému za shromaždiště.

A pak, těsně před vjezdem do soutěsky, z níž by už pro ně nemuselo být návratu, Hopalong prudce odbočil. Přejeli přes úzkou římsu a ocitli se na tmavé stezce vedoucí přímo na sever.

Avšak namísto úlevy pocítil Dan Dusark ještě větší znepokojení. Jak to, že Cassidy o této stezce ví, když on sám o ní nikdy neslyšel? Ve skutečnosti to bylo tak, že Hopalong z dálky několika mil zahlédl na severním úbočí hory malou skvrnu zeleně. Hned ho napadlo, že se tam musí nacházet vodní pramen, ke kterému nepochybně vede stezka. Předpokládal, že dříve či později narazí na odbočku k ní. Že to bylo hned na počátku soutěsky bylo překvapením i pro něj, ale z jiného důvodu než pro Dusarka.

Objevovali stále nový dobytek, takže měli plné ruce práce. Dusark pracoval s plným nasazením a jako většina zlodějů dobytka

byl užitečným pomocníkem. Během dvou následujících hodin odehnali k Mandalay Springs dvě stovky kusů.

Hopalong se stále obezřetně rozhlížel a pátral, zda nespatří nějaké jezdce či stopy po nich. Několikrát Dusarka opustil, aby zahnal kusy pasoucí se daleko od ostatních, a doufal, že narazí na nějaké stopy. Konečně objevil stopu osamělého jezdce, mířícího na severozápad k poušti. Cassidy nechal Dusarka, aby pracoval sám, rozjel se na západ a pak se stočil severním směrem, až znovu narazil na stopy jezdce.

Cestou se zabýval úvahami. Většina zvířat měla značku Křivého R. Jen málo dobytka z ranče 3G proniklo až tak daleko, a pokud šlo o jiné značky, našlo se jich jen pár. Celkem vzato byla tato strana ranče téměř bez cizího dobytka. Dvakrát během dopoledne narazili na stopy malých skupin zvířat mířících na severozápad.

Jezdci z Křivého R pracovali na této části ranče relativně nejméně, a to z toho prostého důvodu, že tu bylo dost pastvy a jen nemnoho cizích kusů. Pro zloděje to ovšem znamenalo, že tu mají poměrně bezpečnou oblast, kde je nikdo nebude rušit. Situaci nikterak nepomohlo, že od smrti starého Dobytkáře Boba trpěl ranč trvalým nedostatkem pracovních sil.

Hopalong přejel pastvinu patřící Křivému R a vjel mezi kopce porostlé nízkým jalovcem. Ocitl se v rokli poseté oblými, vodou omletými balvany. Údery a skřípění kopyt se odrážely od okolních skal. Hopalong spatřil nejasnou stezku a vyjel z rokle na úbočí. Rostl tu pelyněk, greasewood, nízký houževnatý keřík příbuzný merlíku, a trsy trav. Ostrůvky zeleně ukazovaly, že voda je tu nehluboko pod povrchem.

Cizinci či člověku z východu by tyto končiny stejně jako většina nejlepších pastvin západu připadaly suché a nehostinné a pochyboval by, že zde na skalnatých úbočích kopců porostlých pelyňkem může trvale najít obživu větší zvíře než králík. Ve skutečnosti však velká část zdejší na pohled tak uboze vyhlížející vegetace byla výborným krmivem a herefordský a krátkorohý skot, stejně jako dlouhorohý skot, kdysi před ním, ji s chutí spásal. Když se Hopalong rozhlédl, poznal, že tyto pastviny byly ještě před nedávnem spásány větším množstvím dobytka než nyní.

Jak jel, stále upíral oči severozápadním směrem, kde mizely stopy osamělého jezdce. Tam kdesi v dálce se rozkládala poušť a za ní rozeklané vrcholky hor. A někde v horách ležel kaňon High Rock plný šťavnaté trávy a vodních pramenů. Pokud se tu člověk vyznal, našel i mnoho dalších vodních děr a malých jezírek. Člověk neznalý místních poměrů však mohl stejně tak dobře zahynout žízní jen pár yardů od pramene, protože prameny i vodní díry tu byly malé a většinou se skrývaly v prohlubních mezi skalami či v kotlinách mezi kopci. Byly skoro neviditelné a pokud o nich člověk nevěděl, jen stěží je našel.

Na každém kroku viděl známky toho, že se tu během posledních několika týdnů pracovalo. Část dobytka musela být odehnána teprve před několika dny. Tu a tam narazil na pár krav a zahnal je směrem ke shromaždišti.

Právě projížděl mezi nízkými kopci, jejichž úbočí byla poseta plochými kameny, když před sebou spatřil muže. Byl zjevně starý a jel na mezkovi. Když se k němu Hopalong přiblížil, otočil se, důkladně si jej změřil pohledem a pak pokývl na pozdrav.

„Zdravíčko!“ pronesl bodře. „Už jsem tu neviděl živou duši, ani nepamatuju!“

„Kam máte namířeno?“

Stařík kývl hlavou směrem k severozápadu. „Tamhle k těm skalám. Narazil jsem tam na pořádnou zlatou žílu a jel jsem si pro zálohu na zisk. Tady všude jsou spousty zlata, jen je umět najít.“

„Jste tu už dlouho?“

„Třicet roků a většinu toho času se potloukám tady po těch vršcích. Znám tu každý coul země.“

„Muselo tu bývat pěkně divoko. Narazil jste na hodně desperátů?“

„Pravdaže. A někteří z nich byli pěkní neřádi! To si pište, že to tu bejvalo divoký! Zrovinka tamdle „ ukázal směrem k nízkým vrchům na východě „jsem viděl Dobytkáře Boba, jak se řítí na tu zlodějskou bandu Dakoty Jacka. Měl jste ho vidět! Dakota Jack měl s sebou toho grázla Vascu Grahama. Tam v tom dolíku si to mezi sebou rozdali, když je Dobytkář Bob nachytal se stádem svých krav. Vjel přímo do nich a hned prvními výstřely skolil jednoho z těch

lupičů a dva koně. Vasco spadl z koně, a když se pro něj Dakota Jack vrátil, sestřelil ho ze sedla. Vzal si jeho koně a ujel pryč.“

„Dakota Jack se vrátil, aby mu pomohl?“

„Jo. Nikdá jsem nic takového neviděl. Hádám, že to bylo tak, že si Vasco Graham spočítal, že kůň s dvojím nákladem by Dobytkáři Bobovi a jeho chlapům neujel.“

„Tak to je opravdu silný kafe.“ Hopalong se zamyslel.

„Ba že, ale takový už byl Vasco. Zajímalo by mě, kdepak asi skončil. Znal tenhle kraj jako svý boty a byl to proklatě rychlej střelec. A k ráně neměl nikdy daleko.“

„Už jsem o něm slyšel.“ Hopalong svraštil čelo a přemýšlel. „Myslím, že v Montaně zastřelil jednoho šerifa.“

Bylo už dávno po setmění, když Hopalong vjel na dvůr domovského ranče. Do dveří kuchyně se rozzlobeně postavil čínský kuchař. „Večeře studená,“ reptal. „Proč vy nepřijít včas?“

„Moc práce, Číno,“ zašklebil se na něj Hopalong. „Stačí mi hrnek kafe. S večeří pro mě si nedělej hlavu.“

„Hlavu dělat,“ odpověděl čínský kuchař stručně. „Vy pracovat, vy jíst.“

Otevřely se dveře domu, a když Hopalong vzhlédl, spatřil před sebou Lenny Ronsonovou. „Ach, to jste vy?“ Znělo to zklamaně. „Slyšela jsem, že nemámíte čas,“ pravila chladně. „Zdá se, že máte zvláštní talent vytvářet potíže.“

„Někteří už jsou takoví,“ připustil Cassidy. „Já osobně se potížím nevyhýbám, ale ani je nevyhledávám.“

„Nu, na člověka, který je nevyhledává, jich ale působíte víc, než je zdrávo!“ zvolala rozhořčeně. „Prý jste něco spískal v Corn Patch!“

Hopalong okamžitě zpozorněl. Udiveně zavrtěl hlavou. „Co jsem tam jen mohl spískat? Na nic si nevzpomínám.“

„Zabil jste tam člověka. Zabil jste Buda Frazera!“

Hopalong na ni zamyšleně pohlédl. Řekl to jen Danu Dusarkovi a ten se vrátil pozdě. Pochyboval, že s ním měla čas promluvit. Krom toho k zabití došlo v úkrytu lupičů a jediným svědkem byl Bale. Pokud by o tom s někým mluvil, musel by prozradit místo úkrytu.

Hopalong si byl jist, že narazil na novou stopu, a snažil se z dívky dostat, jak k informaci přišla.

„Tohle jste slyšela? Co o tom můžete vědět? Jen to ukazuje, jak lidi dokážou mluvit o věcech, o kterých nemají ani ponětí!“

„Já ale vím, jak to bylo,“ protestovala. „Záměrně jste s ním vyvolal hádku a pak jste ho zabil.“

„Předpokládám, že ve městě se o ničem jiném nemluví.“

„Nebyla jsem ve městě. Ale určitě se to všichni dozvědí. A všichni budou říkat, že jsme zaměstnali zabijáka!“

„Možná.“ Cassidy si znovu naplnil šálek. „Ale copak jste sama nechtěla, aby váš bratr najal Clarryho Jackse? On není zabiják?“

Tvář jí zrudla nevolí. „Není!“ ohradila se. „Zabil pár mužů, ale není „ Zaváhala a hněvivě se nadechla, když si uvědomila absurditu toho, co řekla. Jako v podstatě poctivá osoba musela sama sobě přiznat, že Clarry skutečně zabíjel. A navíc, že jeho důvody byly velmi nejasné. Sama jej z toho už obvinila, ale on se jí vysmál. Byl to veselý smích, ale zaznívalo v něm více nadřazené shovívavosti než úcty.

„To je jedno,“ dokončila. „Zabíjení se nedá omlouvat. Rozhodně neschvaluju žádné lehkomyslné zabíjení.“

„Já taky ne, Lenny,“ odvětil Hopalong tiše. „Ale nevidím smysl v tom, aby dobří lidé odkládali zbraně, když to ti druzí neudělají taky. Nabídka smíru musí přijít z obou stran.

Váš otec tu vybudoval pěkný ranč. Udržel tu mír, někdy hodně tvrdými prostředky. Důležité ale bylo, že díky tomu se tu žilo pohodlně. Neubližoval nikomu kromě těch, kteří brali právo do svých rukou.

Váš bratr má podobné názory jako vy. Je proti zabíjení, ale k čemu to vede? Souhlasí s ním ostatní a pomáhají mu? Vůbec ne! Okrádají ho, jak jen to jde! Právě tohle mám na mysli, když říkám, že není možné odložit zbraň, pokud to ten druhý neudělá taky. Váš bratr mě nyní zaměstnal a s trochou štěstí tu během měsíce zavládne klid a mír. Ale do té doby to tu může být místy dosti divoké.“

Lenny zamyšleně pozorovala, jak dojídá svou večeři. Přes její rozhořčení nad tím, že její bratr najal Cassidyho namísto Jackse, se jí

modrooký pistolník zamlouval. Probouzel v ní pocit důvěry a bezpečí a cítila v něm spřízněnou duši.

„Vy asi nemáte Clarryho moc rád, že?“ zeptala se znenadání.

Cassidy váhal s odpovědí, protože si byl vědom, že se nachází na nebezpečné půdě.

„Lenny,“ začal zvolna, „neznám ho, ale to, co o něm vím, se mi moc nelíbí. Můžu se mýlit, jako jsem se zmýlil už mnohokrát. Máte dost vlastního rozumu. Znáte ho lip než já, takže si dejte dohromady to, co o něm víte, s tím, jak si představujete správného chlapa, a poctivě se nad tím zamyslete.“

Lenny Ronsonová vstala a chladně na něj pohlédla. „Zřejmě jsem se ve vás zmýlila. Bylo to ode mne pošetilé.“

Usmál se na ni a v očích mu šibalsky zablýsklo. „Ale vůbec ne,“ řekl. „Každý si nerad přiznává, že se zachoval pošetile. Já sám jsem jako kluk koupil slepou mulu, stála mě všechny moje úspory, a víte, od chvíle, kdy jsem poznal, že je slepá, mi trvalo tři měsíce, než jsem to někomu přiznal.“

Vstal a zamířil ke dveřím. Pak se zastavil a zeptal se: „Mimochodem, neviděla jste dnes odpoledne náhodou Dana Dusarka?“

„Ne, neviděla,“ odvětila zamyšleně. „Myslím, že jsem ho neviděla už dva dny. Proč? Nemůžete ho najít?“

„Jen jsem chtěl vědět, jestli se v pořádku vrátil.“ Hopalong vyšel ven a na schodech se zastavil, aby si ubalil cigaretu. Takže to nebyl Dan, kdo jí pověděl o smrti Buda Frazera. Od koho se to pak asi dozvěděla? A kdo jí namluvil, že se to přihodilo v Corn Patch?

Dusark ležel na kavalci, ale byl vzhůru a přemýšlel. Měl za sebou perný den plný starostí. Teď v noci ho zahltily všechny pochybnosti. Otázky kolem něho kroužily jako neodbytný roj vos a jemu se nedařilo ani jedinou z nich zahnat. Ostatní už dávno poklidně chrápali, jemu ale bzučelo v hlavě jako v úle.

Kolik toho Hopalong ví? Jak se dozvěděl o tajném úkrytu lupičů? Zloději dobytka věděli o existenci loupežné bandy, ale žádný z nich neznal její příslušníky, snad kromě Pokera Harrise. A najednou se tu objeví pistolník s neproniknutelnou tváří a za pár dní

ví všechno. Jak se dozvěděl o té stezce, po které dnes jeli? Nebo o stezce, po níž zloději odháněli dobytek přes High Rock? A kaňonu Rosebud se vyhnul záměrně, nebo jen čirou náhodou?

Byl vzhůru, ještě když dovnitř vešel Hopalong. Tiše ležel a pozoroval ve tmě světlou tečku cigarety. Pak uslyšel zacinkání ostruh, jak si muž sundával boty, plesknutí jeho koženého opasku a zašustění přikrývky, když ulehal na lůžko. Cigareta ještě dlouhou chvíli žhnula do tmy.

Dan Dusark si najednou uvědomil, že se bojí. Bylo to pro něj šokující přiznání, ale nemohl už dál před sebou zastírat, že má hrozný strach.

„Nikdy neměl strach ze smrti, alespoň ne takový, který by si uvědomoval. Smrt kulkou či pod kopyty splašeného stáda nebo rozzuřeného býka ho nikdy neděsila. Nepociťoval žádné obavy, ani když jeho kůň plaval přes rozvodněnou řeku. Pouze jediný druh smrti mu naháněl strach, a to byla smrt provazem. Před lety viděl, jak věšeli odsouzeného, a tehdy ho zachvátila hluboká, neodbytná, panická hrůza. A právě ta mu dnes svírala hrdlo a propalovala žíly.

Dusark prožil celý svůj život v tomto dobytkářském kraji. Znal zákon pohraničí. Nelítostný, krutý a nesmlouvavý, ale spravedlivý. Ten, koho přistihnou při krádeži dobytka, bude pověšen.

Je čas, aby odsud zmizel. Nejvyšší čas. Nikomu nic neřekne. Prostě se vypaří. Ať si Harris krade dobytek sám. Rozdíl mezi výtěžkem z krádeží a poctivou mzdou není tak velký, aby se mu vyplatil strach, který ho sžíral. Strach, který se s příchodem Hopalonga Cassidyho zdesetinásobil.

Jakkoli byl Dan Dusark tvrdý a drsný chlap, nedokázal Cassidyho nenávidět za to, čím je nebo co dělá.

Pevně se rozhodl, že ráno osedlá koně a vytratí se. Zamíří si to rovnou do Oregonu.

8. kapitola

DUSARK SE DÁVÁ NA NOVOU CESTU

Shánění dobytka do stáda, které organizoval Bob Ronson a Hopalong, bylo podle zavedených pravidel výhradně místní záležitostí. V podstatě šlo o to, zjistit, kolik kusů dobytka se nachází na ranči, v jakém je stavu, a vypálit všem neoznačeným dobytčatům patřícím ranči značku Křivé R. Zástupci sousedních rančů byli přizváni, aby zkontrolovali značení.

Po celý předcházející týden byl dobytek sháněn ze všech koutů ranče směrem ke shromaždišti. Vzhledem k nedostatku pracovních sil se to zdálo být nejlepším postupem. Sčítání dobytka pak mělo probíhat po skupinkách.

Už hodinu po východu slunce bylo vedro. Kopyta dobytka vířila oblaka prachu, v nichž téměř zanikal tenký proužek dýmu z ohně polní kuchyně. V pracovním ruchu, který tu panoval, Dan Dusark nenašel žádnou příležitost k tomu, aby se nepozorovaně vytratil. Nyní byl uprostřed pilné práce při vypalování značek u ohně, odkud pro něj nebylo úniku až do chvíle, kdy ho vystřídají.

Tex Milligan oddělil od stáda první krávu s teletem a roztočil laso. Smyčka zasvištěla vzduchem jako kulka vypálená z pistole, a tele s bílou hlavou se válelo v prachu na zemi. Milliganův poník si přidřepl a vzápětí se prudce napřímil, když Tex omotal provaz kolem hrušky sedla a vlekl bučící tele k ohni.

Tam už čekali Dusark a Joe Hartley. Dusark chytil tele za uši, vytočil mu hlavu a sedl si na něj. Joe uvolnil provaz, uchopil tele za

zadní nohy, jednu mu zatlačil dopředu a druhou dozadu, takže zvíře nemohlo dělat nic jiného než bezmocně bučet. Mezitím k němu přistoupil Weaver, jeden z menších rančerů, se značkovacím železem. Rozpálený kov zasyčel v ranním vzduchu, který se brzy naplnil pachem spálené srsti, když Weaver přiložil teleti na bok železo se značkou Křivé R. „Připočti další kus!“ křikl na Boba Ronsona. Rychlými řezy nože udělal teleti na uchu značku Křivé R a pustil je na svobodu.

Hopalong dnes ráno jezdil naTopperovi. Frenchy Ruyters, Kid Newton a Shorty Montana spolu s ním sháněli dobytek dohromady a práce jim šla od ruky.

John Gore u polní kuchyně vše pozoroval temným, nasupeným pohledem. Výjimečně si nebyl jist, jakou strategii má zvolit. Con si s podobnými úvahami hlavu nedělal. Byl celý žhavý s někým se pohádat a čekal na nejmenší záminku, ale přesto se s vervou pustil do práce. Jeho povaha drsného, energického muže, která jej nutila vrhat se bez přemýšlení do každého rozbroje, mu ale současně nedovolovala jen nečinně přihlížet. Také Windy přiložil ruku k dílu, a spolu s ním i Hank Boucher a několik menších rančerů. Našlo se pár dobytčat z ranče 3G, J A Connected a Bar L U.

Všude se zvedala dusivá oblaka prachu a tváře mužů byly od prachu smíšeného s potem celé šedé.

„Bar L U, jedno tele!“ křikl Weaver.

„No tak, pohněte, vy lenoši!“ křičel Hartley. „Přihrajte nám sem nějaký krávy, i kdybyste je měli ukrást. Jinak vám tu usneme nudou!“

Ve skutečnosti však práce probíhala rychle a bez zdržování. Hopalong, svůj černý širák naražený nízko do čela, se činil za dva. Přímo před nataženým krkem jeho bělouše se od stáda oddělilo tele, prudce se otočilo a vyřítilo se tryskem zpátky k mase dobytka, aby si v ní našlo úkryt. Bělouš vyrazil skokem kupředu a znovu tele oddělil od stáda. Zvíře se přikrčilo, ale Tropper už zase stál před ním a hnal je od stáda, zatímco se k nim řítila jeho bučící matka s očima vypoulenýma starostí. Hopalongovo laso zasvištělo vzduchem, tele padlo k zemi a bylo odvlečeno k ohni.

Teplota se s každou hodinou zvyšovala a oblak prachu se vzdouval stále výš. Frenchy s Kidem Newtonem přihnali do stáda na shromaždišti další mladé kusy. Bob Ronson si zamyšleně ostřil tužku, než obrátil ve své sčítací knize další stranu.

Zazvonění na triangl zastihlo Hopalonga ve chvíli, kdy se chystal roztočit laso. Napřímil se, oklepal z klobouku prach a zakřičel: „Nechte toho, chlapi! Jde se jíst!“

Kid Newton pobídl svého hnědáka, otočil jej na zadních nohách a tryskem se řítil s Texem po boku k polní kuchyni. V závěsu za nimi se hnal Frenchy. Dusark se narovnal, v obličeji rudý od ohně, nad kterým se už hodinu skláněl, a široce se na Hopalonga usmál.

„Tak to by bylo,“ řekl. „Ale počkej si na ty kusy od Sugarloaf.“

„Je s nimi těžká práce?“

„Jsou to kaktusožrouti. Aby je čert vzal! Jsou divocí jako lesní zvěř a zvyklí plazit se křovím po čtyřech. Fakticky.

Před měsícem jsem viděl býka, který měl srst na kolenou úplně ošoupanou a nozdry plný kaktusových trnů, jako by si to rozdal s dikobrazem!“

„Starší kusy jsou chytřejší,“ řekl Cassidy. „Vybírají si části kaktusů bez trnů. Viděl jsem je dole v Texasu. Někdy celé měsíce nenarazí na vodní díru. Živí se kaktusy, které za dobrých období v sobě mívají až osmdesát procent vody.“

„Jo, tam se člověk bez lasa neobejde,“ přidal se k nim John Gore a usrkl si kávy. „Nedají se sehnat do stáda. Člověku nezbývá nic jinýho než je tahat jednoho po druhým. Příšerná práce, to vám povím!“

„Už jste někdy chytali krávy do lasa v noci?“ zeptal se Frenchy. „To je teprve prácička! Dělal jsem ji dole v Texasu. Zdivočelý starší kusy, co mají rohy obrostlý mechem, vycházejí někdy v noci z kaktusů a jdou se k vodním dírám napít. Číhali jsme na ně a pak jsme zaječeli a vrhli se na ně! V tý tmě člověk neviděl, co vlastně chytá. Jednou jsem slyšel o Mexikánovi, který chytil do lasa medvěda. Nekecám.“

„Tomu věřím,“ odpověděl Dusark. „V Kalifornii je vaqueros chytali do lasa jen tak pro zábavu. Někdy je nechávali bojovat s býky.“

„Ech,“ ucedil Windy Gore. „Býk by proti grizzlymu neměl šanci!“

„To si myslíš,“ namítl Kid Newton. „Jednou jsem natrefil na velkýho býka s dlouhýma rohama, byl špinavěj a samá krev. Jedno oko měl pryč, byl celej potrhanej, ale stál na nohách. Pátral jsem kolem a už jsem to chtěl vzdát, když jsem našel mrtvolu starýho grizzlyho. Taky to byl pěknej macek. Asi o týden později jsem se tam ocitl zas, a ten býk byl určitě na lovu. Počítám, že se chystal na dalšího grizzlyho.“

Windy Gore bez hnutí civěl na Newtona. „Roztomilá historka,“ procedil pohrdavě. „Asi jako když se děcko snaží něco nabulíkovat dospělým mužským!“

Rozprostřelo se hrobové ticho a Hopalongův pohled putoval k Johnu Goreovi. Statný rančer byl ve střehu. Jako mávnutím kouzelného proutku se muži rozestoupili a nechali Kida Newtona a Windyho Gorea zírat na sebe přes táborák. Goreův pohled byl sebevědomý a plný pohrdání.

Newton mlčel. V porovnání se statným Gorem to byl hubený holobrádek. Ale zpod starého omšelého klobouku s úzkým okrajem hleděly oči zestárlé zkušenostmi života na Západě. Hopalong pojednou věděl, že se Windy dopustil chyby.

„Počítám,“ začal Newton zvolna, „že moje stopy nejsou o nic menší než tvoje, Windy. A jestli mě chceš obvinit, že ta historka je vy lhaná, jen do toho – ale nezapomeň si nachystat bouchačku.“

Ohromený Windy zbrunátněl zlostí. „Co si myslíš, ty skrčku!“ Jeho ruka zajela k pažbě revolveru, ale Kid Newton tasil levačkou a prostřelil mu ústa.

Windy Gore udělal půlkrok dopředu a padl obličejem na okraj ohně. V týlu hlavy a na šíji, kudy kulka prošla ven, mu vytryskla krev.

Na okamžik zavládlo ticho. Pak do kruhu kolem ohně vkročil Con Gore. Drsné rysy jeho obličeje ztvrdly nepříčetným vztekem. „Ty podlý skunku! Zabils mi bratra!“

Newton držel svou zbraň ve vodorovné poloze. Jeho hlas byl ledově chladný. „Řekl si o to,“ pravil klidně. „Víš dobře, že měl vždycky velkou hubu. Nikdy by mě neprovokoval, pokud by nebyl

přesvědčený, že má nade mnou převahu. Já nejsem žhavěj do zabíjení," dodal, „a nemám nic proti Goreovým, pokud si zůstanou na svým ranči. Ale Windy zkoušel, co si může dovolit, a měl prostě smůlu. Jestlipak bys tu teď stál a rozčiloval se, kdybych tamhle ležel já? Počítám, že ne."

„Ten hoch má pravdu," řekl Ronson tiše. „Windy dostal šanci a nebyl dost rychlý."

„Počkej příště!" vybuchl Con vztekle. „Já budu rychlejší!"

„Možná." Newton byl bledý, ale klidný. „Já souboje nevyhledávám. Bude to tak, jak si to zařídíš." Nevzrušeně zastrčil revolver do pouzdra a obrátil se ke Conovi zády. U vozu zvedl svůj hrnek a naplnil ho kávou. Teprve pak obrátil hlavu ke Conu Goreovi a jeho bratrovi. Zvedl hrnek k ústům, aniž pohlédl na mrtvého.

Hopalong svižně přistoupil k ohni. „Máme spoustu práce a nedokončíme ji, když tu budeme po sobě střílet. Všichni jsme viděli, co se stalo. Windy byl váš bratr a pochopitelně vás to rozrušilo. Ale to nejlepší, co můžete udělat, je zapomenout na to."

„Na nic nezapomeneme!" vyštěkl Con.

„Pak si pamatujte, že Kid jezdí pro Křivé R." To promluvil Bob Ronson a v jeho hlase náhle zaznívala hrozba. „Pamatuj si to, Cone Gore! To vy jste si začali, ale nikdo nebude beztrestně šikanovat pomocníky na ranči Křivé R. Pokud chcete boj, můžete začít hned!"

Hopalong cítil, jak v něm stoupá vzrušení, a neuniklo mu ohromení na tvářích ostatních. Existovaly pochybnosti o tom, zda by se Bob přidal k ostatním, kdyby došlo k rozhodující bitvě. Hoppy si byl jist, že tyto pochybnosti měli nejen Goreovi, ale i jeho vlastní lidé. Nyní se Ronson jasně vyjádřil a tyto pochybnosti rozptýlil. Bylo vidět, že Johna Gorea vy vedla jeho slova z konceptu. Zamračeně civěl na mladého dobytkáře.

„Jsem si vědom," pokračoval Ronson tiše, „že mohly vzniknout falešné představy, týkající se mé odvahy a ochoty podporovat boj. Dobrovolně přiznávám, že pramení z mého odporu k prolévání krve a vědomí, že nemám povahu vůdce. Naštěstí jsem našel někoho, kdo za mne převezme vůdcovskou roli. Hopalong Cassidy je muž, který se nezalekne boje, bude-li potřeba, ale který také dokáže udržet mír a ví, kdy přestat bojovat.

Zde, na tomto místě prohlašuji, že kdyby došlo k vyhlášení války, povedeme ji do posledního dolaru a do poslední kapky krve.“ Odmlčel se. „A nyní se vraťme do práce.“

Hopalong vrhl rychlý pohled na Frenchyho a spatřil na jezdcově tváři souhlasný úšklebek. Ruyters odložil svůj hrnek a přesunul se k Newtonovi. „Dnes odpoledne budeme jezdit spolu, Kide,“ pronesl jasným hlasem.

„Ani jeden z vás nebude jezdit,“ přerušil ho Cassidy. „Ty si vezmeš na starost značkovací železa, Kide. A ty, Frenchy, budeš obsluhovat oheň. Vyměníte Dusarka a Hartleye.“

John Gore po celou dobu nepromluvil ani slovo a nehnutě zíral na mrtvolu svého bratra. Nyní zvedl hlavu a pohlédl přes oheň na Hopalonga. Jeho oči si jej prohlížely s chladným, odtažitým zájmem. Kida Newtona zjevně ignoroval, jako by patřil do nějakého jiného oddílu jeho mysli. Konečně promluvil nahlas. „Dokončíme sčítání dobytka, hoši. Žádný potíže, rozumíte? Žádný potíže!“

Prudce se obrátil k odchodu. Jezdci se vrátili ke svým koním a začali odchytávat ze stáda čerstvé kusy. Nikomu nebylo do řeči. Když se Hopalong vyhoupl do sedla, přistoupil k němu Bob Ronson. „Hoppy, myslíš, že John nám dá pokoj? Anebo má něco za lubem?“

„Předpokládám, že se musíme připravit na válku,“ řekl Cassidy rychle. „Věřím mu to, co říkal o dokončení sčítání, ale jinak si myslím, že musíme počítat s obtížemi. Jsem rád, že tu máme pár dobrých hochů.“

Asi o hodinu později se k němu přiblížil Dusark. Právě hnal asi půl tuctu krav na shromaždiště. „Nevěř tomu Goreovi,“ vyhrkl znenadání. ,? Má mstivou náturu. Ti si nedaj pokoj, dokud nebude Kid ležet bradou vzhůru a spolu s ním i my ostatní.“

Hopalong na hromotluka se zájmem pohlédl. „Řekl jsi , my, Dane. Znamená to, že zůstáváš?“

Dusark zrudl. „Jak jsi přišel na to, že odcházím?“

„Spočítal jsem si to. Včera v noci jsi mi připadal dost rozhozený. Budu rád, když zůstaneš, jestli si myslíš, že můžeš.“

Dusark se napřímil. Na okamžik upřel na Hopalonga své malé oči a pak řekl: „Pomáhal jsem zlodějům.“

„Věděl jsem to. Mnoho dobrých chlapů ukradlo někdy v životě pár krav. Důležité ale je, jak se zachovali, když šlo do tuhého. Chop se své příležitosti, Dane. Tenhle ranč se už brzy změní v bitevní póle. Čeká nás válka, a pokud se moc nemýlím, nebude v ní mít Křivé R žádné spojence.“

„Taky si myslím. Můžu teda zůstat?“

Cassidy se usmál. „Jasně že jo. Jenom jestli se budeš pořád tak cpát jako doteď, budeme muset každý den porazit býka!“

Dusark se zasmál. „Vždycky jsem bejval velkej jedlík.“ Ukousl si kus tabáku. „Hoppy, Joe Hartley v tom se mnou nejel. Věděl, že vytipovávám stáda, ale nijak mi v tom nepomáhal. Chci jen, abys to věděl.“

„Díky.“ Hopalong obrátil koně směrem ke strži. „Uvidíme se u večeře.“

Dan Dusark hleděl za černě oděným jezdcem a pomalu žvýkal. Jeho ruka s tlustými prsty posunula klobouk do týla. Obrátil se a ještě jednou se ohlédl. „Koníku,“ řekl tiše, „tamhle jede dobrej chlap. Počítám, že ty a já jsme si našli na pár měsíců dobrou práci.“

Kůň v odpověď švihl ocasem a Dan Dusark se vydal za dobytkem. Bylo to už dávno, co naposledy cítil k někomu nebo k něčemu loajalitu. Ale nyní došel k závěru, že to není pro správného chlapa to pravé. Chlap musí k někomu patřit.

Co Hoppy řekl, byla pravda. Pěkná řádka dobrých chlapů v životě ukradla pár krav, ale to neznamená, že zůstali zloději do konce života.

Připomněl si chladný, ostražitý pohled očí Johna Gorea a napadlo mu, že chlap může zahynout v bitvě kvůli někomu jiného stejně tak jako kvůli sobě. Léta nepoctivého života vybavila Dusarka také moudrostí. Poznal, že ten, jehož je třeba se obávat, je John Gore. Windy byl tlučhuba a chvastoun, Con je bojovník a silný chlap. John je však ten, kdo plánuje – chladně, nemilosrdně a naprosto nelítostně – a je to mstivý člověk. Patří k těm, pro které znamenají svazky krve a rodu víc než cokoli jiného.

Dusark si připomněl Newtona a udiveně zavrtěl hlavou. „To bylo ale překvapení,“ pronesl nahlas. „Byl bych se dopustil stejný chyby jako Windy. Ten kluk má kuráž a s bouchačkou to sakra umí.

Je rychlejší než já. Počítám, že Windy věděl, že je po smrti, už ve chvíli, kdy ten kluk tasil. Ten vychrtlý holobrádek měl v tý chvíli v sobě cosi, že najednou vypadal jako obr.“

Práce pokračovala bez dalšího přerušení. Zdálo se, že jako by na tajný rozkaz Johna Gorea zapomněl i Con Gore na pomstu. Pracovali tvrdě a dlouho. Vzduch kolem ohňů byl plný prachu a sprostých kleteb a byl cítit potem, spálenými chlupy a pachem dobytka. Sloupce čísel v Ronsonově černé knize den za dnem narůstaly a spolu s nimi nabývala jeho tvář stále ustaranějšího a ostražitějšího výrazu.

Třetí den odjel John Gore do města. Vydal se tam po důkladné úvaze, aniž by někomu včetně bratra něco řekl. Ve městě zamířil přímo do saloonu Nevada. Rychle se rozhlédl a hned zjistil, že muž, kterého hledá, tu není. Zato Rawhide ano. Harperův pistolník se rozvaloval u baru a pozorně

Gorea sledoval. Gore si jeho pohledu všiml, znechuceně jej opětoval a přistoupil k muži.

„Viděls tu někde Jackse nebo Leemana?“ zeptal se.

Rawhide chvíli váhal a mozek mu pracoval na plné obrátky. „Jo, zrovna šli oba ke Katie. Ještě odtamtud nevyšli, pokavaď vím.“

John Gore vypochodoval z lokálu a přešel ulici. Při každém kroku se za ním zvedaly malé obláčky prachu. Rawhide se hbitě obrátil a rychlým krokem zamířil přes lokál k zadní kanceláři. Lehce zaklepal a vstoupil dovnitř.

„Šéfe,“ hlásil vzrušeně, „John Gore je ve městě. Ptal se po Jacksovi a Dudovi. Počítám, že je to tady.“

Pony Harper okamžitě vyskočil a v očích mu zle zablýskl chladný triumf. „Může být,“ řekl. „Takže Clarry Jacks proti Hopalongu Cassidymu? To bude zajímavá podívaná!“

„A to není všechno,“ zachechtal se Rawhide. „Ten vzájemnej boj je pořádně zaměstná. A na obou rančích je spousta dobytka.“

„Správně.“ Harper odkousl konec doutníku. „Rozjeď se tím směrem, ale drž se z dohledu, dokud neuvidíš Dana. Pověz mu, že s ním chci mluvit.“

John Gore došel k restauraci. Uvnitř nebyl nikdo kromě Clarryho Jackse a Duda Leemana. Oba se rozvalovali u stolu nad kávou a koláčem. Jacks k nově příchozímu s kývnutím vzhlédl; a když zjistil, že je to Gore, ihned zostražitěl.

„Máš strach z Cassidyho?“ zeptal se ho Gore.

Katie v kuchyni strnula a zamoučené ruce jí zůstaly viset ve vzduchu nad těstem na vále.

Clarry zamrkal a pak se zasmál. „Z Cassidyho? Proč bych z něj měl mít strach?“

„Pokud nemáš, mám pro tebe práci. Kid Newton zabil mýho bratra.“

„Slyšel jsem,“ přiznal Clarry. „Zrovna od Newtona bych to nečekal. Jenže Windy,“ dodal, „si nikdy nedával moc pozor na jazyk.“

John Gore sevřel rty. Sám si myslel totéž, ale neměl rád, když to někdo vyslovil nahlas.

„Dám ti dvě stovky,“ řekl chladně. „A prémii za Newtona, Cassidyho nebo Ronsona.“

Jacks si usrkl kávy a spokojeně přimhouřil své studené ostražité oči. „A co Dud? Je to šikovný chlap.“

„Taky jsem na něj myslel. Stovku. A ta úmluva o prémii platí i pro něj.“

Clarry přikývl. „Dobrá. Zítra vyjedeme.“

Katie v kuchyni zůstala zticha a horečně přemýšlela. Pověsti tedy nelhaly. Na ranči vypukne válka, krvavá válka. V duchu zvažovala situaci. Ranč Křivé R bude sám a má jen málo mužů. Nikdo jí nemusel říkat, na čí straně budou stát zloději z Corn Patch, a instinkt jí napověděl, že Pony Harper a jeho vliv bude podporovat Goreovy. Starý vůdce stáda byl po smrti a vlci se stahovali k masakru s vidinou tučné kořisti.

Vzpomněla si na Hopalonga Cassidyho, přesto si nebyla jista, zda se jim podaří uspět, a byla ráda, že se k ranči přidal Shorty Montana. Měl ji brzy navštívit, a tak bude moci poslat po něm Hopalongovi zprávu o úmluvě mezi Johnem Gorem a Clarrym Jacksem. Pak ji napadlo ještě něco. Byl tu ještě jeden muž. Dobrý muž. Muž, se kterým měla Katie své soukromé plány.

Jako by nějaký tajuplný vánek roznesl tu novinu po celém okolí, nadcházející válka se stala hlavním předmětem hovoru v každém osamělém srubu, v každé přecpané hospodě. Zdejší muži znali historii války v Lincoln County, boj mezi Grahamem a Tewksburym a další krvavé bitvy, tvořící v dějinách Západu stránku plnou násilí, vítězství a proher.

Muži těžící z nezákonnosti v tomto kraji se stahovali dohromady, náhle si vědomi toho, že pod vedením Hopalonga Cassidyho se Křivé R může opět stát baštou zákona a pořádku, kterou kdysi býval. Poker Harris kul své vlastní plány a Pony Harper ve svém saloonu vše důkladně promýšlel. Nevěřil, že se Cassidymu podaří zastavit, co už bylo v pohybu, a měl v úmyslu postarat se, aby mu v tom zabránil.

Clarry Jacks se potuloval po městě, na tváři lehký úsměšek a v pobavených očích chlad, a naslouchal novinkám. Měl své vlastní důvody, proč přijal Goreovu nabídku, a své vlastní plány jak využít nadcházející války ve svůj prospěch.

John Gore se rozjel do Corn Patch. Dlouhou dobu se s Pokerem Harrisem tiše radili. Když odjížděl, doprovázeli jej tři muži: Drennan, Hankins a Troy. Všichni byli až po zuby ozbrojení. John Gore nebyl člověk, který by dělal něco polovičatě. Jakmile jednou došel k rozhodnutí, byl odhodlán jednat rychle.

Čtvrtý den po zabití Windyho Gorea přijel do města Ben Lock a zamířil rovnou do Katiiny jídelny. Nijak mu nevadilo, že jen krátce předtím se vydatně najedl v ovčí salaši. Kdykoli byl teď ve městě, nohy jej zcela samozřejmě odnesly ke Katii.

Když vešel, lokál byl prázdný, a než stačil usednout, už před ním stál hrnek s kávou. Šťastně vzhlédl. „Katie, vy jste poklad. Muž, který vás dostane, si bude moct gratulovat.“

Jak bylo pro ni typické, usmála se a hned zase zvážněla. „Bene, chystá se válka. Windy Gore se při sčítání pustil do Kida Newtona a ten ho zastřelil. Celý kraj se rozdělil na příznivce a odpůrce Křivého R.“

Ben Lock se nad tou novinou zamyslel. Hopalong Cassidy se snažil zachránit jeho bratrovi život. Ať už o tom dříve měl jakékoli pochyby, všechny se rozptýlily. Doktor Marsh by nelhal.

„Hopalong je dobrej chlap," nadhodil.

„To je," přisvědčila Katie. „A Ronson a Shorty taky."

„Máte pro Shortyho slabost, že?"

Jejich pohledy se na okamžik střetly. „Ano, mám. Je to ryzí povaha. Často na něj myslím."

Ben Lock poprvé v životě pocítil, jak chutná žárlivost. Montana se hodně ochomýtal kolem Katiiny jídelny; když se opil, pokaždé skončil tady a Katie se o něj postarala. Ben zaslechl nějaké pomluvy, ale odmítal na ně myslet, protože se nechtěl zbytečně trýznit. Právě dopíjel druhý hrnek kávy, když dovnitř vstoupil Clarry Jacks.

Jejich pohledy se na okamžik střetly a každý z mužů pocítil ledové zašimrání v zátylku.

„Vy jste Lock, že?" promluvil Jacks.

Ben otočil hlavu a přikývl.

„Slyšel jsem, že hledáte vraha svýho bratra. Přeju vám hodně štěstí."

„Díky. Najdu ho."

„Možná to bude chvilku trvat."

Lock pokrčil rameny. „Ještě si tu dobrých třicet čtyřicet roků hodlám pobýt. To by mělo stačit."

Jacks se na Locka znovu pozorně zahleděl. Tenhle člověk nemluví naprázdno. Clarry Jacks pocítil záchvěv úzkosti.

„Mluvil jste s Cassidym?" Jacks se odmlčel. „To byste měl, protože byl poslední, kdo ho viděl živýho a mohl by vám říct něco, co nikomu jinýmu nepověděl."

„Možná."

„Řekl vám něco novýho?"

Lock nevěděl proč, ale najednou zbystřil. Začal chladně zvažovat situaci. Mohl to být přímo Jacks? Ten chlap je zabiják – a bez nejmenších pochyb je to člověk, který mnohé ze svých aktivit drží v tajnosti.

„Moc toho nebylo." Lock sáhl po koblize. „Zdá se, že teď bude mít plný ruce práce."

Jacks zkřivil rty. „To bude. Měl byste si s ním promluvit co nejdřív – dokavad je ještě naživu.“

„Hádám, že ještě chvíli vydrží. Možná,“ dodal Ben, „ten boj taky vyhraje. Co když poslal pro svý starý kamarády z ranče Bar 20?“

Clarry Jacks sebou trhl. Tohle ho zatím nenapadlo. Když za ním přišel John Gore s nabídkou přidat se k němu a zabít Cassidyho, moc ho to potěšilo. Byl přesvědčen o tom, že tuto válku nemůže Křivé R vyhrát, a to v mnoha směrech nahrávalo jeho vlastním plánům. Válka slibovala oslabení obou stran. Znal však historky o proslulé partě z ranče Bar 20. Slyšel od Carpa, jak přišli do Snake Buttes poté, co byl Johnny Nelson zraněn, a o boji, který tam svedli.

„Tohle je místní válka,“ řekl Jacks a vstal od stolu. „Jestli chcete znát můj názor, tak odhaduju, že celá ta záležitost skončí dřív, než by sem dorazila nějaká pomoc.“

„Možná, ale Hopalong se vyzná. Slyšel jsem, že zabil zločince jménem Frazer v nějakým úkrytu v horách. Frazer byl jeden z tý bandy, která má na svědomí přepadení dostavníku, při kterým byl zabitej i můj bratr.“

Clarry Jacks zůstal beze slova stát. Že je Frazer mrtev, pro něj nebylo žádnou novinkou. Ani to, že ho zabil

Hopalong Cassidy. Jak se ale rozkřiklo, že Frazer byl jedním z lupičů?

Prudce se obrátil, přešel ulici a zamířil do svého pokoje. Sundal ze zdi krásně zdobenou winchestrovku a tiše pronesl: „Myslím, že je načase, abych to vzal do svých rukou – bůhví, co ten Cassidy může ještě odhalit!“ Vyšel ven a tiše za sebou zavřel dveře.

9. kapitola

VYHLÁŠENI VÁLKY

John Gore v akci jednal chladně a efektivně. Rančerský dům Křivého R byl sice v době, kdy byli všichni honci na pastvinách, snadno napadňutelný, avšak stačili by dva muži, aby se jim útok nevyplatil. Kromě toho byly na ranči Ireně a Lenny, a Seven Pines by jistě neschvalovalo, kdyby měly být ohroženy životy dvou počestných žen.

Jeho plánem bylo zaútočit na jezdce v době, kdy budou mimo ranč, a skolit je po jednom či po dvou. Vypočítal si, kde se asi honáci z Křivého R mohou nacházet, a podle toho se chystal rozmístit po ranči skupiny čerstvých koní, aby jeho jezdci mohli rychle přesedlat a bleskurychle se přemístit jinam. Jeho záměrem bylo vyhrát válku během jediného dne. Vůbec ho nenapadlo, že on sám je pouhou figurkou v plánech někoho jiného.

Dan Dusark, který jezdil s Hartleyem, spatřil kouřový signál povolávající jej do Corn Patch. Okamžitě věděl, co předznamenává, a zvažoval, jak se má zachovat. „Pojedu tam, Joe," prohlásil konečně. „Ne proto, abych udělal, co ode mne očekávají, ale abych se dozvěděl něco, co by Cassidymu pomohlo."

„Raději bys tam neměl jezdit," varoval ho Hartley. „Ten Harris je úskočnej jako chřestýš, to přece víš."

„Vůbec ho nenapadne, že jsem přešel na druhou stranu," nenechal se Dusark odradit. Zamračil se. „A kromě toho on není ta hlava v pozadí. Kdybych jen přišel na to, kdo to všechno řídí. Poker

od někoho dostává rozkazy, a vsadím se, že ten někdo, ať už je to kdokoli, má prsty v loupežích zlata.“

Joe Hartley olízl cigaretu a očima přelétl pastvinu před sebou. „To je možný,“ přisvědčil. „Já ti stejně radím držet se od toho hříšnýho hnízda co nejdál.“

Když Dan Dusark projížděl ulicí Corn Patch, panovalo všude ticho. I saloon byl úplně prázdný. Harris ho pozdravil pokývnutím hlavy.

„Cože je tu takový ticho?“ zeptal se Dusark. „Kde jsou všichni?“

„Kde bys asi tak myslel?“ Poker zvedl svá mohutná ramena. „Tohle je šance, na kterou už dlouho čekali, Dane. Válka mezi 3G a Křivým R otevře pastviny. Většina chlapců přešla ke Goreovi, a jakmile zatočíme s tou cháskou z Křivýho R, odeženeme z ranče všechen dobytek.“

„Co když 3G nevyhraje?“

„He?“ Harris nechápavě zíral na svého pomocníka zpod těžkých víček. „Přeskočilo ti? Gore má svoje vlastní lidi a k tomu Clarryho Jackse, Leemana, Drennana, Hankinse, Troye a půl tuctu dalších chlapů. Udeří rychle a během jednoho dne se vším skoncujou. Tentokrát máme v úmyslu tu bandu z Křivé R úplně vyřídit. Rozumíš, Dane? Definitivně s nima skoncovat. Žádnej z nich nezůstane naživu, aby se mohl vrátit a pomstít se.“

„A kam do toho zapadám já?“

Otevřely se dveře kanceláře a dovnitř vešel John Gore. Dan Dusark strnul, protože poznal, že se na něj nachystali.

„Ty pro nás budeš sledovat Cassidyho,“ promluvil Gore. „Přivedeš nám ho k průrvě Poker Gap.“

Dusark beze slova zíral na Gorea. Poprvé v životě pocítil odpor k tomu, s jakou samozřejmostí počítají s jeho souhlasem. Ano, kradl dobytek, oloupil pár lidí, ale ještě nikdy nevlákal statečného chlapa do smrtelné pasti. Najednou se ho zmocnil podivný pocit, že jeho čas vypršel, že chytil do lasa svého posledního divokého koně. Byl to pošetilý pocit, ale nedokázal se té neblahé předtuchy zbavit. Odhodil cigaretu a ubalil si další. „Cassidy,“ řekl konečně, „se řídí svým

vlastním rozumem. Není to člověk, který by si ode mne či od kohokoli jiného nechal říkat, co má dělat.“

„Zkus to,“ naléhal na něj Harris. „O všechno ostatní se postaráme. Stačí jen, abys ho dostal do průrvy.“

„Tohle se vám nepodaří!“ Dusark se pomalu narovnal. Jeho ruka s tlustými prsty se opírala o výčepní pult. Rysy obličeje mu ztvrdly. „Cassidy není žádnej hlupák.“ Upřel oči na Harrise. „Přelstil tě v pokru, todle se přece ještě nikdá nikomu nepodařilo. S Goreovýma se střetl dvakrát, a pokaždý z toho vyšel jako vítěz. Věřte mi, tentokrát to nebude jinačí. Nemoh bych jej vlákat do žádný pasti, i kdybych chtěl. Ale já nechci!“

Zaplavil jej pocit zadostiučinění a triumfu. Viděl, jak Goreův obličej rudne vztekem, a rysy Harrisovy tváře se zdály být vytesány z kamene. „Vy pitomci!“ Pokračoval chraptivě. „Nemáte šanci vyhrát! Chcete si to rozdat s chlapem, který je rozhodnější a chytřejší než býval starý Dobytkář Bob!“

Když domluvil, rozhostilo se v lokále těžké ticho. Venku zazpívala v trávě cikáda, uvnitř narážela do špinavého okna vztekle bzučící masařka.

John Gore sevřel mezi zuby doutník a pohlédl přes něj na Harrise. „Neříkals, že na tohodle chlapa je spolehnutí? Mně to ale zní, jako by přeběhl ke Cassidymu.“

„Jo, přesně tak to zní i mně,“ přisvědčil Harris. „Tak jak to s tebou je, Dane? Na čí straně stojíš?“

Dan Dusark přijal v životě už hodně příkazů, od dobrých i špatných lidí. Pojednou si uvědomil, že ať se na svůj život dívá z kterékoli stránky, nebyla to žádná sláva. Pořád ještě se z toho mohl vykroutit. Mohl se omluvit za to, že mu ujely nervy, odsouhlasit jejich plány, a pak o všem informovat Cassidyho. Anebo se jim mohl postavit hned tady, na tomto místě.

Kdyby tihle dva zaklepali bačkorama, válka by možná skončila. A pokud ne, určitě by bylo mnohem snadnější poradit si s tím zbytkem. Takže proč to nezkusit?

Vzhlédl. Byl hřmotný chlap, skoro tak velký jako Harris. Byl neoholený a špinavý, ale přesto se v této chvíli cítil výborně. Tak dobře jako ještě nikdy.

„Stojím na straně Cassidyho," prohlásil klidně, „na straně Křivýho R."

Zpříma na oba muže pohlédl. „Jezdím s těma chlapama už nějakou dobu a zjistil jsem, že se mi to líbí. Moc se mi tam líbí. Ty, Harrisi, jsi vždycky býval krysa, a co se týče tadyhle Gorea, to je vychytralej bazilišek, co nechává kojoty, aby za něj udělali všechnu špinavou práci. Ani jeden z vás v sobě nemá kapku slušný krve."

Očekával, že oba muži sáhnou po zbrani, ale nic se nedělo. Dlouhou chvíli beze slova seděli, pak se zvedl Gore. „Počítám, že tím je to vyřešený, Pokere. Dej mi vědět, co v tý věci uděláš." Energicky se obrátil ke dveřím kanceláře a pojeden prchavý okamžik se Dusark domníval, že odchází. Jeho oči jej zlomek vteřiny sledovaly a pak se v náhlém uvědomění prudce vrátily k Harrisovy. Právě včas, aby zaznamenaly obě hlavně Harrisovy pušky rudě rozkvést. Pocítil v břiše dvojitý náraz a padl k zemi.

Jak padal, stačil ještě tasit a v rychlém sledu třikrát po sobě vypálit. Nebyly to cílené výstřely, ani nemohly být. První kulka rozbila láhev na polici za Harrisem. Druhá vyryla rýhu do hrany pultu a třetí projela Harrisovi hrdlem a roztříštila mu páteř.

John Gore na oba muže zíral se sevřenými rty. Na čele mu vystoupily kapičky potu. Pony Harper padl celou vahou za výčepní pult a nebylo pochyb o tom, že je mrtev. Dan Dusark ležel natažený na zaprášené podlaze a na břiše se mu zvětšovala rudá skvrna.

Gore ho překročil a sešel po schodech ven. Přestože byl tvrdý chlap, ten masakr jím těžce otřásl. Vyhoupl se do sedla a rozjel se ulicí pryč z Corn Patch.

Dusark však ještě nebyl mrtev, pouze umíral. Pomalu, sténaje bolestí, se dovlekl k pultu a stoličkou rozbil sklo Harrisovy vitríny se zbraněmi. Našel si sharps ráže.50 a trhnutím si jej podal. Obrátil se ke dveřím a vyhlédl ven na cestu vedoucí směrem k poušti. Gore zvolna ujíždějící na koni byl dosud v dohledu.

Poušť se v mířidlu pušky tajemně vlnila, zatímco se Dusark snažil zbraň vyrovnat. Poušť se vlnila se a tančila, pak se uklidnila a Dusark stiskl spoušť.

Bizonobijka zaburácela, poskočila mu v rukách a zlomyslně ho udeřila do ramene, o něž ji slabě opíral. John Gore tři sta yardů od něj ucítil, jak se kůň pod ním zapotácel a pak padl k zemi. Na nic nečekal, vyskočil a rozběhl se ke skalám.

Dan Dusark v saloonu se zhroutil k zemi a z rukou, které už nic necítily, mu vypadla puška.

V Křivém R čekala na Hopalonga, sedlajícího si koně, Lenny Ronsonová. Tvář měla pobledlou, jako by probděla celou noc. „Hoppy," vyrazila náhle, „co se bude dít?"

Vážně na ni pohlédl. „To přesně nevím, Lenny. Vypadá to na válku, ale může se přihodit něco, co jí zabrání."

„Goreovy nic nezastaví. Alespoň dokud jim nevydáte Kida, ale ani to by asi nepomohlo."

„Když nic nezastaví je, nás taky ne."

„Hoppy, proč nenajmete Clarryho Jackse? Bob by vás určitě poslechl. Clarry je dobrý chlap."

Cassidy utáhl podpěnku. „Clarry už práci má, Lenny. Pracuje Pro Johna Gorea."

„Tomu nevěřím!"

„Je to pravda. Leeman i on se přidali ke Goreovým a spolu s nimi všechna ta sebranka z Corn Patch. Tady bude válčit Křivé R proti zbytku kraje, Lenny."

Lenny Ronsonová pozorovala, jak Hopalong dokončuje sedlání koně. Když se na něj vyhoupl, chytla ho za ruku. „On – opravdu se k nim přidal?"

„Bohužel ano."

Sevřela rty. Zatočila se jí hlava a pocítila prázdnotu. V koutku duše s tím ale vždy počítala. Nyní si to přiznala, i když dříve by ji k tomu nikdo nedonutil. Jakkoli ji Jacks přitahoval, zároveň jí naháněl strach. Do Jacksovy náruče ji zahnala hlavně neschopnost jejího bratra zaujmout rozhodnější postoj vůči zlodějům. A krom toho byl Jacks pohledný a temperamentní muž a nejlepší tanečník v okolí.

„Hoppy," řekla s nenadálou vážností, „pokud se Clarry přidal ke Goreům, pak už ho nepokládám za svého přítele. Myslím – myslím, že jsem vždycky věděla, že se mu nedá věřit."

Hopalong si balil cigaretu a vyčkával. Sám pro sebe už našel odpovědi na celou řadu otázek, ale neměl je nijak ověřené. Byl si naprosto jist, že ví, kdo zabil Jesseho Locka. Byl si rovněž jist tím, kdo řídil loupeže vytěženého zlata, a že v pozadí stojí dva chladnokrevní muži, pro něž lidský život nemá nejmenší cenu. A byl si také jist, že ví, jak se hodlají zlata zbavit. Lenny však Jackse dobře znala a určitě se vyplatí poslechnout si, zda neutrousí nějakou poznámku, která mu přinese novou informaci.

Po krátkém zaváhání promluvila. „Zná zdejší kraj dobře, Hoppy, velmi dobře. Když jsem ho poznala, právě přijel do města a už tehdy to tu dobře znal.

Dud jednou řekl, že Clarry je důležitý člověk. Že všichni skáčou, jak on píská. Nejen ta sebranka z Corn Patch, ale i přední mužové ve městě."

Hopalong se zamyslel a zeptal se: „Myslíte, že tady už někdy předtím byl?"

Lennyin pohled zabloudil k Frenchymu, Kidu Newtonovi a Milliganovi, kteří postávali nedaleko ubytovny. Shorty Montana ležel na vrcholu blízkého vršku a dalekohledem sledoval, zda se k nim někdo neblíží.

„Lenny," pokračoval Hopalong, „za tím vším, co se tu děje, stojí jeden nebo možná dva muži. Jedním z nich je myslím Pony Harper. Ten druhý by mohl být Poker Harris, ale spíš bych řekl, že je jen malá ryba. Na první pohled se může zdát, že ohniskem všech nepravostí je Corn Patch, ale já si myslím, že ten hraje jen druhé housle. Clarry Jacks zřejmě ví, kdo tomu všemu velí. Pokud si vzpomenete na cokoli z toho, co říkal, co by nám mohlo pomoci, povězte mi to. Clarry není nikde zaměstnaný, ale přesto má dost peněz. Zajímalo by mě, kde je bere."

Zamračila se. „Je tady jeden muž, říkal mu Laramie. Někdy se spolu bavili, ale vždycky tak, aby je nikdo neslyšel."

Laramie!

V tom okamžiku se na svahu objevil Joe Hartley. Pobídl koně, procválal kolem ohrady a zastavil se u Hopalonga. „Vyrazili!" zvolal. „Ze 3G vyjela skupina jezdců a setkala se s jinou skupinou jižně odtud. Zamířili k našemu srubu ve Willow Springs!"

„Kde je Dan?“

Hartley se zatvářil ustaraně. „Zachytil kouřový signál z Corn Patch. Vždycky ho tak přivolávali. Už je to pár hodin.“

„Děje se něco kolem Corn Patch?“

„Ne. Ale mezi jezdci 3G jsem poznal toho grošáka, na kterým jezdí Hankins. Napočítal jsem devět jezdců.“

„Dobrá, Joe, zůstaneš tu s Bobem Ronsonem a Číňanem. My se rozjedem k té bandě z 3G a pak do Corn Patch. Kdyby se tu událo něco, o čem bychom měli vědět, nebo kdyby přijeli sem a napadli ranč, pošli nám z hřebene kouřový signál. Uvidíme ho.“

Vyjel z údolí v čele dalších čtyř jezdců. Bylo už po poledni a mnoho času nezbývalo. Hopalong neměl nikterak v oblibě války mezi ranči, ale věděl, že před touto válkou nemohou couvnout a že ji musí vyhrát. Rozhodující úder však už byl zasazen jižně odtud, v Corn Patch.

Dan Dusark zemřel, ale jeho smrt nebyla marná. Spolu s ním zahynul i Poker Harris, co však bylo ještě mnohem důležitější, Dan svým posledním výstřelem, vypáleným současně se svým posledním vydechnutím, zhatil všechny plány ranče 3G.

John Gore byl hlavou ranče. Ani drsný a neurvalý Con se mu nedovážil vzdorovat. John byl šéfem, jenže byl pryč. Skupinky jezdců, které měly za úkol rychle udeřit na různých místech a okamžitě se přemístit jinam, očekávaly jeho rozkazy, on však odjel do Corn Patch a už se nevrátil. Poslední Danův výstřel ho sice nezranil, ale zlomil vaz jeho koni, a tak John zůstal opěšalý kdesi v horách na míle daleko od míst, kde potřeboval být.

Dusark měl v Corn Patch svého koně, ale John nemohl vědět, že Dan leží mrtev na podlaze s mohutnou bizonobijkou vedle sebe, a John byl opatrný člověk. Od chvíle, kdy přišel o koně, trvalo celé tři hodiny, než se konečně dostal k Dusarkovu mustangovi. Bylo to však divoké zvíře, které nemělo mnoho důvěry k muži, jenž se k němu připlazil, a splašilo se, jakmile se ten cizí muž postavil. Klející John Gore se za prchajícím ořem těžkopádně rozběhl. Vraník držel hlavu zpříma a nakloněnou na jednu stranu, aby se mu otěže nezapletly mezi nohy, a tryskem cválal pryč. Zpocený John Gore, běsnící vzteky a celý pokrytý prachem, se s nadávkami zastavil.

Pečlivě připravený plán útoku čekal na jeho návrat. Konečně, téměř před polednem, se Con rozhodl, že vezme běh věcí do vlastních rukou a začne úderem na srub, ve kterém se měli nacházet dva muži z Křivého R. Ti dva muži se však už za rozbřesku vrátili na domovský ranč a nyní cválali za Hopalongem Cassidym. Dusarkova kulka zničila dokonalé načasování celého plánu a nyní už bylo pozdě. Generál armády 3G s klením supěl do kopce nedaleko Corn Patch, zatímco pouhých dvacet yardů od něj na něj čekal zlomyslný mustang, jenž si tuto hru na honěnou začínal zjevně vychutnávat.

Skupina jezdců z Křivého R s Hopalongem Cassidym v čele si zkrátila cestu úzkou roklí, a když vjela na poušť, Hopalong si všiml skupiny stop. Přitáhl svému koni uzdu, gestem vyzval ostatní, aby se zastavili, a pozorně si stopy prohlédl. Patřily dvěma mužům na koni a několika koním bez jezdců. „Mířili na sever," řekl. „Co asi měli za lubem?"

„Jsi si jist, že ty koně jen vedli?" ptal se Milligan. „Mohla by to být skupina, co mířila do Willow Springs."

„Na těch koních nikdo nejel, kromě dvou," odpověděl Hopalong s jistotou, kterou mu dala léta čtení stop.

Pokračovali východním směrem, když na Hopalongův signál opět zastavili. „Další skupina koní," řekl. „Jeden jezdec." Setřel si z čela pot, posunul si širák do týla a zamžoural přes sluncem zalité hřebeny hor a pelyňkem zarostlé pláně k místu, kde dno údolí pokrývalo temně modré jezero. To jezero bylo fata morgána, stopy koní však nikoli. Něco znamenaly.

„Vsadím se, že rozmisťují čerstvé koně. Mají v plánu přemisťovat se po tomto kraji hodně rychle a na velké vzdálenosti a postupně nás postřílet. Čerství koně jim mají sloužit k tomu, aby si udrželi rychlé tempo."

„Něco takovýho mohl vymyslet jenom John Gore!" zvolal Frenchy.

Hopalong si posunul klobouk dopředu a znovu se rozjel směrem k východu. Ranč 3G byl opuštěný, jen v ohradě podupávali koně. Hopalong seskočil, zvedl závory a halekáním a máváním rukama vyhnal koně ven. S úsměškem se obrátil k ostatním.

„Frenchy, vy dva s Kidem budete dávat pozor a dáte nám vědět, kdyby se někdo objevil. Tex a Shorty půjdou se mnou. Posbíráme všechno jídlo, které tu najdeme, a ukryjeme je na místě, kde je nenajdou. A totéž uděláme s municí. Ta banda se ani nestačí vzpamatovat, a bude bez koní!“

Tex a Shorty s chechtáním zaútočili na spíže a zásobárny a poodnášeli všechny konzervy a další potraviny do díry ve skalách, kde je pečlivě zamaskovali. Hopalong se znovu vyhoupl do sedla a zamířil k severu.

Nyní už měl v hlavě hrubý plán. První skupinka koní byla odvedena na sever, pravděpodobně k Mandalay Springs.

Pokud tam čekají na jezdce, snadno je najde; a až je odvede a pustí na svobodu, nebude trvat dlouho a osazenstvo 3G se změní v pěšáky. V očekávání čerstvých koní nebudou zvířata, na kterých nyní jezdí, nijak šetřit, takže je brzy uštvou.

Cestou se snažil vtisknout do paměti mapu ranče, a než se snesla noc, našel další dvě skupinky koní, pustil je na svobodu a odehnal do hor.

„Kouř!“ zvolal Frenchy najednou. „Myslíš, že to je signál z domu?“

Hopalong zamžoural proti slunci. „Ne, vypadá to, že hoří srub ve Willow.“

„Zatraceně!“ vybuchl Kid. „Měl jsem v něm svoji sváteční košili!“

„Kecáš!“ zavrčel na něj Milligan. „Jaktěživo jsi žádnou sváteční košili neměl!“

„Cože?“ obořil se na něj Newton. „Jasně že měl! Což se o tobě ovšem nedá tvrdit. V životě sis na ty svoje haksny nenavlíkl ani žádný fusekle.“

„Není nad boty bez fuseklí,“ spokojeně se uchechtl Tex. „Aspoň mi není horko. Proč to nezkusíš taky?“

„Jo, to bych musel mít na patách bizoní kůži jako ty,“ usadil jej Kid.

Hopalong se zasmál. Připomnělo mu to jeho staré kamarády z ranče Bar 20, Reda Connorse, Johnnyho Nelsona, Lankyho a ostatní.

Den se odbelhal za obzor a zanechal za sebou jen posledních pár cárů světla. Vzduch se citelně ochladil. Ve vyšších nadmořských výškách, kde je vzduch řidší, a nad pouštěmi, jež nejsou chráněny mraky, se denní vedro velmi rychle mění v noční chlad.

Hopalong si cestou v duchu odškrtával místa, jež navštívili, a koně, které rozpustili. I kdyby se honákům z ranče

3G podařilo pár koní zase chytit, v poledne příštího dne už nebudou mít na čem jezdit. Koně, které nyní mají k dispozici, se během noci do jisté míry osvěží, ale náročnou jízdu, jež se od nich zítra očekává, určitě nezvládnou.

Když si Hopalong představil rozmístění koní, udělal si hrubý obrázek toho, co John Gore zamýšlel. Zjevně nepočítal s tím, že Hopalong svolá své jezdce, a předpokládal, že je zastihne nepřipravené a rychlými údery je po dvou či po třech zlikviduje. Jenže očividně mu něco nevyšlo, protože vyjeli až velmi pozdě. Pokud byl jeho odhad správný, pak jeho lidé hodlali pokračovat z Willow Springs buď severně do Mandalay, nebo jižně do Poker Gap. V Mandalay však žádné koně nenajdou, stejně jako v Rabbithole.

Pokud by se rozjeli na jih do Poker Gap, pravděpodobně by tam našli čerstvé koně, ale je docela dobře možné, že se tam už utábořili a vyčkávají.

Hopalong nevěděl, že jeho odhad byl správný. Stejně jako netušil, že v Poker Gap vyčkávají právě jeho příjezdu v doprovodu Dana Dusarka. Takový byl plán, který John Gore se svými muži domluvil. Nemohli vědět, že zmizení jejich šéfa a velitele je předzvěstí katastrofy.

Jezdci ranče 3G dorazili do Poker Gap těsně před západem slunce. Ponechali své hřebce v kaňonu, rozdělali si oheň a připravili večeři. Hankins z vrcholu kopce vyhlížel Cassidyho. Zhruba v době, kdy se Hopalong obrátil k Poker Gap, zaznamenal Hankins na stezce osamělého jezdce.

Hankins na tu dálku nebyl schopen rozeznat jeho identitu a bylo mu jasné, že než sem dorazí, bude úplná tma. Seběhl z kopce dolů k ohni a vysvětlil situaci Conu Goreovi a Clarrymu Jacksovi, kteří se v

době Johnovy nepřítomnosti dělili o vedení. Předpokládal, že ten muž je Cassidy, což jim také řekl.

„Přenocuje dole u pramene," řekl Con. „Není pravděpodobný, že by v tý tmě jel dál. Tam ho dostaneme."

„Neměl s ním být Dusark?" namítl Troy.

„Mohlo se přihodit něco, co změnilo naše plány. V každým případě nejdůležitější je, že ho tu máme. Buďte pěkně zticha a dejte mu čas, aby se uložil ke spaní. Jak daleko je to k tomu prameni?"

„Tak půl míle," řekl Boucher. „Víc to není."

„Zajímalo by mě, kdepak jsou asi ti honáci, co měli být ve Willow," ozval se Leeman. „Nelíbí se mi to. Vyjeli jsme pozdě a Cassidy už asi něco vyčmuchal."

Clarry se pohodlně opřel a zapálil si. „Vykašli se na to, Dude. Zbytečně si lámeš hlavu. Jsme tady, a to je hlavní, ne? Co nám tak asi může udělat?"

„John tu není," připomněl Boucher. „Nechce se mi to líbit."

„V týdle chvíli bude už nejspíš doma," řekl Con. „A dozví se, že jsme to už rozjeli. Jen žádný zbytečný starosti."

John Gore v té chvíli právě rozdělával oheň v kamnech v kuchyni v Corn Patch. Zpocený, unavený a celý zaprášený se na nohách plných puchýřů dopotácel z hor do městečka. V lokále našel oba muže mrtvé. Aniž by se některého z nich dotkl, zamířil rovnou do kuchyně, kde si začal připravovat rychlou večeři.

Muž, který se objevil u Poker Gap, byl Ben Lock, který sledoval svoji vlastní stopu. Donesly se mu zvěsti o bohaté zlaté žíle, na kterou Clarry Jacks narazil v dole nad Star City, a došel ke stejnému závěru jako Hopalong. Nejlepším způsobem, jak se zbavit uloupeného zlata, je najít je v jiném dole.

Až bude roztaveno a odlito do jiné formy, bude nemožné je identifikovat. Pak se dá obvyklým způsobem odprodat. Ben Lock si také všiml, že zvěsti o nálezu zlata šíří po městě hlavně Pony Harper. Neuniklo mu také, že Clarry Jacks tráví většinu svého času poflakováním po městě či vyjížďkami s Goreovými a na hledání zlata by mu sotva nějaký čas zbyl. A pokud věděl, v uplynulém týdnu se určitě nikde poblíž Star City nevyskytoval.

Stejně jako Hopalong usoudil i Ben Lock, že cílem celé této záležitosti je zbavení se uloupeného zlata. Zlato v prutech nebylo tak výnosným obchodním artiklem, jak by si nezasvěcení mohli myslet, protože ilegálními kanály by ztratilo nejméně čtyřicet procent své hodnoty. Navenek neexistovalo mezi Clarrym Jacksem a Ponym Harperem žádné spojení. Jen zřídka je bylo vidět pohromadě a nezdálo se, že by měli něco společného. Lock však byl přesvědčen, že ve skutečnosti představují ti dva velmi silnou kombinaci a že Goreovi jim svými skutky jen nahrávají. John Gore se svou prudkou, vznětlivou a zatvrzelou povahou Clarrym Jacksem pohrdal a nerozpoznal, že za jeho lehkomyslnými způsoby a líbivým zevnějškem se skrývá pronikavý úsudek spojený s prohnaností a lstivostí.

Během noci po přestřelce v Corn Patch přijel Jacks do města a krátce se zastavil v Harperově kanceláři. Vešel do ní zadními dveřmi, které Ben Lock sledoval. Jacksův příjezd ho naplnil uspokojením. Sám byl ve městě nový a neovlivněn dříve zformovanými názory na jeho obyvatele, rychle došel k závěru, že Pony Harper je muž dvou tváří – zároveň politik i podvodník a zloděj vyšší kategorie. Když Clarry Jacks odjížděl z města, Ben Lock jej sledoval. Jejich cesta vedla do Poker Gap.

Pod rouškou tmy ranč ožíval přípravami na blížící se střet. John Gore právě dojídal v Corn Patch svou večeři. Ben Lock se utábořil u pramene v Poker Gap a hlídky 3G, které ho viděly přijíždět, usoudily, že je to Hopalong Cassidy. Sám Hoppy s dalšími čtyřmi jezdci z Křivého R se blížil k Poker

Gap od severozápadu. A zatímco jezdci z ranče 3G vyčkávali, Clarry Jacks vyklouzl do tmy a odjížděl směrem k jihovýchodu.

Clarry Jacks měl v sobě instinkt, který zvířatům umožňuje rozeznávat nadcházející změny počasí; jeho instinkt se však týkal nikoli počasí, nýbrž lokality. Poznal, kdy je hra u konce, a byl dost prohnaný, aby viděl, že ať už bude Hopalong zabit či nikoli, v tomto kraji bude pro něj samotného nadlouho velmi nezdravo.

Byl mužem bez jakéhokoli pocitu loajality a bez skrupulí. Duda Leemana akceptoval jen proto, že mu byl užitečný pro svoji

nelítostnou odvahu. Nyní už stál pouze o jedinou věc. Dřív si brousil zuby i na Křivé R, nyní stál pouze o zlato a chtěl je jen sám pro sebe. Bylo tedy přirozené, že jeho myšlenky v tomto okamžiku kroužily nikoli kolem Cassidyho, nýbrž kolem Ponyho Harpera.

Zastavil se, aby se ohlédl na stezku za sebou. Jeho chladné oči si pozorně prohlížely horizont, který záměrně překročil. Ani jediná z hvězd nebyla zakryta postavou jezdce, který by ho sledoval. Obrátil se a pokračoval v cestě. Na Gorea a Cassidyho si už ani nevzpomněl. Doufal, že se Goreovi podaří Hopalonga zlikvidovat, ale jeho chladné sobecké mysli byl výsledek lhostejný. Jeho plán jak se zbavit zlata byl nyní nepoužitelný. Pojede do úkrytu, sebere všechno, co má nějakou cenu, a pak zamíří do dolu u Star City a odnese zlato.

Po návratu navštíví Corn Patch a zbaví se Harrise a potom provede totéž s Ponym Harperem. Nehodlal za sebou zanechat žádné pomstychtivé nepřátele.

Později, pokud válka pro Goreovy skončí úspěšně, se může do kraje vrátit. S tím, že chce získat všechny výhody prostřednictvím bezohledného vraždění, si nedělal těžkou hlavu.

Hopalong Cassidy zavedl své muže do skalní soutěsky. Jeli na čerstvých koních, zabavených ze stáda 3G. Na úzkém proužku oblohy nad nimi jasně zářily hvězdy. Obklopovala je hluboká temnota a jedinými zvuky bylo klapání koňských kopyt na kamenech, vrzání kožených sedel a občasné zaržání.

Na základě svých četných zkušeností z válek mezi ranči nebyl Hopalong tak pošetilý, aby si to namířil přímo do Poker Gap. Zvolil cestu oklikou skrze Rocky Canyon a měl v úmyslu dostat se do Poker Gap tak, že překročí sedlo, aby je nikdo nezahlédl nějakým průhledem. Asi po hodině si našli místo k táboření.

Frenchy se vydal na průzkum a vrátil se znepokojený. „Hoppy, jsou tam dva tábory. Vidíme je přímo pod námi. Ten v Poker Gap je přímo uprostřed u pramene. Hoří tam oheň, ale tentýž hombre si rozdělal další oheň mezi skalami, asi třicet stop dál."

Doplazili se k okraji příkrého svahu a nahlédli přes něj dolů. Bylo to, jak Frenchy popsal. Hopalong se chvíli díval a pak pokýval hlavou. „To je přece úplně jasné, Frenchy. Podívej se na odraz toho

menšího ohně. Jeho záři pohlcují okolní skály. Vsadím se, že není odnikud vidět, pouze odtud seshora. Ten hombre si rozdělal normální táborák, aby ho každý viděl, ale sám chce zůstat nespatřen. Proto si vaří večeři u ohně ukrytého ve skalách. A zároveň od něj může pozorovat ten větší oheň.“

„Teda, ať visím,“ pokýval hlavou Ruyters. „Fakt, je to jasný jak facka. Zajímalo by mě, kdo to asi je.“

„Podívejme se na druhý tábor.“

U malého ohníčku byly vidět stíny několika mužů. „Tamhle jsou, je to jistý jak rána z revolveru!“ zašeptal Tex Milligan. „Jejich devět nebo deset.“

Hopalong zkoumal situaci. Bylo zřejmé, že muži si zvolili pečlivě ukryté místo, a osamělý táborník u pramene o jejich existenci pravděpodobně nevěděl, stejně jako oni o jeho, ale to už tak jisté nebylo. Začít bitvu ve tmě bylo nebezpečné nejen pro nepřátele, ale i pro přátele, a Hopalong nehodlal rozpoutat boj zrovna teď, když se mu mohl vyhnout.

Sklouzl z hřebene a v úkrytu za velkým balvanem si v podřepu ubalil cigaretu. „Tam dole nás čeká hromada potíží,“ řekl, „a otázka je, jak to zvládnout, aniž by některý z nás zaplatil životem.“

Shorty Montana pohrdavě odfrkl. „Prostě sednem na koně, vrazíme mezi ně v každý ruce bouchačku a postřílíme je. Budou tak překvapení, že se nezmůžou na odpor.“

„Možná,“ připustil Hopalong, „ale mám jiný nápad. Třeba by to mohlo fungovat.“

Tiše vysvětloval svůj plán, a jak pokračoval, začali se muži pochechtávat. Přestože milovali boj a byli odhodláni vyhnat každého protivníka ranče Křivé R z kraje, měli také obhroublý smysl pro humor a milovali kanadské žertíky, což je záliba, ze které žádný kovboj nikdy nevyroste. A to, že tento žert, pokud se tak dal nazvat, bude znamenat i nepřítelovu konečnou porážku, mu dodávalo obzvláštní půvab.

„Nejprve,“ vyzval je Hopalong, „kdo z vás je nejlepším Indiánem? Nebo ještě lépe – kteří dva z vás?“

„Já,“ přihlásil se okamžitě Newton. „Vychovali mě Šošoni. Dovedu ukrást teleti kůži, aniž by si kráva vůbec všimla, že jsem někde nablízku.“

„Ech!“ přerušil ho Tex. „Nevěř mu, Hoppy. Ten by nenašel stodolu za bílýho dne, ani kdyby k ní byl uvázanej provazem. Kromě toho je to ještě cucák. Není to tak dávno, co se počurával do plenek!“

„Che!“ zvolal Kid Newton. „Já už s tím na rozdíl od tebe aspoň přestal.“

„Dobrá, půjdete vy dva. Odplížíte se dolů a odvedete čerstvé koně. S těmi uštvanými se neobtěžujte. Poznáte je snadno, protože budou buď ještě mokří, nebo budou mít srst ztuhlou od zaschlého potu.“

„A nenechte si ustřelit hlavu,“ poradil jim Shorty a opřel se o balvan. „Ačkoli, na co vy dva potřebujete hlavu, je mi záhadou.“

Zamumlali něco peprného v odpověď a začali klouzat dolů po svahu. Frenchy Ruyters se překulil a kývl bradou směrem k nim. „Fakt je, že Kid je rychlej a mrštnej,“ řekl. „Tex taky není špatnej, ale na Kida nemá.“

Sledoval, jak Hopalong vstává. „Kam se chystáš, Hoppy?“

„Na výzvědy. Zajímalo by mě, kdo je ten hombre dole, co táboří sám. Ty tady zůstaň a buď připraven krýt ty dva hochy, kdyby bylo potřeba. Až se vrátím, pustíme se do další části mého plánu.“

Příkrý svah před Cassidym byl pokrytý štěrkem, mezi nímž prorůstaly trsy trávy a nízké keříky greasewoodu. Vegetaci doplňoval řídký jalovcový porost, jenž mu skýtal při jeho cestě dolů jakous takous ochranu. Přesto se musel pohybovat ve tmě s nejvyšší opatrností, aby ho neprozradilo ani jediné zarachocení kamínku.

Druhý z ohňů už téměř dohořel, ale první jasně plál, jak na něj někdo před chvílí přiložil. Na místě, kde se neznámý utábořil, žhnulo jen pár uhlíků. Hopalong Cassidy kroužil kolem ohňů a opatrně se k nim přibližoval. Byl od nich jen pár yardů, když zaslechl tichý šelest. Napjatě naslouchal do tmy. Pak to uslyšel znovu. Zvuk hrubé látky otírající se o trávu či křoviny. Jen pár stop od něj se stejným směrem plazil ještě někdo další! Napínal uši a zaslechl další pohyb po své levici. Došlo mu, že spolu s ním se plazí několik dalších mužů, všichni k velkému táboráku před sebou. Viděli i menší oheň?

Pochyboval o tom, že je možné spatřit jej odjinud než seshora. Hopalong se přisunul blíže k plazícímu se muži, zachytil jeho hlavu, jež se rýsovala proti hvězdami poseté obloze, a praštil ho svým šestiranným revolverem. Muž se zachroptěním klesl na zem. Ticho.

Náhle prořízlo noc pronikavé zaječení a na tento signál se muži zvedli a rozběhli se k ohni. Pak se v běhu zarazili a bezradně se rozhlíželi kolem sebe. Tam, kde se zdálo, že leží spící muž, našli jen dvojitou řadu kamenů zakrytých přikrývkou.

„Je pryč!“ zaklel Hankins. „Ten zatracenej Cassidy nás vypek!“

Hopalong se ve tmě spokojeně ušklíbl. Vykoukl přes balvany a zahleděl se do tmy. Brzy poznal několik mužů. Byl tam Con Gore, Dud Leeman, Drennan, Hankins a Rawhide!

„Hele, kde je Troy?“ zvolal Hankins. „Co je s ním?“

„Plazil se přece s námi!“ přidal se Drennan. „Kde kčertu vězí? Že by se někde zašil?“

Hopalong spěšně zapadl do tmy a zamířil ke svahu. Stále ještě nevěděl, kdo je ten cizinec. Tušil však, že nebude daleko. Stěží by se mohl ztratit, aniž by ho Hopalong zaslechl nebo zahlédl.

Ohromený výkřik ho varoval, že Troy byl nalezen. V místě, kde se muži shromáždili, viděl temnou skvrnu. Vyšplhal se po svahu nahoru a přidal se ke svým mužům. K jeho překvapení byli Kid Newton a Tex Milligan už zpátky. Oba se dusili smíchy.

„Pustili jsme všechny jejich koně!“ hlásil Tex šeptem. „Teď jsou z nich pěšáci.“

„Vlastně jsem tam neviděl Jackse,“ uvědomil si Hopalong náhle. „Ale jeho pravá ruka Leeman tam byl.“

„Pak tam musel být i Jacks!“ Newton se naklonil kupředu. „Jeden kůň chyběl. Na zemi ležel provaz, na kterým byl uvázanej, ale kůň byl pryč. Hmatal jsem v trávě po stopách a našel jsem místo, kde na toho koně nasedl chlap v zánovních holínkách s vysokými podpatky.“

„Kam asi mohl odjet?“ uvažoval Ruyters.

Hopalong věděl, že Kid Newton má stejné podezření jako on: že Clarry odjel na schůzku s Lenny Ronsonovou. Pak ho napadlo něco jiného. Co když se vydal do skrýše? Odtud k ní nebylo daleko. Možná je přímo vůdcem bandy!

Muž, jenž zabil Thackera, byl pohotovým střelcem, a to Clarry určitě je. Hoppy okamžitě věděl, co musí udělat.

„Připravili jsme je o koně," pravil. „Odtud na ranč 3G to mají dobrých třicet mil. Dříve než zítra večer či v noci se tam nedostanou. Klidně můžete odjet domů."

„A co ty?" ptal se Ruyters.

„Nu, já mám ještě jednu prácičku," řekl Cassidy. „Potřebuju si někam zajet. Vy, hoši, ujíždějte domů. Vrátím se k vám zítra nebo pozítří." Zívl si. „A taky mě napadá, že si všichni potřebujeme trochu zdřímnout. Brzy se rozední a pak se můžeme vydat na cestu."

Avšak za rozbřesku, sotva otevřeli oči, zaslechli zezdola hlasitý výkřik, po němž následovala hotová bouře kleteb. Hopalong, který si právě sedlal koně, se zeširoka usmál na Frenchyho. „Co myslíš, proč se ti ňoumové tak čertí?"

Kid Newton se k nim s úsměvem přišoural. Revolver po levém boku měl zavěšený pažbou dozadu, avšak ten po pravém pažbou dopředu. Obě zbraně byly nachystány pro tažení levou rukou. „Klidně si ještě můžeme dát kafe, Hoppy," řekl. „Počítám, že se tu ještě zdržíme, abychom si vychutnali, až se ti hombres vydají na pochod."

„Moc se k nim nepřibližuj," varoval ho Milligan, „nebo tě připraví o toho tvýho mustanga a pěšky šlapat budeš ty! Pořád ještě maj čím střílet."

Shorty Montana přistoupil na okraj srázu, aby ho bylo vidět, a hleděl dolů. „Hej!" zahalekal náhle. „Hej, vy poserové!"

Všichni se jako na povel otočili a zvedli k němu hlavu. „Pochodem vchod!" halekal Shorty. „Nemáte to dál než nějakých třicet mil! Při troše štěstí jste do večera doma. Teda – jestli vám vydrží haksny!"

Con Gore vztekle zaklel a chopil se pušky. Shorty se okamžitě spustil na kolena a překulil se zpátky od okraje kaňonu. Pak se se smíchem vztyčil, ale dával si pozor, aby byl dost daleko od srázu a nestal se snadným terčem.

Hopalong Cassidy osedlal koně a znovu vyrazil na východ, nyní však s jasným záměrem, neboť kdesi vepředu se pohyboval pistolník,

jenž se v zacházení se zbraní vyrovnal všem protivníkům, které kdy měl, či je dokonce předčil.

Před ním se rýsovaly stopy, které snadno identifikoval jako stopy koně s jezdcem na zádech. Hopalong Cassidy si byl jist, kam má jezdec namířeno. Mohl se mýlit, ale všechny známky nasvědčovaly, že tomu tak není.

Pak se však na stezce objevily další stopy. Patřily neokovanému koni, ale jezdec nebyl Indián.

Kdo to tedy byl? Ten tajemný táborník v kaňonu?

Další ozbrojený jezdec?

Přítel, či nepřítel?

10. kapitola

PŘESTŘELKA

Události posledních dní dělaly Ponymu Harperovi starosti. Netrpělivě očekával nějaké zprávy. Avšak těch pár jezdců, kteří dorazili do města, nehlásilo žádný pohyb ani na ranči Křivé R, ani na 3G.

To byla záhada, kterou si nedokázal vysvětlit. Znal divokost a surovost rančovních válek, ale tento klid mu drásal nervy. Podle všech pravidel mělo dojít k soubojům a přestřelkám, avšak pouze jediný honák se zmiňoval o tom, že zaslechl výstřely, nic ale neviděl. Harperův zvěd nalezl na ranči 3G pouze mrtvolné ticho, prázdné koňské ohrady a žádné známky života.

Jelikož Harper spoléhal na to, že ho tato válka zbaví jeho soupeřů, myslel nyní více než na Ronsona na jiné muže. Od chvíle, kdy byl Thacker nalezen mrtev a s prázdnými kapsami, ze kterých někdo odstranil peníze i dokumenty, měl Harper těžkou hlavu. Pokud Thacker měl u sebe něco, co by ho mohlo usvědčit, pak je ten důkaz nyní v rukou jeho vraha – a Pony Harper věděl přesně, kdo jím je.

Konečně se dozvěděl, že se na Křivém R vrátili čtyři honáci, ale Hopalong Cassidy mezi nimi nebyl. Odjel někam s posláním, které znal jen on sám. Co když se zase vydal do skrýše? Co by tam mohl objevit? Či snad zamířil do dolu u Star City?

Harper měl pocit, že mu osud utahuje oprátku. Přejel si prstem po límci a trpce zaklel. Právě když se mu všechno tak dařilo! Jistě, pokud to dopadlo s Goreovými špatně, Clarry Jacks byl s nimi a třeba už je po smrti. Tato možnost Harpera potěšila, ale příliš s ní nepočítal, neboť Jacks zatím osvědčil neochvějný smysl pro to, jak

zůstat naživu. S úzkostí si připomněl, jak dopadla banda Dakoty Jacka a jak skončil sám Dakota Jack. Nebylo pochyb, že Clarry je nebezpečný.

U baru se k němu přitočil Joe Turner a ukázal palcem na Harringtona, stojícího opodál. „Ptal se po vás."

Harper přistoupil k Harringtonovi a otřel si čelo. „Horko," prohodil.

„Jo, to jo," odvětil usmívající se Harrington zvesela. „A bude hůř. Našli Pokera Harrise a Dana Dusarka. Oba mrtvé. Prý se navzájem postříleli."

„Myslel jsem, že ti dva si šli na ruku."

„Možná. Dneska těžko poznáte, na čí straně kdo stojí."

„Zůstal v Corn Patch někdo?"

„Ani noha."

„Pokud je John Gore po smrti," poznamenal Harper zamyšleně, „pak to znamená konec války."

Ano, pokud je John Gore mrtev, pak válka skončila. Harper si znovu osušil čelo. A Cassidy pak pomůže Lockovi vypátrat vraha Jesseho. Neměl nejmenší pochybnost o tom, že by to ti dva dokázali. Zamračeně hleděl na svůj odraz v zrcadle. A budou-li tuto stopu sledovat dál, mohou odhalit spoustu dalších věcí. Pocítil náhlou vyčerpanost a strach. Všechny jeho plány budou rozdrceny napadrť!

Další starosti mu dělalo zlato. Převezli je do dolu u Star City. Nemohl pověřit Rawhidea, aby na ně dával pozor, protože mu pošetile dovolil, aby se spolu s Jacksem připojil k ranči 3G. Tam sice mohl na Jackse dohlédnout, ale pokud by se pistolník rozhodl někam odjet na vlastní pěst, stěží mu v tom mohl zabránit. Dříve si byl jist, že je schopen udržet Clarryho Jackse pod kontrolou, avšak nyní si neochotně začínal přiznávat, že to nikdy nebyla pravda. Jacks si vždycky dělal, co uznal sám za vhodné, a respekt, s jakým naslouchal Ponymu, byl jen zdánlivý.

Harris to má tedy za sebou. Ten proslulý král Corn Patch se zdál být nezranitelný. Stal se symbolem, protože dokonce ani autorita Dobytkáře Boba nedokázala otřást jeho vládou v onom koutku hor. Oslabit ji, to ano. Jeho okruh moci se zúžil, nikdy však nepřestal existovat. A nyní ten Harris, který se zdál být stejně nesmrtelný jako

samy hory, odešel na věčnost a rozplynul se jak obláček dýmu. Pony Harper si olízl suché rty.

Moc se nevyspal a bylo to na něm znát. Nervy měl napjaté k prasknutí, byl popudlivý. Odkráčel ke dveřím a zahleděl se ke stájím, kam vždy nejprve zamířili všichni nově příchozí.

„Kéž už bychom se něco doslechli!“ pravil hněvivě. „To ticho mi drásá nervy!“

Harrington na něj zamyšleně pohlédl. „Jaké želízko v ohni vy můžete mít? Nejste na straně Goreových a jedinou další stranou, která utrpí, jsou zloději dobytka. Anebo,“ dodal potměšile, „lupiči zlata.“

„Naznačujete, že s nimi mám něco společného?“

„Vy?“ zeptal se Harrington nevinně. „Koho by něco takového mohlo napadnout?“ Odmlčel se. „Jacks? To je něco jiného. Vždycky byl při penězích, ale nikdo nevěděl, odkud je bere.“ Zapálil si cigaretu. „Nashle, Pony.“

Harper za ním zasmušile hleděl se stisknutými rty. Musí si dávat pozor, aby se ovládal.

Joe Turner ho pozoroval a tajně se usmíval. Pokud je Harper vyveden z míry, pak Turner získá víc, než ztratí. Od příjezdu Hopalonga Cassidyho byl Turner rád, že je jen malá ryba, které si nikdo nevšimne. Takhle to měl nejraději. Lepší je být malou rybou a zůstat naživu.

Johnu Goreovi se konečně podařilo chytit koně. Ne toho, kterého honil předtím, ale jiného, jenž odněkud utekl a klusal k jedinému domovu, který znal. Gore uháněl na ranč 3G a po příjezdu ho uvítaly prázdné ohrady a ticho. Nikde nenašel žádné jídlo, žádnou munici a ani známku po svém bratrovi a honácích. V panice vyběhl na hřeben nejbližšího kopce a dalekohledem pátral po poušti. Nejprve nic neviděl, a pak spatřil pouze jakousi černou linii, která vypadala, že se hýbe.

Přimhouřil oči a snažil se rozeznat, co nebo kdo to je. Snad dobytek táhnoucí za vodou. Ve skutečnosti to byli jeho muži se rty rozpraskanými horkem a žízní, celí zaprášení a zuřiví. Půl tuctu zabijáků plných vzteku a touhy po pomstě. Nejzuřivější z nich byl

Troy, jehož i za běžných okolností nenávistnou náladu ještě posílila rána do hlavy, kterou mu Hopalong uštědřil svým revolverem.

John Gore horečně přemýšlel. Nejvíce ze všeho potřeboval koně, na ranči však nyní žádný nebyl. Ani ve Willow Springs žádného nenajde. Nejbližší místo, o kterém věděl, bylo Mandalay. Netušil, že i koně tam nachystaní byli rozehnáni.

Vrátil se k uondanému mustangovi, na němž přijel na ranč, a vyhoupl se do sedla. Zatímco se koník svižně rozjel, Goreovy myšlenky se zatoulaly ke Křivému R.

Ranč ležel blíže než Mandalay Springs. Všichni honáci budou pryč a bude tam spousta koní. Rychle došel k rozhodnutí a změnil svůj směr na západní. Právě taková drobná rozhodnutí určují směr, kterým se bude ubírat lidský život. Neboť John Gore si vybral cestu smrti.

Pokud by pokračoval do Mandalay, nenašel by žádného čerstvého koně a nezbývalo by mu než čekat, až se jeho koník zotaví či až jej tam někdo najde. Zůstal by stranou a v bezpečí, dokud by boj neskončil. Velmi se mýlil, když se domníval, že najde opuštěný ranč. Naopak, všichni jeho obyvatelé kromě dvou mužů byli přítomni. Hopalong Cassidy byl na cestě ke skrýši lupičů a Shorty Montana se vytratil a stopoval Hopalonga, aby mu přispěchal v případě potřeby na pomoc, přičemž si byl velmi dobře vědom, že tam, kde se objeví Hopalong, jde do tuhého.

Hopalong ujížděl v horkém slunci na východ a pak uhnul na jih. Jižně od něj se tyčily rozlehlé pahorky a první vrcholy pohoří Trinity. Jeho tvrdé modré oči prohledávaly zpod krempy černého širáku pás pouště před sebou. Ostražitý pohled pozorně zkoumal porost pelyňku a neponechal bez povšimnutí jediný balvan, jediný náznak pohybu. Po zátylku mu stékal pot. Každý krok jeho koně zvedal oblaka jemného bílého prachu a vytvářel povlak na Tropperově hladké bílé srsti a na Hopalongově oděvu.

V pelyňkovém porostu se tu a tam objevovaly opuncie či dokonce popínavá vilcacora. Narazil na zvláštní dvojitou stopu kráčející antilopy, v níž byla zadní noha umístěna přesně za přední.

Při běhu by její stopa vypadala úplně jinak. Stopy byly užší a sbíhaly se více než stopy jelena.

Když se Hopalong nad celou situací znovu zamyslel, došel k závěru, že Duck Bale nevěděl, jakou cestou se dostal k jejich skrýši. Bylo dokonce docela možné, že nikdo z bandy tuto cestu ani nevyzkoušel. Pokud tomu tak opravdu bylo, mohl se tímto způsobem znovu dostat do kaňonu, aniž by si ho někdo všiml. Setřel si pot z tváře a zahleděl se horkem se tetelícím vzduchem do dáli. Před ním se ukázaly rozeklané hřebeny, jediný vnější poznávací znak úkrytu lupičů. Objel je a hledal změť jalovců, v níž našel tenkrát soutěsku, po které se vyšplhal na hřeben.

Vedro bylo téměř nesnesitelné a Hopalong několikrát vzhlédl k obloze, protože mu to velmi připomínalo kansaské horko, které předchází prudkým bouřkám. Zdálo se mu, že nad horami se vznáší náznak šedého mraku, ale to mohla být pouze jeho fantazie. V každém případě měl za sedlem plášť do deště. Neměl ho na sobě ode dne, kdy byl přepaden dostavník.

Poprvé od té doby si vzpomněl na papíry, které vyndal z kapes Thackerovi.

V ruchu událostí, které následovaly po tom, co objevil Jesseho Locka, na dokumenty úplně zapomněl!

Stále stejným tempem pokračoval v cestě, až spatřil jeden z vyzdvižených žulových bloků, vyznačujících tektonický zlom způsobený zemětřesením, a když přijel blíže, uviděl jalovce rostoucí nad ním. Kličkoval mezi balvany a na vrcholu svahu seskočil. Sundal z koně plášť do deště a zašátral v jeho objemných kapsách. Našel zapomenutou náprsní tašku a v ní několik dopisů a peníze. První z dopisů byl adresován Simovi Thackerovi do Mobeetie v Texasu.

Přikládám sto dolaru. Při příjezdu obdržíte dalších čtyři sta. Zbylých patnáct set dolarů bude vyplaceno, až bude práce dokončena. O Clarrym Jacksovi jste asi něco slyšel. Jak, kde a kdy, je na Vás. Čím dříve, tím lépe.

H.

To H. mohlo znamenat Pony Harper. Bylo zjevné, že si objednal pistolníka, který měl zabít Clarryho Jackse. Pokud, jak byl Cassidy přesvědčen, byl Harper zapleten do přepadení dostavníku spolu s Jacksem, mohl dojít k závěru, že se s ním nehodlá dělit o lup, či si uvědomit, že Clarry Jacks je příliš nebezpečný. Zabití Thackera nyní začalo dávat smysl. Jacks jej vyzval, aby vystoupil, dal mu šanci a pak ho zabil, aby demonstroval, jak je bláhové najímat někoho, kdo by ho měl odstranit. A také to naznačovalo, že Jacks věděl, kdo Thackera najal.

Ale proč si to potom nevyřídil i s Harperem? To mohlo mít jedinou příčinu. Potřeboval ho pro své plány a nechal ho proto ještě chvíli naživu. Další dopis mu poskytl vysvětlení.

V odpověď na Váš dotaz, týkající se Clarryho Jackse. Jméno neznám, ale jeho popis se hodí na muže jménem Vasco Graham z bandy od Bald Knob. Pokud je to tentýž muž, pak je hledán pro vraždu spáchanou před patnácti lety. Myslím, že byl zapleten do dobytkářské války ve státě Texas a později spolupracoval s Panhandleovou zlodějskou bandou. Je znám jako chladnokrevný zabiják a pohotový střelec. Je rovněž hledán pro loupeže v Coloradu.

Byl přiložen oběžník s výčtem odměn za dopadení Vasca Grahama nebo jeho zabití a pověřovací listina šerifova zástupce. Sim Thacker si zjevně dal velkou námahu, aby dodal plánované vraždě pečeť legálnosti.

Byl zde i dopis od Thackerovy manželky, se kterou žil odděleně, a do tohoto dopisu Hopalong uložil všechny peníze, které v náprsní tašce byly, aby jí je odeslal, až se zase dostane k nějakému poštovnímu úřadu.

Vasco Graham byl onen zločinec, který zabil svého partnera a vůdce bandy Dakotu Jacka a ukradl mu koně, aby mohl uniknout. Byla to stejně chladnokrevná vražda jako zabití Jesseho Locka. Není divu, že Clarry Jacks se v kraji tak dobře vyzná!

Hopalong zarazil mezi jalovce kolík, ke kterému uvázal Troppera. Nebylo nikoho vidět a teprve důkladnější pohled mu odhalil tenký proužek dýmu stoupající ze srubu, v němž hovořil s

Duckem Bálem. Sestoupit dolů po příkrém svahu nebude tak jednoduché, ani ne tak kvůli tělesné námaze, jako kvůli nutnosti neprozradit se žádným zvukem. Snad když se bude držet vnitřní stěny, podaří se mu sejít, aniž by uvolnil jediný kamínek. Hopalong naposledy zkontroloval své kolty, po vy táhl si opasek a vydal se dolů.

Šest mil vzadu za ním se po Hopalongově stopě prodíral pelyňkem Shorty Montana. Jelikož si Hopalong nedal žádnou námahu, aby své stopy zakryl, nebyl by to za normálních okolností žádný problém, avšak písečné víry tančící pouští na některých místech stopy smazaly. Montana zkoumal horské hřebeny před sebou a pátral po něčem, co by mohlo být Hopalongovým cílem.

Otíral si svůj drsný snědý obličej a proklínal vedro. Kéž by zapršelo! Dal by za to nevím co. Vlhkými prsty si ubalil cigaretu a zapálil si ji. Zhluboka potáhl a zíral na rozeklané vrcholky před sebou. Něco tu vytlačilo kamenné plotny do výše. Nad jeho hlavou poklidně kroužilo v líných elipsách káně. Nespěchalo, podle svých zkušeností nakonec vždy dostalo to, na co číhalo.

Shorty promluvil na koně a ten se dal opět do pohybu. Snad konečně najde ochranu před sluncem. Horský hřbet nad Seven Pines se halil do mraků. Jeho přání se možná splní. Bude pršet.

Kamenný dům uvnitř amfiteátru postavil nějaký zmizelý indiánský kmen. Působil bezpečně a chladivě a byl dobře chráněn proti slunci. Na stole stála otevřená láhev a před ní seděl prostovlasý Clarry Jacks. Vlhké hnědé vlasy měl přilepené k hlavě a usmíval se na Laramieho.

„Mluvil jsi s Duckem?“ ptal se Laramie.

„Ani náhodou. Je to milej kluk, ale ukecanej, když ho pustíš k řeči, neví, kdy přestat.“

„Myslíš, že Red River Regan byl Cassidy?“

„Jasně. Ale jak tohle místo našel, je mi záhadou. Já sám mívám pokaždý problém se sem dostat.“

„Myslíš, že se sem zase vrátí?“

„Určitě. A až dorazí, odprásknem ho. Duck hlídá u vchodu a nechá ho vjet přímo do naší láskyplný náruče.“ Jacks vzhlédl a přeměřil si Laramieho chladným pohledem. „Tohle je boj na život a na smrt. Harper najal Thackera, aby mě odprásknul. Snažil se taky přesvědčit Jesseho Locka.“

„Jesse by se nenechal najmout jako zabiják.“

„Pony to zkoušel. Viděl jsem, jak spolu mluví, a pak jsem si Jesseho trochu podal. Vykrucoval se, ale potom se mě zeptal, jestli já a Harper spolu špatně vycházíme.“

„Proč by se tě chtěl zbavit?“

„To je jasný. Kvůli zlatu. Chce ho všechno jen sám pro sebe.“

Laramie pokrčil rameny. „Nikdy jsem mu nevěřil.“

„Nu, nebude trvat dlouho a skoncujeme s Cassidym. Pak si to vyřídím i s/ Harperem. Kdyby to neprasklo s naším úkrytem, byl by nám mohl dopomoct k dalším výdělkům. Vypaříme se odsud, vyměníme zlato za prachy a nějakou dobu si budeme žít na vysoký noze.“

„Copak se asi přihodilo Johnu Goreovi?“

„Nemám páru. Jeho koně jsem našel v Corn Patch mrtvýho. Harrise a Dusarka taky. Postříleli se navzájem.“ Jacks pokrčil rameny. „Nikdy by mě nenapadlo, že by Dusark měl tu kuráž postavit se Harrisovi.“

„Mě taky ne.“ Laramie se zavrtěl na židli. Nespokojeně zíral na holý stůl a na láhev. Tak tohle je jeho život? Věčné skrývání, kličkování, chystání léčky na dobrého chlapa, aby ho nakonec odpráskli? „Člověka to nutí zamyslet se,“ promluvil konečně. „Poker Harris byl tvrdej chlap. Úskočnej a rychlej jako lasička a bác, najednou je po něm! Když to s ním šlo tak snadno, pak už si nemůže být jistej nikdo.“

Mlčky seděli a v dálce zahřmělo. Oba muži vzhlédli. „Déšť! Člověče, to se nám hodí! Déšť všem zchladí hlavy.“

„Měli jsme štěstí, žes věděl o tomhle místě,“ řekl Laramie. „Kdo to tu nezná, ten by to nevyčmuchal ani za rok.“

„Objevil ho Dakota Jack. Prchal před pátracím oddílem a vjel do tyhle rokle. Tam vzadu u tý kamenný brány byla průrva mnohem menší než dnes. Schoval se tam a četa ho minula. Našel pramen a

schovával se tu celý týden. Měl s sebou nějaký zásoby a živil se králíkama a opunciema. Taky říkal, že tu rostla divoká kukuřice. Pak jsme ten úkryt občas používali, když ale naši bandu postříleli, zbyl jsem jen já, kdo tuhle skrýš dokázal najít. Když jsem osaměl, nabral jsem zásoby a skrýval se tu.“

„Zajímalo by mě, jak to tu vzniklo. Tuhle rokli určitě nevymlela žádná řeka. Ty zubatý okraje vypadaj jako konce zlomený kosti.“

„Jeden chlápek v El Pasa mi říkal, že je to oblast tektonickýho zlomu. Říkal, že jeho linie může měřit i několik mil.“

„Co se tu děje při zemětřesení?“

„Trochu se. to tu mele. Já tu při zemětřesení nikdá nebyl a asi ani nikdo jinej, ale v podlaze jsou pukliny a jednou to shodilo celou jednu zeď.“

Muži mlčky kouřili a pak Clarry vstal, přistoupil k ohni, trochu ho prohrábl, přihodil dřevo a postavil na kávu.

„Jak to máš vymyšlený s Cassidym? Říkals, že ho vpustíme dovnitř?“ zeptal se Laramie.

„Jasně. A pak si ho my dva vezmem na mušku zepředu a Bale zezadu. Bude v pasti, nebude mít šanci.“

Hopalong Cassidy byl už v kaňonu, zatímco Duck Bale stále držel hlídku u vchodu do něj. Odpoledne už téměř uběhlo a nad Seven Pines se kupily mraky do stále větší výšky. Hopalong na dně kaňonu si toho ale nevšímal nebo mu to bylo jedno. Zajímala ho pouze jediná věc: dostat se na dostřel k muži či k mužům, kteří měli na svědomí vraždu Jesseho Locka. Žádný z jejich dalších skutků pro něj nyní nic neznamenal. Zabití vážně zraněného a bezmocného člověka bylo něco, co zastínilo všechny ostatní zločiny.

Přitisknutý ke stěně a částečně ukrytý za ohybem skály zvažoval situaci. Kouř stoupal i z domu uvnitř amfiteátru a to mu napovědělo, že se někdo nachází nejen v domě ve vnějším kaňonu, kde se odehrál jeho souboj s Frazerem, ale i zde v opraveném indiánském domě mezi jehličnany.

Všude kolem se naskýtala řada možností kde se ukrýt, a on jich využil. Opatrně se plížil podél skal, dokud se nepropracoval až k domu. Dva muži uvnitř byli v každém směru důstojnými protivníky

jeho koltů. Každý z nich mu byl roven v umění střelby; a pokud by se spojili, měli by nad ním bezpochyby navrch. Za žádnou cenu se nevyplatilo riskovat přímý souboj s nimi. Stačila by jediná nepatrná chybička a byla by jeho poslední.

Znovu se ozvalo zahřmění, tentokrát blíže, a Hopalong se zastavil, naslouchal mu a pečlivě zvažoval, zda může bouřky nějak využít ve svůj prospěch. Pak se dal znovu do pohybu.

Půl míle odtud u ústí do průrvy se vztyčil Duck Bale a zíral směrem k Seven Pines. V tu stranu bylo černo a z mračen šlehaly jasné klikyháky blesků. Bouřka se valila přímo k němu, a to se mu vůbec nelíbilo. Jen hlupák by tu stál a čekal, až promokne na kost nebo až ho tady na nechráněném kamenném vrcholu srazí blesk. Otočil se, a když pohlédl za sebe do kaňonu, strnul. Podél kamenné stěny amfiteátru se někdo plížil!

Okamžitě si uvědomil, že Hopalong Cassidy je už uvnitř kaňonu!

Neváhal ani vteřinu a začal se sunout dolů ze skály. Kdyby tam však ještě minutku vytrval, zahlédl by jezdce, jenž odbočil do ústí průrvy a hleděl jeho směrem. Tím jezdcem byl Shorty Montana. Definitivně ztratil Hopalongovu stopu a marně po ní v labyrintu naklánějících se skal pátral.

Bale doskočil na zem a rozběhl se k domu, ve kterém čekal Laramie. Konečně Cassidyho dostali! Mají ho v pasti!

Jak se sem ale dostal? Byla pouze jediná možnost, a sice příkrý kamenný sráz, jenže ten Bale už prozkoumal a nezdál se mu příliš použitelný. Každý, kdo by se po něm spouštěl, by nadělal hluk. Přiběhl ke dveřím domu a rozrazil je dokořán, Laramie ležel natažený na lůžku a četl si v časopise.

„Cassidy je uvnitř!“ zvolal Bale bez dechu. „Čert ví, jak se sem dostal, aleje tady! Viděl jsem ho!“

Laramie vyskočil a připnul si opasek. Srdce mu bušilo a v ústech měl sucho. Byl si dobře vědom, s kým má tu čest, a přestože výhoda byla jasně na jeho straně, cítil se hodně nesvůj.

Hopalong se dostal do zadní části kotliny a nyní se blížil k ohradě pro koně. Skvrnitý kůň, kterého viděl při přepadení, tu ještě byl a spolu s ním šest dalších koní. Nikde neviděl žádného osedlaného koně. Pokud se Clarry Jacks původně hodlal vrátit k mužům v Poker Gap, pak změnil svoje plány nebo zanechal svého koně ve vnější ohradě.

Kamenný dům byl obdélníkový a poschod ový, avšak horní patro bylo opraveno jen zpola. Jeho zadní část se nacházela blízko stěny útesu a ohrada ležela kousek od ní. Obrázek doplňovaly borovice a jedle rostoucí kolem domu. Tři nebo čtyři stály přímo mezi ohradou a domem. Stěna útesu, který byl součástí zlomu, byla tvořena pískovcem, jehož převislé vrstvy byly zčásti použity jako střecha domu. Hopalong se protáhl kolem ohrady a mezi sutinami se prodíral ke stěně útesu. Všiml si několika výklenků a uložil si je do paměti pro pozdější použití.

Zdálo se, že nejsnadnější způsob jak se dostat do domu je skrze rozpadlý roh domu v patře, ale bylo tu nebezpečí, že dole uslyší jeho kroky. Pokud se však tento dům podobal mnoha jiným domům, které znal, pak bude přepážka mezi přízemím a poschodím postavena z kamene, který tlumí hluk.

Mraky nyní dorazily až nad kaňon a kdesi poblíž se zablesklo. Už se chystal přeběhnout ke zdi domu, když tu zaregistroval, že uši koní se prudce vztyčily. Všichni otočili hlavu ke vstupu do vnitřního kaňonu a Hopalong se rychle přikrčil, pravou ruku na koltu.

Zaznamenal jakýsi pohyb, který rychle pominul, a poznal, že sem vklouzl někdo z vnějšího kaňonu. Někdo, kdo se pohyboval s nejvyšší opatrností. Nevěděl o žádném příteli, který by jej mohl sledovat. Snad jen Ben Lock mohl toto místo najít, ale to se mu nezdálo pravděpodobné. Jedinou možností bylo, že jde o nepřítele, který si je vědom jeho přítomnosti zde.

Oním neznámým byl Duck Bale s revolverem v ruce. Blížil se k němu podél stěny po jeho stopách, ale zatím byl ještě dost daleko.

Přikrčený v rohu ohrady přemýšlel Hopalong nad svojí situací. Jednou možností bylo začít střílet z místa, kde právě byl, a bez většího rizika odsud zmizet, ale v jeho povaze nebylo vzdávat se tak lehce svých plánů. Na druhé straně rozhodně nehodlal spáchat

sebevraždu. Letitá zkušenost v záležitostech střílení jej naučila, že nejlepší cesta je ta nejpřímější, a právě tu nyní zvolil. Jeho plánem bylo utkat se s vrahem Jesseho Locka, a ten muž se nachází uvnitř domu. Půjde tedy po něm; teprve pak se vypořádá s dalšími událostmi, které se vyskytnou.

V předklonu rychle přeběhl od ohrady k rohu kamenného domu. Prostor mezi zdí domu a pískovcovou stěnou kaňonu byl úzký a vládla v něm tma. Zaváhal jen na nepatrný okamžik, pak se rozhodl, vyskočil a zachytil se prsty za okraj střechy. Vytáhl se nahoru a přehodil přes její okraj nejprve paži a pak nohu. O pár vteřin později už ležel na zádech na střeše.

Laramie si jeho akce nevšiml. Ani Bale ne. Bezradně se rozhlíželi kolem ohrady. Za Laramiem křupl něčí krok. Prudce se otočil a namířil revolver. V přítmí rozeznal Baleovu tvář.

„Kam zmizel?“

„To kdybych sakra věděl! Ale určitě jsem ho zahlíd, přísahám! Kde jenom může být?“

Hopalong na jejich otázku odpověděl dvěma rychlými kroky v patře domu. Zastavil se a naslouchal. Zvenku slyšel šepot nejméně dvou mužů.

Nahmatal zeď místnosti bez oken a přesouval se kolem ní, až došel k hromadě sutin, zjevně pozůstatku dřívější střechy.

Zatímco ji obcházel, zaslechl tlumené mumlání hlasů a pak zahlédl ve tmě paprsek světla přicházející zezdola. Přiblížil se k němu a zjistil, že se nachází nad padacími dveřmi, ale do temnoty pod ním nevedl žádný žebřík. Avšak jen o kousek dál od otvoru byla škvíra ve stropě, skrze niž sem přicházelo světlo a doléhaly hlasy.

„Není tam venku?“ promluvil Clarry Jacks.

„Duckovi se asi něco zdálo… to jsou nervy.“

„Nu, ví o tomto místě. Nakonec se tu objeví. Bude mě hledat.“

„Co když mu Lock něco řekl?“ To promluvil Laramie.

„Pochybuju. Z místa, kde jsem se ukrýval, jsem na ně měl dobrej výhled. Slyšel jsem Locka mluvit. A když Hopalong rozdělal oheň, viděl jsem je oba. Pak, když se rozednilo, zvedl Hopalong kotvy a já věděl, že musím rychle jednat.“

„Možná Lock ani nic neviděl.“

„Něco určitě viděl. Když se zablesklo, mohl si mě dobře prohlídnout a určitě mě poznal i pod maskou.“

„Měl jsi štěstí, žes hned narazil na Harpera.“

„To jo. Když jsem je uviděl, objel jsem kopec, aby to vypadalo, že jsem jel až za nima. Spěchali, aby dohnali Harringtona, a já jim namluvil, že jsem už z města štval koně, abych je dohonil, což vysvětlovalo, proč byl můj kůň tak vyčerpanej. Harper dobře věděl, která bije, ale doktor mi to spolk i s navijákem.“

Hopalong prostrčil nohu otvorem a spustil se dolů. Pak tiše doskočil na zem.

„Co to bylo?“ zvolal Clarry.

„Co?“

„Myslím, že jsem něco zaslech.“ Laramie vstal. „Je sem ještě jinej přístup než dveřma?“

„O žádným nevím. Akorát tam nahoře je díra ve zdi. Pokud by se sem někdo dostal přes střechu.“

Oba muži se s kočičí obratností prudce otočili. V temném vchodu do druhé místnosti stál Hopalong Cassidy. lokty ohnuté a ruce vznášející se ve vzduchu nad kolty, které už ukončily život mnohých zločinců a profesionálních pistolníků.

Jacks zíral do větrem ošlehaného obličeje s ostře řezanými rysy, do očí šlehajících plameny, a něco se v něm převrátilo. Přihodilo se mu něco, co se mu ještě nikdy nestalo – všechna odvaha z něj vyprchala. V hrůze, která ho zachvátila, mu bleskla hlavou jediná myšlenka, ze které mu přejel mráz po zádech.

Nemá na vybranou.

Tento muž ho vyslídil až sem. Přes všechna jejich rafinovaná opatření se tu zničeho nic objevil. Jacks vyrazil tichý výkřik a hmátl po zbrani.

Hopalongovy vyčkávající ruce se mihly vzduchem a znenadání z nich vyšlehl smrtící plamen. Clarry Jacks zvedl zbraň a současně ucítil zásah na straně hlavy. Složil se k zemi a něco dalšího jej uhodilo do boku a přibilo k podlaze. Dopadl tvrdě a jeho kulka se zaryla do stropu.

Laramiemu se objevil v ruce revolver a jeho první výstřel vyryl zářez do rámu dveří, ve kterých ještě před okamžikem stál Hopalong. Z Cassidyho koltů opět vyšlehl plamen.

Tu se najednou podlaha zvedla, zdi se zachvěly a strop pukl. Zvenku se ozvalo pronikavé zaječení a Hopalong se obrátil a skočil ke dveřím. Vrhl se ven do temnoty a v záři blesku spatřil zubaté okraje skal zvedat se k obloze. Drsný povrch kamenů, které se třely o sebe, vydával tak příšerný zvuk, až se mu vnitřnosti sevřely strachem. Hopalong se rozběhl svou obvyklou únikovou trasou.

Příští okamžik se z dunící temnoty vynořil jezdec a prudce se k němu bokem natočil. V záři blesku Hopalong poznal, že muž s puškou v ruce je Lock.

„Bene!“ zakřičel. „To jsem já, Cassidy. Rychle pryč odtud, nebo nás to tu zasype!“

Lock pobídl koně blíže k Hopalongovi. „Nahoru!“ poručil. „Za mne!“

Z ruin domu se vyřítil Laramie, a když uviděl Hopalonga, jak naskakuje na koně za Locka, prudce se zastavil a vytáhl revolver. Benova šestiranovka s dlouhou hlavní se sklonila a obě zbraně vypálily téměř současně. Laramie udělal krok dozadu, napůl se odvrátil a padl na udusanou zem.

Hopalong pod sebou cítil, jak se mustangovy mocné svaly daly do pohybu, a už se řítili k východu z rokliny. Z temnoty se vynořil obrys dalšího jezdce na koni. „Hoppy?“ Ten výkřik patřil Shortymu Montanovi.

„Rychle pryč!“ zaječel na něj Cassidy. „Ujížděj, ty dobrodruhu!“

Z nebe se snesly přívaly deště, ale zemětřesení neskončilo, po krátkém oddechu se země opět zachvěla a kameny za jejich zády se řítily dolů. Ještě daleko za ústím kaňonu slyšeli jejich dunění. Mezi vzdálenými vrcholy třeskaly blesky. Hopalong hledal vztyčený prst vyzvednuté žulové plotny, ale nic neviděl. Horizont byl v těch místech prázdný!

„Otoč se!“ požádal. „Můj kůň je uvázaný mezi jalovci.“

„Dostal jsi Jackse?“ vyhrkl Lock dychtivě.

„Myslím, že ano. Kvůli zemětřesení jsem se nemohl přesvědčit. Ale zasáhl jsem ho a šel k zemi zrovna ve chvíli, kdy na mě vystřelil Laramie.“

„Toho jsem dostal – byl to přiměj zásah.“

„Vrahem tvého bratra byl Jacks.“

„Myslel jsem si, že to bude on. On, nebo Pony Harper.“

„Harper byl do toho taky nějak zapletený – Jacks o něm mluvil, když jsem se skrýval v domě.“

„Mám pocit,“ odpověděl Ben Lock, „že pro ně vytipovával zásilky zlata, ale přísahat bych na to nemohl.“

Hopalong našel Troppera, vlekoucího za sebou provaz a keřík, ke kterému byl uvázán. Vyskočil do sedla a zamířil k ranči. Ostatní dva se k němu přidružili.

„Nebýt tebe, nikdy bych to místo nenašel,“ ozval se Lock náhle. „Stopoval jsem Jackse od Poker Gap, ale pak jsem ho ztratil. Našel jsem tvoje stopy, ty se mi taky ztratily, ale držel jsem se toho směru a znovu narazil na Jacksovy stopy.“

Daleko za nimi na podlaze plné sutin zasténal krvácející muž a pokusil se pohnout. Před padajícími vepřovicemi ho zachránilo jen to, že se mu předtím podařilo překulit pod stůl. Nad uchem se mu táhl krvavý šrám a krev mu crčela do obličeje. Posadil se a napůl slepý šokované civěl nepřítomným lhostejným pohledem na trosky domu kolem sebe. Blesk ozářil zkroucené tělo Laramieho. Přes mužovy rty se ztěžka prodralo zaklení, když mu před očima vytanul obraz nahrbeného černě oděného muže, z jehož koltů vyšlehly smrtící plameny – muže, jehož hodlal zabít.

Úpějící Jacks se právě snažil vyplazit ven, když se mezi sutinami objevil Duck Bale. „Žádný strachy,“ řekl. „My hoši od Bald Knob držíme pohromadě. Dostanu tě odsud.“

11. kapitola

POMSTYCHTIVÝ PSANEC

První, kdo Johna Gorea spatřil, byl Tex Milligan. Všiml si ho, už když byl Gore několik mil od ranče, a pozoroval osamělého jezdce v domnění, že by to mohl být Cassidy nebo Shorty Montana. Když poznal, o koho se jedná, málem si zlomil nohu, jak zběsile pádil dolů z kopce k Frenchymu a Kidu Newtonovi, kteří posedávali před noclehárnou.

Z domu okamžitě vyběhl Bob Ronson a spolu s ním doktor Marsh a obě jeho sestry.

Než stačil Milligan ohlásit svoji novinu, Ronson ho předešel otázkou. „Kdo je to, Texi? Co se stalo?“

„Gore!“ vyhrkl Tex bez dechu. „Blíží se sem John Gore. Za pár minut ho tu máme. Ujíždí na utahaným poníkovi a v mým dalekohledu vypadal nakrknutě jako uvařená sova!“

„Možná chce vyjednávat o ukončení války,“ nadhodil Ronson. „Jestli ano, jsem připravený se domluvit.“ Rozhlédl se po kroužku svých honáků a tiše dodal: „Mluvit budu já.“

„Šéfe,“ namítl Newton, „možná přijel, aby nás vyprovokoval. Možná jde po mně. Nechte mi ho.“

„Anebo mně,“ řekl Ruyters tiše. „Kid už dostal svůj podíl Goreovic famílie. Já si chci taky přijít na svý.“

„Ne,“ rozhodl Ronson jasným autoritativním hlasem. „Tohle si vezmu na starost já a udělám to po svém.“

Vztek Johna Gorea nyní dosáhl bodu, kdy lomcoval každým svalem jeho těla. Stále nechápal, co se přihodilo, a kupodivu mu to

bylo jedno. Později, až by vychladl a měl čas přemýšlet, by se možná snažil najít příčiny této podivné situace, ale nyní cítil pouze palčivou touhu vybít si na někom či na něčem svůj vztek. Utrpěl hanebnou porážku, již mu zasadili nikoli lidé, nýbrž sled okolností. Jeho cesta do Corn Patch ho izolovala od místa rozhodující bitvy ve chvíli, kdy ho bylo nejvíce potřeba; přišel o koně, uvízl v odříznuté horské osadě, kde mu jedinou společnost dělali dva mrtví.

Vůbec nechápal, co se stalo s jeho muži. Opuštěný ranč, na němž nenašel žádné zásoby jídla a munice ani žádné koně, dával tušit to nejhorší. Nebylo pochyb, že jeho ranč navštívili honáci z Křivého R. Neměl nejmenší potuchy, kde se nyní nacházejí jeho muži, či zda jsou vůbec naživu. Kdyby je spatřil právě v tomto okamžiku, musel by vztekem přijít o rozum, neboť se pěšky vyčerpaně vlekli nekonečnými mílemi pouště a jejich nohy v jezdeckých holínkách, naprosto nevhodných pro pěší túry, byly samý puchýř. Pro boj byli použitelní asi stejně, jako kdyby se nacházeli na jiné planetě.

Oči Johna Gorea byly zarudlé od žhnoucího slunce, jeho tvář pod nánosem prachu hrozivě zamračená a rty zavile sevřené. Takový obraz skýtal, když vjel na dvůr ranče Křivé R.

Očekával, že najde ranč opuštěný a že tu kromě koní a snad rodiny Ronsonových nikdo nebude. K Bobu Ronsonovi choval jen pohrdání, a co se týče žen, doufal, že mu ty dvě slepice půjdou z cesty. Místo toho ale našel hlouček mužů, kteří ho už zjevně očekávali. Byl tu Frenchy, Tex, Kid Newton – a ve dveřích noclehárny stál Joe Hartley. O kousek dál se nacházela další skupinka, obě děvčata a doktor Marsh, a přímo před ním Bob Ronson, který vykročil směrem k němu.

„Jak se vede, Johne?“ promluvil Ronson jasným hlasem. „Slez z koně. Předpokládám, žes přišel vyjednávat o příměří.“

To slovo pro něj bylo jako rudý šátek pro býka. „Příměří?!“ Hlas mu vzteky ochraptěl. „Já ti ukážu příměří, ty idiote!“

Ronson se ani nehnul. Tiše stál, tvář bledou, ale odhodlanou. Frenchy, nejdéle sloužící honák, se jazykem dotkl rtů. Bob Ronson se ještě nikdy neocitl v podobné situaci. Frenchy měl v skrytu duše vždy strach, že by ji neustál. Nyní si více než cokoli jiného na světě přál, aby směl vystoupit dopředu a svého šéfa od ní osvobodit. Znal

však hrdost mladého muže, a byl si vědom, jak velmi by se ho to dotklo. Protože věděl, že ostatní jeho pocity sdílejí, zašeptal: „Klid hoši, tohle je jeho boj.“

Potom promluvil Ronson. „Gore, nebuď hlupák. Jak už jsme řekli jednou, je tady dost pastvin pro nás oba. Žádám tě pouze o to, abys zůstal na své straně Modrých hor a nemyslel si, že když je otec mrtev, můžeš si tu dělat, co se ti zlíbí.

Nemáš jinou alternativu než smír. Tvoji muži se teď právě vlečou pěšky pouští, sužováni hladem a žízní. Na ranči ani na dalších místech nemáš žádné koně. O to se postaral Cassidy. Harris, se kterým ses zřejmě chtěl spojit, je po smrti. Během několika hodin Corn Patch lehne popelem.

Zde je naše ultimátum: buď na tomto místě uzavřeš příměří a podepíšeš dohodu, že zůstaneš na své straně hor, nebo odjedeme na ranč 3G a vypálíme ho do základů. Pak vyženeme tvoje honáky, pořád pěší a bez koní, pryč z tohoto kraje a tebe s nimi!“

Frenchy radostně naslouchal jeho řeči. Dokonce ani Dobytkář Bob za svých nejslavnějších dob by to nepodal tak jasně a kategoricky. Navzdory této krajně vypjaté situaci nedokázal Frenchy potlačit spokojený úsměv.

Gore sklouzl z koně tak překotně, až se zapotácel, a pak se prudce obrátil. „Nejdříve tě pošlu do pekla!“ zařval.

„Je mi líto, Johne,“ pravil Ronson klidně. „Ale jestli si to opravdu přeješ takto…“

John Gore byl bez sebe vzteky. Nikdy nepoznal porážku a v jeho povaze chyběla schopnost přijmout ji a smířit se s ní. Uvědomoval si pouze jediné – svou slepou zuřivost a nepřekonatelnou touhu zabíjet. Něco vztekle zavrčel a ruka mu prudce zajela ke zbrani.

Frenchy vnímal tu scénu zpomaleně jako pohřební pochod. Viděl, jak John Gore bleskurychle tasil, ač ne tak rychle, jak by mohl, přesto mnohem rychleji než Bob Ronson. Viděl, jak rančer zvedá ruku se zbraní, uslyšel ostrý třesk výstřelu, po němž Bob Ronson kupodivu i nadále zůstal stát!

Ronson, natočen bokem jako na střelnici, zvedl svoji pistoli a namířil do výše ramen. Gore znovu několikrát vystřelil. A pak vypálil Bob Ronson.

Pod Johnem Gorem se podlomily nohy a pomalu klesl k zemi. Dopadl na kolena a skácel se obličejem na tvrdou půdu. Všem bylo jasné, že je po smrti. Ronson, v obličeji bílý jako křída, zvolna sklonil pistoli.

„Frenchy," řekl tiše, „odneste tělo do stodoly. Pokud si jej nevyžádá někdo z jeho ranče, ráno ho pohřbíme." Pak se obrátil. „Doktore, měl byste si zajít pro kufřík. Myslím, že mě postřelil."

Hopalong Cassidy a Shorty Montana vjeli v hustém lijavci na ulici Seven Pines. Oba byli hladoví a vyčerpaní dlouhými hodinami jízdy. Nechali koně ve stáji a vyšli na ulici, hlavy zavrtané v límcích svých pršiplášťů, krempy klobouků stažené hluboko do čela. V té chvíli je dojel Ben Lock, který se trochu opozdil. Netvářil se nikterak radostně.

„Zatracenej kraj!" zaklel Montana. „Buď je horkej jako samo peklo, nebo se topí v dešti."

„Jen ať prší!" řekl Hopalong. „Hlavně že máme kde složit hlavu. Ještě pár mil a páteř mého koně by se mi provrtala kapsama u košile."

„Co provedem s Harperem?" zeptal se Shorty, neboť ho Hopalong informoval o obsahu Thackerovy náprsní kapsy.

„To počká. Nejprve dotáhneme do konce záležitosti Křivého R."

Na verandě hotelu si oklepali klobouky a vytřepali pláště. Vešli do chabě osvětlené haly. Ze dveří vystrčil hlavu ospalý recepční a nevrle na ně mžoural. „Desítka. Vemte si klíč a neotravujte mě."

Stáhl se za dveře, ale do postele se nevrátil. Chvilku uvažoval a pak si pospíšil halou k pokoji Ponyho Harpera.

Harper byl už hodinu v posteli, ale dosud nespal. Dělo se příliš mnoho věcí a on neměl žádné nové zprávy. Když zaslechl tiché zaklepání na dveře, vyplašeně se posadil. Nahmatal pod polštářem pistoli a naslouchal. Klepání se opakovalo. „Kdo je to?" zeptal se tiše, aby ho slyšel jen ten za dveřmi.

„Já – Jerry! Mám pro vás novinu!"

Harper se ve své flanelové noční košili zvedl z postele a otevřel dveře. Jerry vstoupil dovnitř a rychle za sebou zavřel. „Říkal jsem si, že by vás mohlo zajímat, že Hopalong Cassidy je ve městě! A s ním Shorty Montana! Vtrhli sem před pěti minutama. Dal jsem je na desítku.“

„Cassidy? Říkal něco? Nějakou novinu?“

„Ani slovo. Oba vypadali pořádně zbitě, ale určitě nejsou zranění.“

„Dobrá, jdi do postele. Ráno měj uši otevřené, a kdybys něco zjistil, dej mi vědět.“

Druhý den ráno se všude rozkřikla velká novina. John Gore je mrtev, a nastojte! Zabil ho Bob Ronson! Goreovi honáci zůstali bez koní a putují pouští někde mezi Willow Springs a rančem 3G. A potom, téměř o hodinu později, přijeli do města dva muži.

Hankins a Drennan se odtrhli od ostatních a vydali se na vlastní pěst. Brzy je potkalo štěstí a v jednom postranním kaňonu našli pár odehnaných koní. Jelikož se s ostatními nerozešli právě v dobrém, žádný z nich necítil potřebu vrátit se k nim s koňmi zpátky. Nasedli na ně bez sedla a rozjeli se do Seven Pines.

Obličej měli samý puchýř a nohy zbědované. Oba byli od hlavy k patě pokrytí prachem a poháněla je jediná touha: dostat se pryč z toho pekla.

Hopalong Cassidy právě seděl u druhého hrnku kávy, když se oba honáci vpotáceli do Katiiny jídelny. Přeměřil si je chladným pohledem svých modrých očí.

„Kafe je výborné, hoši. Co si dáte? Snídani, nebo potíže?“

Hankins mu odpověděl naštvaným pohledem a slova se ujal Drennan. „Snídani a koupel. A potom šanci jet dál. Co na to říkáš, Hopalongu?“

Ruce Shortyho Montany vyčkávaly jen pár palců nad pažbami jeho revolverů.

„To se týká i tebe, Hankinsi?“ zeptal se Hopalong.

Desperát s ponurým výrazem přikývl. Pak se mu rty rozevřely v ironickém úsměšku. „Ale že jste nám zatopili, chlapi,“ řekl. „To teda klobouk dolů! Jestli ta banda dorazí na 3G bez toho, aby se

pozabíjeli, tak to bude zázrak. Con byl zralý na blázinec, a co teprv Troy!“ Potřásl hlavou. „Ech, to je ale krysa! Ten chlap je podlejší než kulhávej kojot, to mi věřte.“

Katie před ně postavila kávu a snídani. Zatímco se krmili, Shorty Montana se posadil, opřel o stěnu a spravil je o tom, co se přihodilo: Harris a Dusark jsou po smrti, Bob Ronson zabil Johna Gorea a sám byl zraněn, ale přežil. A nakonec se vytasil s největší novinou, o které ještě nikdo nevěděl: Laramie je mrtev, zastřelen Benem Lockem, a Clarryho Jackse odrovnal Hopalong Cassidy.

Hankins a Drennan se v průběhu dne odporoučeli z města. Než skončil týden, situace na rančích se uklidnila. Corn Patch bylo vypáleno, Johna Gorea pohřbili v Seven Pines vedle jeho bratra a Bob Ronson se pomalu zotavoval ze svého zranění.

Hopalong pracoval bez oddechu se svými pomocníky a sháněl dohromady stádo, které mělo být odehnáno na trh, čistil vodní díry, stavěl hráze a ploty. Cítil, že přišel čas odejít. Gibson na ranči 3TL ho jistě nepřestal vyhlížet. Přesto dál zůstával, ač sám nevěděl, co ho tu ještě drží. Válka mezi ranči odumřela stejně rychle, jako vzplanula. Con Gore zmizel z dohledu a doneslo se jim, že odehnal svůj dobytek na východ od Modrých hor.

Rawhide byl zpátky ve městě a jen zřídka ho bylo vidět jinde než po boku Ponyho Harpera. Šerif Hadley projevil opožděnou snahu zastavit boj a odebral se na ranč 3G, kde opakoval ultimátum vyslovené Bobem Ronsonem. Con Gore je beze slova vyslechl, pak se k šerifovi obrátil zády a zašel do domu. Stále byl u něj zaměstnán Boucher a také Troy se nechal najmout jako honák. O Dudu Leemanovi se donesla pouze jediná zpráva: byl viděn v Unionville a pak spolu s Duckem Bálem z města odjel, nikdo neměl sebemenší tušení kam.

Jedním z posledních, kdo se tu zprávu dozvěděl, byl Hopalong Cassidy. Pověděli mu ji, když se vracel z Mandalay Springs. Když se pak na ranči usadil na verandě, přemýšlel o ní.

Dud Leeman býval partnerem Clarryho Jackse a ti dva bývali svého času téměř nerozluční. Duck Bale míval za úkol hlídat a chránit úkryt lupičů, a když z něj Hopalong odjížděl, byl Duck naživu. O Laramiem neměl Hopalong nejmenších pochyb. Sám ho

viděl skácet se provrtaného kulkami. I Jacks padl k zemi, ale nebyl čas ujistit se, jak na tom je. Hopalong by rozhodně nemohl přísahat, že byl mrtev.

Zvláštní pocit, který ho posledních deset dní zneklidňoval, začínal nabývat určitého tvaru. Zřejmě podvědomě tušil, že Jacks není mrtev, nýbrž že žije, a je tudíž stále nebezpečný. Nyní věděl, že má jedinou volbu – zajet do skrýše lupičů a přesvědčit se. Dokud bude Clarry Jacks naživu, nezavládne v tomto kraji mír. Už předtím byl ten muž nebezpečný a nyní se mohl stát přímo ztělesněním zla.

Zdálo se, že podobný pocit znepokojuje i ostatní muže.

„Ujistil se někdo z vás, že je fakticky po smrti?“ ptal se Ruyters. „Možná se Jacks potuluje někde tady kolem.“

„Byl mrtvěj, na to dám krk!“ prohlašoval Shorty až příliš sebejistě. „Šel k zemi a hlavu měl samou krev.“

„Viděl jsem chlapy, kteří přežili na první pohled příšerný rány. Pamatujete na Colea Youngera, když ujížděl pryč po přepadení v Nortfieldu? Byl provrtanej kulemi jak řešeto.“

„To mi něco připomíná.“ Kid Newton si postrčil svůj klobouk s kulatým okrajem dozadu. Jeho chlapecký obličej s řídkými vousy vypadal velmi mladě, ale oči patřily dospělému muži. „V kaňonu na tyhle straně Sawtooth jsem viděl stopy. Patřily osamělýmu jezdci, který jako by se potuloval po kraji, snad něco hledal nebo si to tady obhlížel.“

„A já zas našel stopy na druhý straně lávovýho příkrovu,“ přidal se Hartley. „Někdo tam přenocoval nedaleko pramene. Jeden jezdec na hnědákovi.“

Bylo už pozdě odpoledne, když Hopalong dojel do Seven Pines. Jako vždy předtím zamířil ke Katie a ona jej uvítala úsměvem. „Viděla jste Bena Locka?“ zeptal sejí.

„Ano, bývá tu často, ale většinou se zdržuje kolem High-Grade. Moc toho nenamluví, ani se mnou ne, ale myslím, že někoho sleduje. Nejspíš Ponyho Harpera.“

Hopalong přikývl. Co má asi Lock za lubem? Bylo možné, že to nevěděl ani on sám. Avšak o pár minut později, když uviděl Harpera přejít ulici a vstoupit do saloonu, už si nebyl tak jist. Harper nevypadal dobře, zhubnul nejméně o deset kilo.

„Ben taky jezdí po okolí," dodala Katie. „Myslím, že nevěří, že Jacks je mrtvý. Vy tomu věříte?"

Hopalong pokrčil rameny. „Dostal jednu kulku, možná dvě. Mnozí už přežili horší věci. Nemůžeme si být jisti, dokud se tam nevrátíme a nepřesvědčíme se na vlastní oči. A právě tohle," uzavřel, „mám v úmyslu udělat."

Do jídelny se přihrnuli Shorty Montana a Tex Milligan. „Zbylo ti ještě nějaký kafe, Katie?" halekal Shorty rozjařeně. „Ten kuchař na Křivým R není špatnej, ale co se týče kafe, nesahá ti ani po paty."

„Hele, Katie," skočil mu do řeči Milligan. „Snažil jsem se Shortyho odkočírovat někam jinam, aby takový opelichaní kojoti jako my dva nesnížili úroveň" – blazeované se rozhlédl – „tvýho podniku, ale nenechal se zadržet."

„Já a nechat se zadržet?" rozčertil se Shorty. „Poslyš, ty tupohlavej fazolovej lusku, ten, co by mě od něčeho zadržel, se ještě nenarodil! A už vůbec ne takový tintítko. Jsi tak hubenej, že by ses musel postavit dvakrát na stejný místo, abys vůbec hodil stín!"

„Che!" zavrčel Milligan posupně. „Vůbec ho neposlouchej, Katie. Prostě ho štve, že sám se musí postavit na špičky, aby viděl přes sedlo."

Oba muži se hádali jen proto, aby slyšeli zvuk svého hlasu. Po celou dobu si velmi ostře uvědomovali Hopalongovu přítomnost a Hopalong měl neurčitý pocit, že ho hlídají. Ta představa ho pobavila, ale zároveň ho zahřálo u srdce, že ho mají rádi a že si o něj dělají starosti. Všichni věděli, že kraj je dosud plný nepřátel Křivého R a Hopalonga Cassidyho. Mnozí zločinci se vytratili nebo byli zabiti, ale jistě zbylo dost těch, kteří jen číhají na vhodnou příležitost, stejně jako rančerů, kdo doufali, že budou profitovat z pádu Křivého R, a nyní byli rozladěni z toho, že k němu nedošlo.

Con Gore se ve městě neobjevoval a s nikým nemluvil. Všem zůstávalo tajemstvím, o čem přemýšlí. Bylo zjevné, že Troy v sobě chová touhu po pomstě, a pravděpodobné, že Rawhide, který se na krok nehnul od Ponyho Harpera,a nevzpomíná na svá zřízená chodidla zrovna s potěšením. Jen zřídka se stávalo, že by někdo během večera neudělal narážku na jeho zálibu v pěší turistice, což ho vždy připravilo o všechno sebeovládání a rozzuřilo na nejvyšší míru.

Příštího rána slunce sotva vyšlo a Hopalong už pobízel Troppera směrem na východ k lupičské skrýši, aby jednou provždy učinil konec svým pochybnostem. Stejně jako když z onoho místa ujížděl posledně, obloha byla zatažená a schylovalo se k dešti. Hnal svého bělouše vytrvale k oblasti zlomu a cestou se pozorně rozhlížel po kraji. Pokud byl Jacks naživu a měl u sebe Duda Leemana a Ducka Balea, mohl by Hopalong snadno padnout do pasti, ze které by nemuselo být úniku. Nyní už asi vědí, že pro svůj vstup do údolí používal strmý svah, a pokud tam ještě pobývali, pak si tuto přístupovou cestu budou jistě hlídat.

Narůstající mračna se tlačila na vyšší vrcholy a na některých místech už pohltila rozeklané hřebeny hor. Vatovité cáry mraků klesaly mezi horská úbočí a vznášely se jako strašidelné přízraky mezi jalovci. Jednou zahlédl Hopalong v dálce běžícího kojota, jak mizí v křoví. Z hnízda vyskočil vyplašený zajíc s dlouhýma ušima a odhopkal pryč, ztratil se v pelyňku. Jinak panovalo naprosté ticho. Ani větérek se nepohnul a bělouš vytrvale a lehce klusal mezi křovisky.

Přestože se Hopalong díval pozorně, nenašel žádné nové stopy. Několikrát se zastavil a s přimhouřenýma očima se zahleděl do dálky, aby prozkoumal vše, co se nalézalo v dosahu jeho pohledu. Poušť byla prázdná a tam, kam dohlédl, se nehýbalo nic živého. Brzy se začaly objevovat roztroušené kameny, nikoli uvolněné balvany, nýbrž vyzdvižené žulové bloky. Zamračeně zkoumal okolí a ten pohled se mu vůbec nelíbil. Dostat se teď do kaňonu nebude vůbec snadné a musel si přiznat, že se k tomu místu vždy přibližoval s posvátnou úctou a bázní.

Zde měl před sebou něco, co ve všech směrech přesahovalo dílo člověka. Tato skála byla rozbita na dva kusy silami přírody, což byla katastrofa, kterou člověk nemohl nijak ovlivnit, a ve srovnání s níž byly všechny jeho schopnosti a vynálezy ničím. Titánské síly, jež hluboko pod zemským povrchem zlomily tyto kamenné plotny a nechaly jejich zubaté okraje prorazit půdní vrstvou na povrch, nebyly mrtvé, pouze se dočasně uložily k odpočinku.

Všude kolem panovalo ticho. Mnohem hlubší a pronikavější ticho, než bylo pro poušť obvyklé. Pod zamračenou oblohou nezazpívala jediná cikáda, ani jeden pták nezacvrlikal v křoví. Bylo naprosté ticho a v tom tichu rostla Hopalongova bdělost a připravenost čelit nebezpečí, které cítil ve vzduchu.

Tropper zpomalil krok a napřímené uši natočil dopředu. Občas se sám od sebe zastavil a rozhlédl se. Nad zemí se vznášel pocit očekávání něčeho podivného a Hopalong se rozmrzele otřásl, aby se ho zbavil. Nebyl z těch, kdo se dají snadno něčím vyvést z míry, ale zároveň ani tím, kdo by takový pocit odehnal mávnutím ruky. Věděl, že je na něm, aby to zvláštní tušení objasnil, a to pokud možno okamžitě a co nejsprávněji.

Mnohé z toho, co cítí, může být pouze v jeho fantazii, v jeho mysli. Jakkoli byl prakticky založený a vytrvalý člověk, uchoval si v sobě hlubokou úctu k přírodě. V divočině se setkával s různými podivnými proudy pocitů, ale možná to byly právě ty, které v lidech probouzí právě divokost přírody. Snad každý, kdo někdy nějakou dobu žil v nekonečné samotě Arktidy, pouště, oceánu či velehor, zakusil ta podivuhodná hnutí mysli, která divoká příroda v lidech vyvolává.

Po takovém kraji, jaký ho dnes obklopoval, projezdil větší část svého života. Znal jeho nálady i jeho změny a měl v sobě šestý smysl, který ho zpravidla upozornil na hrozící nebezpečí. Pokud si vzpomínal, doposud nikdy nepodcenil svého protivníka. Jestliže je Clarry Jacks naživu, pak je smrtelně nebezpečným soupeřem. Je to muž ocelových nervů, v němž hoří nezvladatelná chuť zabíjet a jenž se nedá jen tak snadno něčím zastrašit. Nebude snadné ho zabít a je možné, že má s sebou někoho dalšího.

Strmý skalní svah se zdál být beze změny, ale rozeklaný hřeben vypadal rozdílně, protože čnící žulový blok se zjevně propadl dovnitř. Hopalong opět sestoupil po svahu dolů.

Na žádné straně kaňonu nezaznamenal známku života. Dům postavený z vepřovic tu ležel v troskách. Zůstaly z něj jenom dvě zdi, obě puklé. V ohradách nebyli žádní koně. Pokud je Clarry Jacks naživu, pak určitě není tady v kaňonu, tím si byl Hopalong Cassidy jist.

Dno kaňonu se změnilo v hromadu popadaného kamení a kolem základů jeho stěn byla země rozpukaná pohybem skal. A nad vším se vznášelo ticho, jako by sem zavítala smrt. Z té strašidelné osamělosti ho proti jeho vůli zamrazilo v zádech. Mezi troskami domu nenalezl žádné stopy po mrtvém těle, jen tmavou krvavou skvrnu na podlaze. Poblíž ohrady objevil hrob.

LARAMIE
1881
ZEMŘEL V BOTÁCH

Pouze jeden hrob! Clarry Jacks je tedy naživu! Hopalong se rychle odebral k chatrči, kde při své první návštěvě hovořil s Bálem. Tady ho čekaly všemožné důkazy rychlého odchodu. Hopalong pohlédl na svého bělouše a všiml si, že má uši vztyčené a divoce se rozhlíží kolem sebe. I Hopalong se ostražitě rozhlédl a pak se krajina začala chvět.

Cassidy se jedním dlouhým skokem ocitl u sedla, vyhoupl se do něj a vyplašený kůň se tryskem rozjel se smrtí o závod k ústí kaňonu. Země pod jeho kopyty jakoby sténala a skála jižně od nich se s hrůzným skřípěním tlačila výše a výše k nebi. Projeli skrze úzký vchod, který se zdál být tentokrát ještě užší, a země za nimi pukla a do vzduchu se vyvalil ohavný puch síry smíšený s něčím dávno mrtvým. Konečně byl kůň pryč z rokle, venku v širém prostoru. I zde byly viditelné následky otřesů a celou pouští se do dálky táhly dlouhé pukliny. Hopalong několikrát odbočil v pravém úhlu, dokud nevyvedl Troppera z oblasti zemětřesení, teprve pak ho nechal zvolnit do cvalu a nakonec do kroku.

Clarry Jacks žije. Kde se ale právě nachází? Corn Patch bylo spáleno do základů a Hopalong pochyboval, že by se připojil ke zbylým členům ranče 3G. Jacks byl vůdce, nikoli někdo, kdo se podřizuje cizím rozkazům. Určitě je s ním Duck Bale a zřejmě je ve spojení s Dudem Leemanem.

Jezdit křížem krážem pouští a doufat, že desperáty někde vystopuje, by bylo k ničemu. Může je vypátrat pouze silou svého rozumu. Kolem Unionville Duda i Clarryho dobře znali, právě proto

pochyboval, že by se tam odebrali. Hopalong byl přesvědčen, že Clarry chce své nepřátele nechat žít v přesvědčení, že je mrtev.

Snášela se noc. Hlouček topolů signalizoval přítomnost vody a Hopalong pobídl svého bělouše směrem k nim. Náhle si uvědomil, jak je unaven, a podle Tropperovy chůze usoudil, že jeho kůň je na tom stejně. Topoly splnily, co slibovaly, neboť se mezi nimi rozprostíralo malé jezírko napájené spodní vodou. Jeden konec hájku byl zarostlý trsy medvědice a Hopalong se utábořil poblíž obrovského spadlého kmene. Křovinatým porostem nemohlo projít žádné zvíře větší než kojot, aniž by ztropilo hluk, jenž by vzbudil i mrtvého, a z druhé strany jej chránil padlý kmen. Hopalong posbíral úlomky kůry, suché větévky a pár kousků napolo ztrouchnivělého dřeva a rozdělal malý ohníček, jenž vydával slaboučké světlo.

Právě si naléval kávu, když zaslechl cinknutí podkovy o kámen. Odložil hrnek a s puškou v ruce se odkulil do křoví u širší strany padlého kmene. Dlouhou chvíli nebylo nic slyšet a nezbývalo mu než popuzeně sledovat kouřící hrnek kávy. Proč se tu musel někdo objevit zrovna ve chvíli, když byla káva horká!

Pak ho něco napadlo. S nejvyšší opatrností vysunul hlaveň pušky, předním mířidlem zachytil ouško hrnku a pomalu jej sunul k sobě. Naštěstí se cestou vybryndalo jen málo vzácné tekutiny, a tak ji mohl Hopalong s požitkem doušek po doušku vypít. A teď ať si přijdou! Je na ně připraven.

Ozvalo se další cinknutí kopyta, tentokrát blíže. Ten, kdo sem přicházel, tak činil s krajní opatrností. Hopalong pohlédl k obloze v naději, že spatří mráček, který by zakryl hvězdy, ale nic neviděl. K uším mu dolehlo tiché mumlání několika hlasů. Naklonil hlavu, aby zachytil jejich modulaci. Když se mu to podařilo, spokojeně se usmál a kolem kmene se trávou odplazil kupředu. Když uviděl rýsovat se proti obloze jejich širáky, řekl nahlas: „Hej, vy pocestní, neměli byste tak hulákat, když se blížíte k něčímu tábořišti.“

Vyšel ze křoví a Shorty a Tex se k němu rozpačitě obrátili. „Mysleli jsme si, že by se ti mohla hodit společnost,“ vykoktal Tex.

„A taky že by sis třeba rád výslech, co je novýho.“

„A copak je nového?“ zeptal se Hopalong podezřívavě.

„Nu, tak třeba doktor a slečna Ireně do toho už brzy prásknou.“

„To není nic nového.“

„A hoši na ranči 3G si to spolu rozdali. Hank Boucher se dostal do hádky s Conem Gorem a ten kojot Troy střelil Bouchera do zad. Doktor si myslí, že se z toho vylíže, ale jistý to není.“

„Ti chlapi nedokážou vyjít ani sami mezi sebou,“ řekl Hopalong. „Pojďte se mnou k ohni – kafe je horké.“ Cestou se zeptal: „Cítili jste to zemětřesení?“

„Jestli jsme ho cítili?“ zvolal Tex. „Byl jsem podělanej strachy. Zastihlo nás to v otevřený poušti, kolem široko daleko žádnej úkryt, ale viděli jsme padat kameny z hřebenů hor. Ta stará plochá stolová hora jižně odtud přišla o jeden roh.“

Při kávě jim Hopalong vylíčil svoje zážitky a nález Laramieho hrobu. Rovněž se jim svěřil se svým přesvědčením, že Jacks je naživu a že se nejspíš spojil s Duckem Bálem a Dudem Leemanem.

„Slyšeli jsme, že je naživu. Ben Lock zachytil stopu toho šmajdavýho koně s bílou skvrnou, kterýho jsi viděl před přepadením dostavníku. Byli s ním ještě další dva koně, všichni s jezdci. Kus je sledoval, ale pak ztratil stopu. A jeden chlápek pak říkal, že ho přepadli na cestě. Kdyby o tom nezačal Lock, sám by se nikdy nezmínil. Ti tři ho vystrašili tak, že měl pořádně nahnáno. Prej ho zastavili a přinutili ho dát jim, co měl k jídlu.“

„Kam myslíte, že asi zamířil?“ zeptal se Milligan.

„Těžko říct. Možná na ten dílec na Star Peak.“

„Pochybuju,“ namítl Montana. „Ten zná až moc lidí. I když kolem zbytků bývalýho Star City jsou starý tunely, kde by se mohli schovat.“

„Na jeho místě,“ prohlásil Tex, „bych si to namířil na poušť Black Sand. V těch kopcích nad ní se člověk ztratí raz dva.“

Hopalong pokrčil rameny. „Nu, jestli odejde z kraje, nebudu ho pronásledovat. Stejně je načase, abych se pohnul někam dál.“

Tex přihodil na oheň pár větviček a pustil se do obsáhlého vyprávění o honění dobytka dole v Brazos. Za pár minut se už se Shortym ohnivě hádali o nejlepším způsobu házení lasa.

Hopalong se opřel a poslouchal je jen na půl ucha. Už se těšil na to, až spatří Reda Connorse. S Johnnym a Mesquitem se naposledy setkal v Gile. Právě včas se tenkrát zapojili do boje, aby mu pomohli.

Tak to u nich na ranči Bar 20 a ve všech podnicích, do kterých se vložil někdo z jeho starého osazenstva, vždy chodilo: když bylo potřeba přispěchat někomu na pomoc, nikdo z nich neváhal ani vteřinu.

S úsměvem si připomněl všechny boje, do kterých se on a Mesquite zapletli v Dodge a Ogallale. Ta města dnes už nebyla tím, čím bývala kdysi. I dobytčích stád pořád ubývá. Teď hrají první housle města jako Tombstone či Deadwood. Ale co se týče zvyku řešit každý spor tasením koltu, vyrovnají se těm starým městům zlatokopecké tábory v Utahu či Nevadě. Tak jako kdysi nahradil skot s dlouhými rohy bizony, je dnes sám vytlačován herefordským skotem. A nebude trvat dlouho a pastviny budou rozorány na pole. Starý Západ odchází a mění se a nezbývá, než se s tím smířit.

„Co máš v plánu teď?“ zeptal se Shorty znenadání. „Budeš honit Jackse?“

„Možná.“ Cassidy si ubalil cigaretu a protáhl si nohy, aby uvolnil křeč, která se mu začínala tvořit ve stehnech. „Ale možná už mu to stačilo. Co se týče ranče 3G, doufám že si ti chlapi budou hledět svého. Ronson nevyhledává zbytečně /potíže, pokud se jim může vyhnout.“ Zamrkal. „A já jsem na tom stejně.“

Milligan se zatvářil sklíčeně. „Zrovna když to začínalo vypadat tak napínavě.“

Unionville bylo v roce 1863 prosperujícím městem. Mělo tehdy deset obchodů, šest hotelů, devět saloonů, dvě stanice dostavníku, dvě lékárny a pivovar. Každý tu měl vykolíkovaný svůj zábor, který se mohl ukázat být nejbohatší ze všech. Muži, kteří neměli v kapse ani niklák, se běžně vyjadřovali v tisícidolarových částkách a na každém kroku si vyměňovali, prodávali či kupovali zábory a žíly. Zlatokopové jsou muži už od přírody nadaní optimismem, protože skutečně je potřeba značné dávky optimismu, aby člověk vydržel život v zákopu či v chatrči z větví, celý den se hrabat hlíně v naději, že se z něj jednou stane boháč. Avšak v kraji, kde byl nalezen kus stříbra vážící téměř tunu a bohaté žíly vynášely miliony, měl optimismus své opodstatnění.

V okruhu dvaceti mil kolem Unionville vyrostly malé osady. Některé z nich přežily jen pár měsíců, jiné několik let a další se během svého života nejméně jednou přestěhovaly. A takovou osadou bylo Star City, chaotická změť chatrčí seskupených na úbočí hory chráněné před pohledy kolemjdoucích nižším sousedním vrcholem.

Kdysi tu narazili na bohatou žílu. Vydržela dva roky a pak se zlatokopové, kteří přišli o práci, přesunuli do Unionville nebo jinam. Zůstaly po nich jejich skromné příbytky, obývané posledními optimisty a příležitostnými nocležníky. Optimisté zůstávali, zatímco nocležníci se každý týden měnili. Nakonec odtáhli i oni a do města se nastěhovalo několik pouštních sov, pár krys a něco málo stěhovavých netopýrů.

Když sem věrný Duck Bale přivlekl Clarryho Jackse, byl ten v obličeji bílý jako křída a napůl mrtvý. Jedna vcelku zachovalá chatrč jim poskytla střechu nad hlavou a Bale, který měl velké zkušenosti s ošetřováním střelných ran, se ujal péče o zraněného. Jacks měl lebku obnaženou až na kost, otřes mozku a vážné zranění na těle. Po několika dnech, když už mohl Bale zanechat pacienta samotného, vydal se vyhledat Duda a pak se vrátil do opuštěné osady.

Jacks balancoval týden mezi životem a smrtí, ošetřován Bálem a starým doktorem Bentonem, jehož sem se zavázanýma očima tajně propašoval Dud Leeman. Bývalý armádní chirurg Benton si přes svou zálibu v alkoholu zachoval své schopnosti. Když se konečně vrátil do unionvillských hospod, byl už Jacks z nejhoršího venku. S jeho zotavováním ale vycházelo najevo, jak se změnila jeho povaha. Byl stále popudlivější a nenávistnější.

Ze Star City se odstěhovali do půltuctu polorozpadlých budov ukrytých v hluboké horské strži, jež představovaly vše, co zbylo po High Card Mining Company. Vyhublý, pobledlý Jacks rázoval místností tam a zpátky a překypoval potlačovanou zuřivostí. Duck Bale ho ustaraně pozoroval a dokonce i jindy flegmatický Dud Leeman na něj hleděl s obavami. Jestli byl na vině otřes mozku, který utrpěl, či hanebná porážka, již mu uštědřil Hopalong, se dalo těžko odhadnout. Faktem zůstávalo, že povaha tohoto muže se nyní ukázala v celé své nahotě. Pláštík lehkého smíchu se rozplynul a zbyl tu ryzí zabiják bez jediného sympatického rysu.

Dud Leeman v tichosti žvýkal svůj tabák a přemítal o tom, co ví o svém druhovi. Clarry Jacks byl jeho přítel, ale tentýž Clarry Jacks zabil Dakotu Jacka, když se dostal do úzkých. Dud věděl už dlouho, že Vasco Graham a Jacks jsou jedna a tatáž osoba. Dozvěděl se to od Balea, jenž býval Jacksovým kumpánem za časů bandy od Bald Knob. Žádná z těchto informací nezvyšovala jeho důvěru v budoucnost..

„Navrhuju," odvážil se konečně, „abychom zvedli zadky. V tomhle kraji máme utrum, pokavaď tu zůstane Cassidy. S Ponym si to můžeme vyřídit pozdějc."

„Nic takovýho!" otočil se k němu Jacks vztekle, oči nenávistně přimhouřené. „Dokud nebudou Cassidy a Harper ležet bradou vzhůru, nehnem se odsud. Chci to zlato, ale nic pro mě není tak důležitý jako dostat Cassidyho!"

„Šéfe," namítl Leeman tiše, „máme proti sobě celej tenhle kraj. Když zůstanem, nemáme šanci uniknout živý. Fakticky. Teď ještě šanci máme. Nevěděj, jestli jsi mrtvěj nebo živej, ale věř mi, vrtá jim to hlavou. Cassidy slídí po kraji křížem krážem. A stejně tak Ben Lock. Slyšel jsem, že právě Ben Lock zabil Laramieho. Včera jsem dřepěl na kopci a dvě hodiny pozoroval Locka dalekohledem. Sledoval něčí stopu. Jestli tvoji, to nevím. Nakonec ji dole v údolí ztratil, ale každou chvíli zvedl oči k horám a prohlížel si je, jako by se chystal prohledat je. Dej na mě, Clarry, Lock se tak lehko nevzdá!"

Jacksovy oči potemněly vztekem. „Copak, Dude?" odfrkl. „Máš nahnáno? Nepřekvapilo by mě, kdyby se podělal tady Bale, ale ty?"

Prudce se obrátil a odpochodoval ke dveřím. Naposledy se ještě k nim otočil a tichým hlasem nenávistně zasyčel: „Ať žádnýho z vás nenapadne vzít roha! Jasný?"

Vyšel ven a pak slyšeli, jak se na cestě vzdalují jeho kroky. Pobledlý Bale pohlédl na Duda. „Ten se teda sakra změnil."

Leeman ustaraně přikývl. „Nemá cenu tady dál zůstávat, Ducku! Řeknu ti, Lock je jak honicí pes. Ten hombre se nevzdá, dokud nás nevyčmuchá! Zhubnul, několik dní nespal, ale pořád jde dál. A nezastaví se. A co se týče Hopalonga, raději bych si to rozdal s

kuguárem v jeho vlastní jeskyni než s tímhle hombre. Jedinej důvod, proč Clarry dneska ještě dejchá, je to zemětřesení.“

„Co budeš dělat?“ zeptal se Bale opatrně.

Dud Leeman nic neřekl. Svižně se postavil a po špičkách přistoupil k oknu, pak si znovu sedl. „Dělat?“ řekl nahlas. „Zůstanu se šéfem, co jinýho? Jen musíme vymyslet, jak se dostat na kobylku tomu lumpovi Cassidymu.“

Bale po něm střelil pohledem, pak zalétl očima k oknu a přikývl. „Jasně,“ řekl, „nejprve musíme vyřídit Cassidyho a pak sebrat Harperovi to zlato.“

Vtom vpochodoval dovnitř Clarry Jacks a zamračeně si změřil nejprve jednoho a pak druhého. Oba muži věděli, že se tajně připlížil k oknu, aby je poslouchal. Jacks si zapálil cigaretu, nervózně z ní potáhl, pak znovu zamířil ke dveřím a cosi si pro sebe mumlal.

Dud Leeman hleděl na jeho široká záda a pak rychle kouknul na Ducka. Neměl ve zvyku střílet lidi do zad, ale v tomto okamžiku uvažoval, zda by to nebylo to nejlepší, co by mohl udělat. Začínalo to vypadat, že nemají jinou volbu než zabít, nebo se nechat zabít.

Clarry Jacks se otočil a zíral na ně zlýma, nenávistnýma očima. V tom pohledu bylo ale ukryto ještě něco dalšího, čeho si Dud Leeman všiml poprvé a s mrazením v zádech to v duchu pojmenoval. Clarry Jacks zešílel.

12. kapitola

SKRÝVAJÍCÍ SE NEPŘÍTEL

O týden později přijel Hopalong v doprovodu Texe a Shortyho do města. Prohledali Star City a nic nenašli. Z rozptýlených zbytků táboráku se nedalo určit, zda ohořelé větve tu leží jen pár dní, či několik měsíců. Duda Leemana ani Ducka Balea nikdo neviděl.

Pony Harper nebyl ani chvíli sám. Po jeho boku se neustále vyskytoval Rawhide a jeho oči s nažloutlými bělmy bez přestání šmejdily po okolí, hlídaly okna, dveře i postranní uličky. Harper viditelně zhubl. Jeho kdysi boubelaté tváře ochable visely nad hranatými čelistmi. Byl nervózní a popudlivý a jen zřídkakdy ho bylo vidět večer v High-Grade.

Ben Lock se vrátil do města a navzdory Katiiným námitkám nakoupil zásoby a znovu vyrazil. Připustil, že měl zatím smůlu, ale nevzdával se a systematicky prohledával každou píď země, jako když se pátrá po zaběhlém dobytčeti nebo se hledá zlatá žíla. Začaly se šířit pověsti, že Clarry Jacks je naživu – někdo znal někoho, kterému řekl jeho bratranec, že někdo další Jackse viděl. Jiní zase tvrdili, že Jacks je mrtev. Zemřel na svoje zranění a za měsíčního svitu byl tajně pohřben v Poker Gap.

Ben Lock potkal Hopalonga v Seven Pines ve stáji. Cassidy právě vstoupil a Lock byl na odchodu. „Zachytil jsi nějakou stopu, Bene?“

Lock pokrčil rameny. „Nic. Přesto je naživu. Cítím to v kostech.“

„Jo.“ Hopalong usedl na balík sena a škrkl sirkou o nehet na palci. „Je potřeba jít na to hlavou. Neexistuje žádná stopa. Takže musíme uvažovat.“

„Na tohle já nikdy nebyl,“ přiznal Ben. „Dokážu číst stopy jako každej, ale na tohle nestačím.“ Zamyšleně pohlédl na Hopalonga. „Co myslíš, že udělá, Hoppy?“

„Těžko říct,“ povzdechl si Cassidy. „Ale můžeme si být celkem jisti, že s ním jsou Duck a Leeman. Takže jsou tři. Potřebují jídlo, vodu, munici a úkryt. Munice mají zřejmě dost a nemusí kupovat další. Možná taky ne, ale dejme tomu. Takže zbývá jídlo, voda a úkryt.

V Seven Pines není, na to dám krk. Kraj severně odtud patří skoro celý Křivému R a voda je jen na ranči. Znovu jsme postavili srub ve Willow Springs a kluci jsou tam skoro každý den. Taky Mandalay, Haystack a Rabbithole pravidelně navštěvují. Corn Patch vyhořelo do základů a bylo by pro ně příliš riskantní. V Unionville má Clarry nepřátele, takže se bude držet od něj dál. Soutěska Poker Gap je za dne příliš otevřená. Takže co nám zbývá?“

„Moc toho není,“ připustil Ben zamračeně. Prudce se ohlédl, protože za zády se mu ozvaly kroky. Nad mapu, nakreslenou na zemi do prachu, se sklonili Tex Milligan a Shorty Montana.

Shorty si podřepl. „Poslyš, Bene,“ řekl, „když jsi pátral kolem Star City, podíval ses do dolu High Card?“

„Kde to je?“

Shorty ukázal na mapu. „V hlubokým kaňonu tamhle vzadu. Kdybys nevěděl, že tam je, určitě bys ho minul.“

„Ne,“ přiznal Ben. „Hádám, že jsem ho fakt minul. Je tam voda?“ ,

„Jo, ne moc dobrá, ale je to voda.“

Ben vážně přikývl. „Pak je to právě tohle místo. Jedu tam.“ Obrátil se k Hopalongovi. „Pojedeš se mnou, Cassidy?“

Ten s lítostí zavrtěl hlavou. „Bohužel. Musím zajet na ranč a promluvit s Ronsonem. Kromě toho,“ dodal, „já už si s Clarry

Jacksem užil svoje. Pokud nechá Křivé R na pokoji, nechám ho na pokoji i já, jestliže sám něco nezačne.“

Přesto si dělal starosti. Jelikož měl představu o tom, jakého ražení Clarry Jacks je, uvědomoval si, že dokud bude naživu a bude se pohybovat v okolí Seven Pines, tak do té doby tu nebude klid. Bylo načase, aby i on sám zvedl kotvy. Začínal cítit neklid a chtěl se už konečně vydat na sever ke Gibsonovu ranči. Na Křivém R už ho skoro nic nedrželo. Přesto s odchodem váhal. Rozladěně se zastavil na ulici a nepřítomně zíral před sebe.

Už dlouho jej nic tak nerozčilovalo, neboť nebyl člověk, který by se nechal jen tak něčím vyvést z míry, a nikdy moc nedal na nějaké předtuchy, ale právě nyní cítil, že se nevyhne nepříjemnostem. Zachmuřeně pozoroval, jak Ben Lock sedlá koně a vyráží do údolí směrem k Poker Gap a kopcům za ním. Shorty a Tex popíjeli v saloonu. Hopalong usedl na okraj prkenného chodníku.

Mračil se nad vlastní nejistotou, protože takové pocity mu obvykle bývaly cizí. Přesto nemohl zůstat klidný při myšlence, že takový člověk jako Clarry Jacks dosud svobodně běhá po světě. Pohled mu zalétl na druhou stranu ulice, kde dva staříci vzpomínali na staré časy v kraji kolem Mother Lode. Za nimi stál ve dveřích saloonu High-Grade Pony Harper a sako na něm zplihle viselo. Ke dveřím přistoupil Rawhide a něco Harperovi sděloval.

Hopalong zpozorněl, když zaznamenal Harperovu reakci. Muž strnul a pak se naklonil dopředu a na něco se ptal. Rawhide odpověděl a mávl rukou směrem k západu. Oba muži o čemsi vzrušeně debatovali. Hopalong je se zájmem pozoroval a přemýšlel, co je mohlo tak rozrušit. Muži obešli dům ze strany a zkoumali půdu pod oknem a okenní římsu. Pak si Harper náhle všiml Hopalongovy přítomnosti, narovnal se a něco tiše prohodil k Rawhideovi, který také okamžitě pohlédl směrem k Hopalongovi. Pak oba muži vešli dovnitř.

Hopalong, jehož zájem byl vybuzen na nejvyšší míru, počkal, až budou z dohledu. Pak přešel ulici a prohlédl zem pod oknem. Stopy byly jasně čitelné. Stál tu muž s malou nohou a pokoušel se násilím zvednout padací okno. Viditelně to dosvědčovaly šmouhy na okně a

na okenním rámu. Stejně nepochybné bylo i to, že se mu to nepodařilo.

Clarry Jacks navštívil v noci město!

Pokud se pokusil násilně vniknout dovnitř oknem kanceláře High-Grade, muselo to být po zavírací hodině, neboť saloon býval téměř každou noc otevřený do dvou hodin. Kde se do té doby skrýval? A proč se pokoušel vniknout do High-Grade?

Hopalong se vrátil ke svému koni a zastavil se v zamyšlení s rukou na hrušce sedla. Pak ho napadlo něco jiného a jeho pohled se přemístil. Zíral nyní na Jaegerův obchod, jehož dělilo od High-Grade pouhých pár metrů. Vzadu za obchodem přespával jeho majitel Fritz Jaeger, hubený hašteřivý stařík. Jestlipak něco zaslechl? Hopalong přehodil otěže znovu přes zábradlí a uvázal uzel. Pak se obrátil a zamířil k obchodu.

Jaeger zvedl oči a přistoupil k Hopalongovi. „Budete něco chtít?“

„Jo. Pár čtyřiačtyřicítek. Dejte mi dvě krabičky.“ Zatímco šel stařík za pult pro náboje, Hopalong se rozhlédl. Byl to typický obchod Západu. Uprostřed stál pult zarovnaný zbožím, většinou ženskými a mužskými oděvy různého typu. Pult lemoval tři stěny a za ním se nalézaly regály až do stropu zaplněné zbožím – vše, co člověk potřebuje, nebo si myslí, že potřebuje, k životu na ranči. Nástroje, hřebíky, pušky, munice, nože, provazy, vědra, škopky a nejrůznější druhy trvanlivých potravin.

Jaeger postavil na pult před Hopalonga dvě krabičky nábojů a vzhlédl k němu. Něco v zákazníkových chladných očích ho zneklidňovalo. „Vy spíte vzadu za obchodem?“ zeptal se Hopalong ledabyle.

Jaeger ztuhl. „Jo. Ještě něco? Pokud ne, mám ještě jinou práci.“

„Můžu počkat.“ Hopalongův pohled mrazil. „Slyšel jste včera v noci něco, když jste byl už v posteli? Anebo ráno, řekněme po druhé hodině?“

„Co bych tak asi měl slyšet?“ zavrčel Jaeger netrpělivě. Jeho pohled se vyhýbal Hopalongovým očím. „High-Grade zavírá přesně ve dvě. Do půl hodiny todle město ztichne jak hrob.“

Hopalongův pohled putoval po obchodě a padl na bednu plnou dlát. Jedno zvedl a pozorně si je prohlížel. Pokud se nemýlil, právě takovým dlátem se někdo pokusil otevřít okno kanceláře High-Grade. Šířka byla stejná… Vzhlédl a náhle zachytil v Jaegerových očích napětí a strach. „Prodal jste v poslední době takové dláto?“

„Ne.“ Jaeger nervózně hledal slova. „Nevzpomínám si.“

„Neprodal jste jedno včera v noci? Nebo nevzal vám ho někdo?“

„Ne! Včera v noci jsem měl zavřeno! Zavírám brzy! Kdybych nějaký prodal, přece bych vám to řekl, ne?“

„Možná, ale možná taky ne. Ale jestli jste nějaké prodal, měl byste mi to raději říct.“

Jaeger mlčel a zíral na něj přimhouřenýma očima, čelisti umíněně zaťaté. „A i kdyby,“ řekl popuzeně, „nic vám po tom není. A teď, jestli si už nic nekoupíte, půjdu si po svým.“

„Jaegere,“ oslovil jej Hopalong mrazivým tónem, „jsem vlídný člověk a rád bych jím i zůstal, pokud mi to dovolíte. Od nynějška bude vaším velkým zákazníkem Křivého R i doly, tak jako to bývalo dřív. Goreovi už si nebudou vyskakovat a Clarry Jacks je vyřízený. Měl byste se proto rozhodnout, na čí straně stojíte.“

„A nechat se kvůli tomu zastřelit?“ vyjel na něj Jaeger.

„Možná. To je riziko, které musí čestný muž někdy podstoupit. Něco vám povím, Jaegere. Pokud jste měl včera v noci hosta, dozvím se to. Když mi to neřeknete, Jaegere, a nebudete stát na straně poctivých lidí, pak byste to tu měl raději zavřít a odjet.“

Jaeger zaváhal a oči mu potemněly zlostí. „Dobrá,“ zavrčel vztekle. „Minulou noc tu byl Jacks. Vzbudil mě a koupil si munici a novou pušku. Pak sebral jedno dláto a řekl mi, že udělám nejlíp, když nebudu nic slyšet ani vidět. Pak se pokusil vypáčit okno do High-Grade, ale bylo přitlučený. A potom se na ulici objevili nějací jezdci a Jacks zmizel.“

„Byl sám?“

„Ne, byli s ním dva hombres. Možná víc. Já viděl akorát Duda Leemana. Přišel s Jacksem a zůstal stát u předního okna, aby dával pozor.“

„Co ještě nakoupil?“

„Jídlo a nějaký věci. Docela dost toho bylo.“ Jaeger pohlédl na Hopalonga. „Je to všecko, co jste chtěl vědět?“

„Kam odsud odjeli?“

„Jak to mám vědět?“ vyjel Jaeger popuzeně. „Nezajímám se o to, kam kdo jede. Nevím, kam jeli, a ani to nechci vědět. Pokud mě nechá na pokoji, je mi jedno, co tropí.“

Hopalong Cassidy vyšel ven a usedl na okraj chodníku. Zamračeně si postrčil širák dozadu a přemýšlel. Ať už je Jacks kdekoli, je zřejmé, že se dal do pohybu a že má něco za lubem. Nezdálo se pravděpodobné, že odjede z kraje, protože nepatřil k těm, kteří utíkají. Nebyl schopen strávit porážku, kterou utrpěl, a neodejde dříve, dokud si ji nevynahradí alespoň malým vítězstvím. Pokud vůbec odejde.

To, že se pokoušel vloupat do kanceláře saloonu, znamenalo, že nepokládá Ponyho Harpera za svého přítele, což vysvětlovalo Harperův vystrašený zjev. Nyní však bude Jacks potřebovat úkryt, a to jiný než předtím.

Hopalong vzhlédl ke stínu nad sebou. Byla to Katie. „Hoppy, v restauraci sedí Con Gore. Chce s vámi mluvit.“

„Dobrá.“ Hopalong sevřel svoje kolty. „Jak se tváří?“

„Docela přátelsky, řekla bych,“ odpověděla Katie. „Alespoň se nezdá, že by chtěl vyvolávat nějaké potíže. Když jsem mu řekla, že nestojím ve svém podniku o žádné nepříjemnosti, řekl, že právě proto si jej vybral.“

Hopalong Cassidy odkráčel po boku dívky do její jídelny. Přede dveřmi se zastavil a levou rukou je opatrně otevřel. Pružně se protáhl dovnitř a postavil se čelem ke Goreovi, sedícímu u stolu na protější straně. Hřmotný bývalý trestanec mu kývl na pozdrav. „Zdravíčko, Cassidy! Jen si sedni!“

Cassidy zvolna přešel místnost, vytáhl si židli a obkročmo se na ni posadil. „O co jde, Cone?“

Hromotluk mlčky vzhlédl, tvář uzardělou rozpaky. „Todle mi moc nesedí, Cassidy,“ řekl, „ale přišel jsem si promluvit o příměří. Nestojím o žádný další trable.“

„To chápu,“ souhlasil Hopalong. „Ani já ne.“

Goreovi se zjevně ulevilo. „Myslíš, že se s Ronsonem dohodneme?“ zeptal se. „Udělali jsme chybu. To Windy přemluvil mě a Johna do týdle patálie. Ne že bych chtěl všecko svalit jenom na něho. Taky mám svůj podíl viny. Mysleli jsme si, že když je starej po smrti, nechá se odsud Ronson snadno vyštvat. Ale má v sobě víc kuráže, než jsme počítali. Řekli jsme si o potíže a dostali jsme je – ve větší míře, než jsme chtěli.“

„A co tvoji honáci? Co Troy? Je to lump, Cone.“

„Jo.“ Con sevřel rty. „S tím si nemusíš dělat hlavu. Už jsem si to s ním vyřídil.“ Po chvilce zaváhání dodal: „Já taky svýho času odpráskl pár chlapů, ale když jsme se s Hankem pohádali, neměl Troy žádný právo střílet ho do zad.“

„Co se stalo?“

„No, dal jsem mu vybrat. Buď ať nasedne a zmizí, nebo ať si přichystá revolver. Nelíbilo se mu to, ale šel osedlat koně. A když jsem se k němu otočil zády, šáhl po bouchačce. Já byl ale ve střehu a – no, napálil jsem to do něj.“

„Dobrá,“ přikývl Hopalong. „Promluvím o tom s Ronsonem. Váš dobytek se bude pást východně od Modrých hor – a taky západně od nich, pokud vezmete na vědomí, že se nacházíte na pastvinách Křivého R. Jediná věc, na kterou nepřistoupíme, Cone, je, když se nás bude snažit někdo vytlačit. Je tam dost vody a pastvy pro všechny, ale musí být opravdu pro všechny. Jasný?“

Gore s úlevou přikývl. „Jasný, tak je to spravedlivý. Vždycky jsem o tobě slýchal, že seš férovej chlap.“ Odstrčil židli a vstal.

Hopalong sledoval, jak odchází. Tato záležitost byla tedy uzavřena, ale stále ještě zbývá ten nejhorší ze všech – Clarry Jacks – muž, jehož je třeba se obávat nejvíce. Ostatně chování Ponyho Harpera to jasně dokládalo. Jestli Hopalong kdy viděl člověka sžíraného strachem a starostmi, pak to byl nepochybně Harper.

Harper je člověk, který nemá žádnou výdrž. Je slizký jak úhoř, ovládá laciné řeči, dokáže plánovat, promýšlet a spřádat léčky, necouvne před vraždou, pokud mu nehrozí žádné nebezpečí, ale nic nevydrží. Je to jen prázdná skořápka. Ve srovnání s ním je Clarry Jacks ten silnější, mocnější a nebezpečnější. Co se týče střeleckého

umění, určitě se řadí mezi nejlepší, ale bylo na něm ještě něco, co Hoppyho zneklidňovalo.

Nevěděl, že Jacks zešílel, i když ho to napadlo. To, že nemá v úmyslu odejít z kraje, bylo z jeho jednání zřejmé, neboť jinak by byl už dávno pryč. Hoppy zašel do kuchyně, dolil si kávu a odnesl si ji ke stolu, u něhož seděl Harrington.

Majitel dolů vzhlédl. „Zdravíčko, Hoppy! Jen se posaď!“

„Jo.“ Hopalong upil kávy a postavil hrnek na stůl. „Clarry Jacks byl v noci ve městě.“

V Harringtonových očích se objevilo zděšení. „Ve městě? Tady?“

„Hm. Znáte tento kraj dobře?“

„Jistě. Vyrůstal jsem tu, než jsem odešel na východ do škol. Pracoval jsem na různých místech země a pak se vrátil. Proč se ptáte?“

„Kvůli Jacksovi. Dokud se tu bude potloukat, nebude nikdo v bezpečí. Nerad někoho pronásleduju, ale ten muž je plný zla a nehodlá tento kraj opustit.“

„Lock ho najde.“

„Za čas, ale my mnoho času nemáme. Harper je vyděšený k smrti. Nadskakuje při každém šelestu. Rawhide chodí jak po žhavém uhlí. Zajímalo by mě, kde se tu člověk může skrýt? Má jídlo, má munici, ale bude potřebovat vodu a nějaké místo, kde na něj nikdo nenarazí. Hádal bych, že není daleko odsud.“

„Většinu vodních děr znáte sám.“ Harrington si mnul bradu. To, že je Jacks naživu, a někde nedaleko, mu dělalo starosti. Potřeboval peníze a plánoval velkou zásilku. „Severně odsud se rozkládají pastviny Křivého R, tam žádný úkryt nenajde. Na jih je krajina příliš otevřená a nachází se v ní hodně horských průsmyků, kterými projíždí spousta lidí. Na východ to znáte, tam jsou zbytky Corn Patch, Unionville a Star City.“

„Tam se skrýval,“ řekl Hopalong. „Ale myslím, že odtamtud odešel a našel si něco blíž. Domnívám se, že má v plánu udeřit. Jak to vypadá západně odtud?“

„Tam,“ odpověděl Harrington váhavě, „se rozkládá poušť Black Sand Desert, voda je až za ní.“

„To je příliš daleko. A co dál na jih?“

Harrington se zamyslil. „Přímo na západ odtud ,“ řekl, „se rozkládají lávové příkrovy. Nevím. Dá se tam jít bez rizika stovky yardů, akorát se musí dávat pozor na lávové bubliny. Jediný chybný krok, a propadneš se. Vyvřelina je ostrá jak břitva. Prořízne člověku botu jako nic.“

„Je tam voda?“

„Ano, na okraji. Na východ a malinko na sever odtud je pramen. Stačí sledovat okraj lávových příkrovů a nedá se minout. Ten pruh je asi deset mil dlouhý a dvě nebo tři míle široký a nachází se na něm několik vrcholů.“

Když Harrington odešel, Hopalong upíjel svůj druhý hrnek kávy a zvažoval situaci. Čím déle přemýšlel, tím si byl jistější, že lávové příkrovy jsou to místo, které hledá. Pro vodu se dalo zajet k prameni a možná, že se dala najít i uvnitř oblasti. Znal podobná místa z Nového Mexika a věděl, že se v nich nalézalo mnoho kotlin, v nichž byla voda, rostla tráva a dokonce i stromy, a přitom člověk mohl putovat celé dny a nenarazil na ně, když nevěděl, kde je hledat. Pokud se takové místo vyskytovalo i zde, umožňovalo by ideální úkryt.

Příštího rána nebyl Hopalong nikterak překvapen, když našel Bena Locka sedět u Katie Reganové nad hrnkem kávy.

„Shorty měl pravdu,“ řekl „Byli v dole High Card Mine, ale před několika dny odtáhli.“

Hopalong si k němu přisedl. „Dostal jsem nápad. Chceš ho slyšet?“

„Jasně. Už se nemůžu dočkat, abych někam vyrazil.“ Katie mu přišla dolít kávu a Ben se na ni usmál. „Řek bych, že můj čas tady se už krátí,“ prohlásil. „Uvažovala jste, Katie, někdy o tom, že byste bydlela v horách?“

„Nemuselo by to být špatné místo k životu,“ připustila Katie nezávazně. „Tak jako spousta jiných míst.“

„Až se vrátím, počítám, že bych se vrátil domů. Možná odjedu sám, možná ne.“

Hopalong zvedl svůj hrnek, aby zakryl úsměv, a zachytil Katiin nedůvěřivý pohled. Mrkl na ni a řekl: „V horách by neměl nikdo žít sám, určitě ne dlouho. Člověk potřebuje společnost.“

„Na co narážíte?“ obořila se na něj Katie s potlačeným úsměvem. „Jste samá hádanka.“ Zamířila ke kuchyni, ale ještě se obrátila. „Pokud tu někdo uvažuje o životě v horách, neměl by dlouho otálet. Někdy se dlouhé čekání nemusí vyplatit. Ke studni se nedá chodit pro vodu donekonečna.“

13. kapitola

ZÁVĚREČNÝ BOJ

Z kuchyně se ozvalo prskání vajec na pánvi. Hopalong si prohlížel Locka. Pod strniskem vousů se skrýval pohledný, ostře řezaný obličej. Košili měl obnošenou, ale čistou a jeho napůl vážné, napůl rošťácké šedé oči hleděly do světa s hloubavým pobavením a porozuměním. Došel k závěru, že Katie by mohla dopadnout mnohem hůř.

„Tak co ten tvůj nápad?“ dorážel na něj Lock. „Týká se Jackse?“

Hopalong vysvětlil závěry, ke kterým došel na základě rozhovoru s Harringtonem. „Možná jsou to jen dohady,“ dodal, „ale mohl by tam být. Navrhuju, abychom se tam rozjeli a porozhlédli se. Ale může mít tady ve městě nějaké přátelsky nakloněné duše, proto bychom měli být opatrní a neodjíždět odtud společně.“

Hopalong Cassidy se vydal cestou vedoucí ke Křivému R, ale po třech mílích, v místech, kde se cesta svažovala do strže, využil příležitosti a obrátil koně mezi jalovce po svahu nahoru. Pak, krytý stromy, odbočil dlouhým svahem na horský hřeben, rychle ho přejel a sestoupil do kotliny za ním. Z vrcholu kaňonu Mule Canyon s příkrými stěnami tu byl dokonalý výhled na lávové příkrovy, vzdálené necelých pět mil. Vzduch se tetelil horkem, ale z této výšky zřetelně viděl pomocí dalekohledu černé lávové pole. Nad lávou se tyčilo několik vrcholů s černými úbočími, nikde však nespatřil žádný náznak přítomnosti vody. Z této dálky se celá oblast jevila černá a bezútěšná a Hopalong pochopil, proč se lidé těmto končinám raději

vyhýbají. Krom toho nikdo neměl žádný rozumný důvod se k nim přibližovat, což skvěle vyhovovalo Jacksovým záměrům.

Ben Lock na něj čekal při ústí do kaňonu. Když spatřil Hopalonga přijíždět, vyskočil a široce se usmál. „Jak vidím, zvládls to.“ Pohodil hlavou směrem k lávovému příkrovu. „Zoufalý místo. Počítám, že jsme našemu muži na stopě.“

„Vypadá to tak.“ Hopalong přidřepl k malému ohníčku, který Lock rozdělal. Suché větvičky nevytvářely žádný kouř. „V noci se přemístíme na okraj příkrovu a najdeme si úkryt.“

„Jo. Ve dne budou držet hlídky.“ Lock pohlédl zkoumavě na Hopalonga. „Ta Katie, to je ale holka, co?“

Hopalong se zasmál. „Nu, dělá nejlepší kafe široko daleko. Být tebou, vykolíkoval bych si svůj dílec co nejrychleji.“

Lock se zamračil. „Slyšel jsem, že Shorty je u ní pečenej vařenej.“

„Řeč se mluví, voda teče.“ Hoppy obrátil hlavu k černému pruhu lávy. „Na řeči se vykašli.“

Den se chýlil ke konci a rudý kotouč slunce poklesl nad krajinu. Stíny se prodloužily, sluneční svit vybledl a zbarvil hory do fialová. Kolem proletěl lelek, pronásledující nějaký hmyz. Hopalong vstal a osedlal Troppera.

„Bude nám stačit dvacet minut,“ řekl. „S těmi horami v pozadí nás neuvidí, dokud se neocitneme na otevřeném prostranství.“

Konečně se rozjeli. Žádnému z nich nebylo do řeči. Než ujeli míli, objevily se na obloze první hvězdy. Hopalong pro jistotu najednou změnil směr a zamířil k severu. Pokud je někdo viděl a usoudil, že mají namířeno k lávovým příkrovům, změna směru znemožní, aby upadli do nějaké nachystané léčky.

O pár minut později napojili své koně u pramene a pak je zavedli do travnaté soutěsky, kde mohli zůstat zčásti skryti. Lock se po lávě vyšplhal nahoru a rozhlížel se po pustině. Vypadala nedotčeně a opuštěně jako nějaká měsíční krajina. Zobaté lávové hřebeny připomínaly zkamenělé vlny vzdouvající se v náhle zamrzlém oceánu. Nikde žádný strom či keř, ani stéblo trávy, pouze jednotvárná zvlněná černá hornina, jejíž ostré hrany připomínaly okraje rozbité sklenice.

Lock si lávu zachmuřeně prohlížel a vzpomínal na Jesseho. Jesse miloval tento divoký kraj. A pak byl zastřelen, dřív než vůbec začal žít! Cassidy vylezl za jeho zády na skálu a oba muži tu stáli vedle sebe. Ben vnímal uklidňující tichou přítomnost nelítostného pistolníka.

„Budou tady," řekl Cassidy a pokýval hlavou. „Někde tam v té pustině si našli úkryt. Víme, že Jacks je ve skutečnosti Vasco Graham a že projezdil tento kraj spolu s Dakotou Jackem, který ho znal lépe než Indiáni."

Ben Lock přikývl a zahleděl se do dálky. „Jo, ale kde jsou?"

Hopalong pokývl směrem k nejbližšímu vrcholu. „Zkusíme to tamhle. Z tamtoho vrcholu nějakým způsobem odtéká voda, možná pod zemí. Při úpatí hory bude s největší pravděpodobností nějaký vodní zdroj. Tam bychom měli začít."

Lock pojednou zvedl hlavu. „Poslouchej!"

Hopalong napnul uši. Někde za jejich zády pronikavě zaštěkal kojot a pak, kdesi v dálce, zaslechl slabé údery sekery.

„Zní to odtamtud," souhlasil. „Mají dřevo, ale kde by tady k němu přišli? Možná našli vodní díru a pár stromů."

„Jo."

Lock odhodil cigaretu. „Hoppy," řekl tiše, „člověk nikdy neví, co ho čeká. Možná je teď řada na mně. Ti chlapi nejsou žádný zelenáči. Kdyby se mi něco stalo, vyřídíš Jackse za mě, slibuješ?"

„Někdo to udělat musí," souhlasil Hopalong. „Ten chlap ztrácí veškerou soudnost."

„A pověz Katie –" Ben se odmlčel a pak pokrčil rameny. „Ech, kčertu s tím! Povím jí to sám."

Cassidy se zasmál. „Jasně."

Lock na pistolníka zvědavě pohlédl. „Hoppy, ty si neděláš starosti s tím, že jednou přijde chvíle zúčtování? Aspoň to není na tobě vidět."

Hopalong pokrčil rameny. „Nejspíš ne. Až to přijde, tak to přijde. Nepřemýšlím nad tím. Prostě jen jezdím po kraji a zbytečně nepokouším osud. Nechávám na něm, co se má stát."

Když se jitřní slunce se vykutálelo nad lávové pole jako bledý půlměsíc, jejich oheň už plápolal. Lock postavil na kávu a Hopalong se vydal do pouště nasbírat uschlé větvičky jalovce.

Příjemný pach ohně se mísil s ještě příjemnější vůní kávy. Lock si vytřel z očí spánek a zachvěl se v ranním chladu. „Bude to někde tímhle směrem," řekl. „Budeme muset pátrat."

Hopalong se zamyslel nad jejich situací. „Těžko říct, kam se vydat. Nevíme, kde láva končí. Vypadá to, že její proud rozštěpil jeden z tamtěch vrcholů na dvě poloviny, takže mezi nimi může být otevřený prostor, široký jen pár stop. A možná ani žádný není. Láva je taky proklatě zrádná. Jsou v ní bubliny. Povrch některých z nich je tenký jak vaječná skořápka. Šlápneš na ni a už ležíš na dně díry a nikdo tě nikdy nenajde. Je třeba mít s sebou hůl a nejprve skálu proklepat. Podle zvuku poznáš, jestli je dutá."

„Ti přes lávu nešli."

„Možná ne, ale pokud na ně narazíme, třeba nezbude nic jiného nám."

Zatímco Lock sedlal koně, Hoppy rozdupal oheň a odstranil všechny stopy. Vyhoupl se do sedla a pak se obrátil. „Ty pojedeš na sever," řekl, „a já na jih. Jestli najdeš nějaký ostrůvek zeleně, vyjdi na poušť a postav kamennou mohylu. Já udělám totéž."

Ben Lock nasedl na koně. „Dobrá. Hodně štěstí!" řekl a vyrazil podél lávového pahorku.

Hopalong se obrátil k jihu. Láva zde tvořila stěnu jako majestátní ochranný val, u jehož základů byly rozesety černé bloky vyvřeliny. Pak se stěna změnila v černou oblou vyvýšeninu, připomínající hrozivou zkamenělou vlnu. Jel podél ní přes hodinu a už se chystal vzdát to a odbočit k severu, když spatřil otisk obrovské tlapy. Seskočil ze svého bělouše a pozorně si stopu i další otisky tlap poblíž prohlédl. Byly to stopy horského lva, který měl namířeno rovnou do lávového pole!

Hopalong se vydal pěšky po stopách, až došel k soutěsce, na jejímž konci se nacházela skupina jalovců. Hopalong se jí protáhl a tu spatřil mezi dvěma proudy lávy prostor, jenž pokračoval kamsi dovnitř. Vrátil se, postavil z kamenů mohylu a odvedl s sebou Troppera jalovcovým porostem dovnitř. Stopy lva vedly neochvějně

úzkou stezkou, a jelikož Hopalong znal zvyky této velké kočky, věděl, že míří do svého doupěte. V této pustině mohla jen těžko narazit na nějakou kořist, takže ji sem zavedla pouze voda nebo její doupě. Neviděl nikde žádný důkaz, že by po této stezce kdy prošla jiná živá bytost.

Sledoval stopu asi půl hodiny, když tu začala pojednou prudce klesat a Hopalong spatřil vršky borovic. Uvázal svého koně na prostoru, v němž měl sotva dost místa, aby se otočil; pak si lehl na zem a plížil se přes lávu k vrcholům stromů.

Pod ním ležela mísovitá prohlubeň ne rozlehlejší než tři akry, lemovaná borovicemi. Uprostřed rostlo porůznu několik stromů a na opačném konci stál polorozpadlý kamenný dům. Puklinou ve skále vyvěral pramínek vody. Skalní formace byla tvořena vápenci a pískovci, kolem nichž protekla láva a zanechala uvnitř místo, na němž rostla bujná zelená tráva a vysoké stromy. Opodál se páslo pět koní. Nyní Hopalong spatřil, jak z kamenného domu vyšel muž a vylil z pánve vodu. Byl to Dud Leeman.

Hopalong se vrátil k trhlině v lávovém proudu, přes kterou se sem dostal, a vyšplhal zpátky nahoru. Nyní měl pod sebou kotlinu jako na dlani. Nedaleko se nacházela hromada kamení a hustý porost medvědice smíšené s borovicí. Vykročil kupředu a vtom uslyšel tiché varovné zavrčení. Otočil hlavu a spatřil vlevo nad sebou na skále přikrčeného horského lva. Viděl z něj pouze hlavu a plece, ale to mu stačilo, aby poznal, že je to jedna z nej větších šelem, s jakou se kdy setkal. Uši měl sklopené a zíral na něj zlýma zelenýma očima, pak vycenil tesáky a zavrčel.

Hopalong zůstal jako přikovaný do země a hleděl na šelmu. Horský lev napadne člověka jen zřídka. Tento se však cítí být zahnán do úzkých, a v takovém případě šelma téměř vždy zaútočí. Výstřelem by na sebe upozornil Jackse a musel by bojovat o život nejen se lvem, ale navíc i se třemi psanci. Svíral revolver v ruce a vyčkával. Šelma opět zavrčela a zdálo se, že neví, co má dělat. Hopalong stál bez jediného hnutí a nedával najevo ani snahu donutit zvíře k ústupu, ani strach z jeho útoku.

Po chvilce se zvíře vztyčilo, dlouze na něj pohlédlo, stáhlo se a zmizelo. Hopalong si hluboce vydechl úlevou.

Proplížil se mezi stromy na dostřel od domu. Věděl, jak daleko jeho zbraň dostřelí a že jí jen těžko pokryje tři akry, a chtěl být co nejblíže domu.

Ze dveří zrovna vyšel Duck Bale a zamířil přímo k němu. Shýbl se, aby nabral náruč dříví, ale musel ho varovat nějaký šestý smysl, neboť náhle vzhlédl.

„Jestli budeš křičet, provrtám tě jak řešeto, Ducku!“ promluvil Hopalong tiše.

Baleovy tlusté rty se zkroutily. „Kdo – kdo je to?“

„Cassidy – pro tebe Red River Regan. Dělej, co říkám, a nic se ti nestane.“

Desperát na něj okamžik upřeně zíral a pak za jeho zády bouchly dveře a kdosi zvolal: „Ducku! Co je s tebou?“

Z druhé strany kotliny někdo zakřičel: „Vyjdi ven s rukama nad hlavou, Dude! Chci Jackse!“

Duck Bale se vrhl k zemi a vztyčil se s revolverem v ruce právě ve chvíli, kdy kotlinou zaburácel výstřel. Oslepený Hopalong zavrávoral. Výstřel zasáhl strom vedle něj a sprška úlomků kůry mu zasáhla obličej. Hopalong zastrčil revolver do pouzdra a překulil se do křoví, aby byl alespoň částečně krytý. Přitom si protíral oči plné dřevěných štěpinek. Další výstřel mu vhodil do obličeje hrst prachu a ještě jeden se odrazil mezi stromy. Konečně dokázal otevřít oči a překulil se za kládu. Náhle zavládlo ticho, které prolomilo Baleovo nadšené zvolání. „Dostal jsem Cassidyho! Zabil jsem Hopalonga!“

„Drž klapačku!“ usadil ho chladný hlas. „To já ho odbouch od dveří.“

Hopalong pocítil, jak ho zamrazilo v zádech vzrušením. To je Jacks! Zvolna se postavil na nohy. Přískokem od borovice k borovici se propracovával k mýtině.

„Kolik jich bylo?“ ozval se Dudův hlas.

„Dva, řek bych. Nu, Cassidy je vyřízenej, ten druhej už nám nedá tolik práce,“ odpověděl Bale. „S tím si už poradíme!“

„Počkej.“ Hlas Clarryho Jackse zněl podivně. „Možná jich je víc.“

„Střídeli jen dva,“ namítl Dud. „Seš si jistej, žes Cassidyho dostal?“

„Viděl jsem ho padnout k zemi," řekl Bale. „Dopad tvrdě."

Cassidy si uvědomil, že Lock taky všechno slyší. Jestli uvěří, že Cassidy je mrtev, vymyslí nějaký plán, jak si poradit se všemi třemi desperáty. Hopalong věděl, že neodejde, dokud se nepokusí dostat Jackse. Kotlina je malá, a tak ať podnikne cokoli, Lock to uslyší.

„Je tu ještě ten druhej," prohlásil Leeman náhle. „Jdu se po něm podívat."

Bojovně vyrazil k borovicím na druhé straně kotliny. Hopalong viděl, jak za ním Duck Bale nerozhodně zírá, avšak Clarry Jacks se prudce otočil a zamířil do lesa. Pak zmizel mezi stromy.

Hopalong vyčkával a snažil se zjistit, kde asi Lock je, a představit si, co teď podnikne. Nikde nebylo nic slyšet, když tu pojednou nablízku zapraskala větvička!

Následovalo ticho a pak zaslechl kroky – nikoli plíživé, nýbrž klidné, bezstarostné kročeje člověka, který si vyrazil na procházku a našlapuje beze strachu, ba přímo lhostejně.

Hopalong podlehl kouzlu okamžiku a fascinovaně naslouchal. Pozoroval mýtinu mezi stromy a vzrušení jej svíralo jako ocelový pás. Ve zvuku těch kroků bylo něco velmi podivného, něco ne zcela přirozeného. „Cassidy!"

Hlas se ozval přímo za ním!

Hopalongovy ruce byly připraveny a stačilo jediné zhoupnutí, aby se mu při otočení pažba koltu ocitla v ruce a hlaveň se zvedla. Na okraji lesa stál Clarry Jacks, hubený jako hrana nože. Rysy v jeho kdysi pohledné tváři byly nyní ztvrdlé a výraz krvelačný. Rychlostí blesku tasil zbraň.

Hopalong se soustředěním připomínajícím útočícího rysa přidřepl a jeho kolty zaburácely. Vyšlehly plameny, které proťaly dráhu Jacksových výstřelů. Hopalong ucítil horké zavanutí, jak mu kolem ucha proletěla kulka. Burácející kolty mu nadskakovaly v rukou a zatlačovaly Jackse dozadu. Pak se na hrudi Clarryho Jackse se začala šířit rudá skvrna a jeho rty se zkroutily v nenávistné grimase.

Hopalong však znovu pozvedl své zbraně a vypálil zároveň z obou. Jacks se zapotácel, jak mu do hrudi tvrdě udeřily těžké kulky. Padl dozadu a s obličejem zbroceným krví z rány v hlavě se svezl po

kmeni stromu na zem. Překulil se na jednu ruku, zatímco druhá stále svírala pistoli.

Hopalong přestal střílet a vyčkával. Zbraň vyklouzla Jacksovi z prstů a zabiják se zhroutil k zemi a zaryl nos do borovicového jehličí. Hopalong k němu přiskočil.

Poklekl a obrátil umírajícího na záda. Jacks otevřel na okamžik oči. „Naletěls mi!“ šeptal chraptivě. „To ta ozvěna – „ V očích se mu objevil skelný pohled. Hopalong zvolna vstal a palcem zastrkával náboje do svých revolverů.

Po pěšině k němu přicházel Ben Lock a před ním kráčel Duck Bale se zdviženýma rukama. Přestože se blížili směrem k Hopalongovi, kroky zněly za jeho zády!

„Divný, že?“ řekl Ben překvapeně.

„To ta skála za námi,“ vysvětlil Bale. „Po celý kotlině jsou podobný místa. Zvuk je na nich nějakým způsobem pohlcenej a zní divně. Dokonce se zdaj přicházet úplně odjinud.“

„Kde je Dud?“

„Výběh za mnou do lesa,“ odpověděl Ben. „Střelil po mně, ale netrefil.“ Ben Lock pohlédl na zem na mrtvého Clarryho Jackse. „Dostals ho. Snad teď bude mít Jesse pokoj.“

Teprve když byli necelé dvě míle od Křivého R, zaznamenal Shorty jejich příjezd. Spolu s Texem Milliganem a Frenchym Ruytersem se tryskem rozjeli, aby malou družinu uvítali. Shorty upřel pohled na Balea.

„Vidím, že jste dostali Ducka,“ řekl. „A co ti ostatní?“

„Už nikomu neublíží,“ odpověděl Ben. Pohlédl před sebe do dálky na Lenny Ronsonovou, jež k nim cválala na černé kobylce.

Když u nich Lenny zastavila, pokračoval Ben se svým zajatcem dál v cestě. Shorty Montana se za ním s úsměškem díval. „Prohlídněte si dobře toho hombre, ze kterýho se do týdne stane ženáč!“

„Fakt?“ zeptal se Milligan udiveně. „A kdo si ho jako vezme?“

„Katie.“

„Katie?“ zíral na něj Frenchy nevěřícně. „Já myslel, že tenhle dílec sis zabral ty. Copak jsi u ní nebyl pečenej vařenej?“

„Jasně že byl,“ zašklebil se na něj Montana a jeho drsný opálený obličej se pobaveně rozzářil. „Katie je moje sestra!“

„Tvoje sestra?“ Milligan na něj hleděl s předstíraným zděšením. „Jak může taková ropucha jako ty pocházet ze stejnýho hnízda jako ona? Ona je krásná jak hnědá kobylka s třema bílýma punčoškama a ty šerednej jak ráno po vejplatě ve zlatokopeckým městě!“

„Che!“ odfrkl Shorty. „Ty máš tak co mluvit! Sám máš hubu jak toulávej osel!“

Hopalong se tiše zasmál. Bylo načase, aby se pohnul dál a podíval se na Gibsona na ranči 3TL. Doneslo se mu, že tam bude i Red Connors, a Hopalong se už těšil na to, až zase spatří své staré kamarády.

„Hoppy,“ navrhla Lenny váhavě, „když je konečně po všem, je načase, abychom se seznámili. V pondělí bude ve škole tancovačka a budou se podávat koláče.“

„Tak tu už nezvládnu.“ Hoppy se na Lenny usmál a tvář se mu šťastně rozzářila. Lenny na něj nechápavě pohlédla.

„Měl jsem namířeno k severu,“ pokračoval Hopalong a snažil se udržet vážnou tvář, „takže bych tam rád konečně vyrazil. Teď když se všechno urovnalo, nebude vašemu bratrovi už žádný bojovný segundo zapotřebí.“

Hluboce si povzdechl a rozhlédl se kolem sebe, jako by si chtěl vtisknout do paměti vzdálené hory, jiskřivé říčky a široké zvlněné pláně. „Určitě se mi tu líbí,“ pokračoval. „Ale můj domov je v sedle. Když se nic neděje, začínám být neklidný.“

Ranní slunce ho našlo na okraji pouště Black Sand Desert. Hopalong pohladil velké kolty na svých stehnech a mezi ušima svého koníka pohlédl na obzor před sebou. Vítr mu foukal do zad a přinášel s sebou z horských svahů slabou vůni borovic. Šimral ho na límci a tahal za krempu klobouku.

Někde daleko před ním ležela města, která nikdy nenavštívil, a kraje, které nikdy neviděl. Cesta, která se před ním rozprostírala, byla šňůrou nových možností. Hopalong Cassidy se na okamžik zastavil a pak pobídl Troppera do klusu tím směrem, kde se cesta křižovala s obzorem. Jeho přátelé Red Connors a Mesquite Jenkins

už na něj čekají a je to už tak dávno, co naposledy viděl Gibsona z ranče 3TL.

ZÁVĚREČNÉ VYSVĚTLENÍ, PODĚKOVÁNÍ A ROZLOUČENÍ

Pro ty, kdo nečetli román Rustlers of West Fork (Zloději dobytka z West Forku) a jeho doslov, uvádím stručnou historii toho, jak se můj otec dostal k příběhům Hopalonga Cassidyho.

Počátkem padesátých let přenesl herec William Boyd postavu Cassidyho z filmového plátna na obrazovku. Jak jeho filmy, tak knihy Clarence Mulforda byly velmi populární, a tak nakladatelství Doubleday, v němž Mulfordovy knihy vycházely, mělo zájem o další Hopalongovy příběhy. Mulford však už v roce 1941 ukončil svou spisovatelskou činnost a nehodlal se k ní vrátit, a tak svěřil tento úkol mladšímu, i když zdaleka ne už mladému autorovi (mému otci bylo v té době 42 let) časopisecky uveřejňovaných westernových příběhů, Louisi L'Amourovi.

Vydavatelé pro něj zvolili pseudonym Tex Burns a v letech 1950-1951 napsal čtyři romány o Cassidym. Byly uveřejněny jako hlavní příběhy v časopisu s nedlouhou životností nazvaném Hopalong Cassidy ,s Western Magazíne a jako samostatné knihy v Doubledayově nakladatelství. Můj otec se však k těmto posledním čtyřem Hopalongům odmítal přiznat, protože se neshodl s nakladatelem na pojetí hlavní postavy. (Otec chtěl použít původního Mulfordova Hoppyho, rudovlasého, horkokrevného chlapíka, který si rád přihne a nemá daleko k ostřejšímu výrazu, Doubleday trval na uhlazeném hrdinovi, jak jej ztvárnil Boyd.) Teprve počínaje románem Rustlers of West Fork (Zloději dobytka z West Forku) se objevuje jeho jméno. Podrobnější vylíčení okolností, za jakých Louis L'Amour napsal Cassidyho příběhy a pak popřel jejich autorství, najdete v doslovu k tomuto románu.

V tomtéž doslovu jsem se zmínil o tom, že můj otec měl před smrtí v úmyslu připojit k některým svým knihám výzvu ke svým čtenářům, aby každý z nich zasadil jeden strom. Proto bych zde chtěl uveřejnit své díky Kenovi Munroovi z Owen Sound v Ontariu. Byl

prvním čtenářem, který mi napsal, že zasadil strom, a dokonce mi poslal i jeho fotografii. Můj otec by z toho měl velkou radost.

Mizení lesů je nejen problémem vzdálené Amazonie, nýbrž i naší staré dobré Severní Ameriky. Kácení stromů je jedním z oněch méně šťastných dědictví doby starého Západu. V Severní Americe je nutno zakládat nové lesy už proto, aby další generace měla dost surovin na stavbu domů a výrobu papíru.

Také je potřeba obrátit se na naše zákonodárce s výzvou, aby omezili kácení stromů a dbali na jejich vysazování. Těžba dřeva je průmyslovým odvětvím, které nevymizí (ani by nemělo, neboť poskytuje obživu značné části obyvatelstva), avšak kdyby bylo ponecháno bez kontroly, mohlo by nakonec nadměrným kácením připravit samo sebe o práci. Podobně jako další americká průmyslová odvětví založená na těžbě surovin nechce znát žádná omezení a nezastavilo by se dřív, než by padla k zemi poslední sekvoje. Pokud budou dřevařské společnosti přinuceny nahradit vykácené stromy novou výsadbou, pak s trochou štěstí zůstane toto odvětví zachováno i pro naše vnuky.

Můžeme také sázet stromy sami, jako jednotlivci. V divoké přírodě, na své zahradě (kde vám budou přinášet potěšení) či v květináči na balkoně ve dvacátém poschodí. Prosím vás, abyste tak činili co nejčastěji, kdekoli se vám naskytne příležitost. Je to finančně nepříliš náročná investice do naší budoucnosti.

Na závěr bych rád poděkoval Davidovi R. Hastingsovi II. a Petrovi G. Hastingsovi, správcům Nadace Clarence E. Mulforda, i samotnému zesnulému C. E. Mulfordovi za vytvoření postavy Hopalonga Cassidyho.

Přeji vám vše dobré.

Beau L’Amour

O LOUISI L'AMOUROVI

„Pokládám se za pokračovatele tradice ústního předávání příběhů – jednoho z trubadúrů, vypravěčů příběhů, muže u táborového ohně. Takto bych si přál, abyste na mne vzpomínali – jako na vypravěče. Dobrého vypravěče."

Najde se jen málo spisovatelů, kteří tak dobře znají svět, jenž stvořili ve svých románech, jako byl Louis Dearborn L'Amour. Nejenže se fyzicky podobal mužným hrdinům svých příběhů, ale doslova „prochodil pěšky kraj svých postav". Jeho neobyčejné znalosti a hluboké porozumění lidem, historickým událostem i nelehkému životu v americkém pohraničí, tak typické pro jeho dílo, se zakládaly jak na osobních zkušenostech, tak na celoživotní zálibě ve studiu historie.

L'Amourovi francouzští a irští předkové žili v Americe už od počátku 17. století a stáli vždy v čele osidlování amerického západu. L'Amour sám vyrůstal v Jamestownu v Severní Dakotě a jako chlapec zaujatě naslouchal rodinným historkám, mezi něž patřila například ta o pradědečkovi skalpovaném siouxskými válečníky.

Hnán dychtivou zvědavostí a touhou rozšířit si své obzory, odešel z domova už v patnácti letech. Živil se nejrůznějším způsobem-jako námořník, dřevorubec, obchodník se slony, stahovač kůží z dobytka a horník. Za druhé světové války velel jako důstojník protitankové jednotce. Za oněch dobrodružných časů svého mládí rovněž obeplul svět na nákladní lodi, plavil se na arabské plachetnici v Rudém moři, ztroskotal na Antilách a bloudil v poušti Navajo. Jako profesionální boxer vyhrál padesát jeden z padesáti devíti zápasů. Pracoval rovněž jako novinář a živil se přednáškovými turné. Byl vždy zaníceným čtenářem a sběratelem vzácných knih. Jeho osobní knihovna obsahovala 17 000 svazků.

Louis L'Amour „se chtěl stát spisovatelem téměř od doby, kdy se naučil mluvit". Jeho dobrodružné příběhy z amerického pohraničí,

uveřejňované časopisecky, si získaly široké publikum. Svůj první román Hondo vydal ve Spojených státech v roce 1953. Všechny z jeho více než sta románů se stále vydávají. S téměř 230 miliony výtisků jeho knih, prodanými po celém světě, se řadí mezi nejoblíbenější autory v moderní literární historii. Jeho knihy byly přeloženy do dvaceti jazyků a více než čtyřicet pět jeho románů a povídek se dostalo na plátna kin nebo na televizní obrazovku.

Mezi jeho nejúspěšnější romány patří The Lonesome Gods (Osamělí bohové), historický román z 12. století The Walking Drum (Chodící buben), Jubal Sackett, Last ofthe Breed (Poslední z plemena) a Haunted Mesa (Strašidelná hora). Jeho paměti Education of a Wandering Man (Tulákovo vzděláni“) patřilo mezi nejprodávanější knihy roku 1989.

Louisů L’Amourovi se dostalo četných ocenění a vyznamenání. V roce 1983 se stal vůbec prvním spisovatelem, který obdržel Zlatou medaili kongresu Spojených států jako ocenění jeho celoživotního díla. V roce 1984 mu byla rovněž prezidentem Ronaldem Reaganem udělena Medaile svobody.

Louis L‘ Amour zemřel 10. června 1988. O jeho literární odkaz pečují manželka Kathy a děti Beau a Angelique. V devadesátých letech vydali v nakladatelství Bantam nové autorovy tituly, mezi něž patří dva další romány o Hopalongu Cassidym: The Riders of the High Rock (Jezdci z High Rocku) a Trouble Shooter (vydáno pod českým titulem Ztracený ranč).